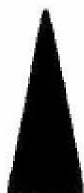
MIRCEA OPRIŢĂ

ÎNTÎLNIRE CU MEDUZA

EDITURA TINERETULUI

MIRCEA
OPRIŢĂ

întîlnire cu meduza

Coperta : DAMIAN PETRESCU

**EDITURA TINERETULUI
1966**

alcora

Ziua creştea fierbinte, cerul era înalt şi limpede, şi numai lângă soarele portocaliu se adunaseră nişte nori subţiri, fragili, gata în orice moment să se desfacă în scame. Camil stătea întins pe pământ, aproape gol, cu faţa în sus. Privea cerul printre pleoapele întredeschise numai puţin, cât să nu-l orbească lumina. Căldura îl moleşea. Simţea razele pătrunzându-i aspru în trup, furnicându-l. Iarba era înaltă, văratică, uşor arsă de soare.

De departe veneau strigăte slabe. Un grup de tineri începuse acolo dansul acela nou, cu mingi colorate, care se răspândise de curând în colonie. Camil se răsuci şi înălţă capul. Privi spre râu, vrând să-şi cheme prietenii, dar ei erau, desigur, în apă. Nu vedea pe mal decât necunoscuţi, unii foarte bronzaţi, aproape tuciurii, cu spinări lucioase. Nu departe stăteau cele trei fete cu care încercase Gabi să intre în vorbă, însă două păreau timide, iar a treia ripostase ironic, cu un zâmbet ciudat în colţul buzelor. Cel puţin lui aşa i se păruse zâmbetul ei, puţin batjocoritor, şi de aceea o trata în gând cu o superioară indiferenţă. Dar de câte ori se uita spre râu nu putea să ocolească locul unde fetele făceau plajă. Erau şi foarte aproape. Şi o dată o surprinse pe necunoscută privindu-l cu acelaşi zâmbet ironic care-l enerva. Acum însă toate trei stăteau întinse pe iarbă, cu ochii închişi.

După un timp, Camil recunoscu în sinea lui că *ea* nu era tocmai urâtă şi se întrebă pentru întâia oară dacă avea sau nu dreptate să o desconsidere. Se încăpăţână totuşi să creadă că avea, fiindcă lui nu-i plăceau oamenii ironici şi cu orgoliu exagerat. Se răsuci pe spate, închizând ochii şi

întinzându-şi mâinile în lături. Stătu aşa o vreme, apoi socoti că venise timpul să intre în apă. Soarele portocaliu îl înfierbântase şi aerul era înăbuşitor. Trebuia să se răcorească puţin. Ar fi vrut să înoate.

Se ridică şi porni spre râu, gândindu-se dacă o să le spună ceva fetelor când va trece pe lângă ele. Se decise să nu le spună nimic. Însă, când ajunse în dreptul lor, întrebă din mers, de parcă îi era indiferent răspunsul: „Nu veniţi în apă ?“ Fetele se priviră puţin surprinse, apoi cea din mijloc aruncă din urmă, cu un ton care iarăşi nu promitea nimic, un „mergem mai târziu“, şi Camil ajunse la malul râului. Călca desculţ pe pietrele rotunde, încălzite. Urcă în susul apei, până unde ştia că începe un culoar adânc, sub nişte tufe. Acolo intră în râu, scuturându-se, fiindcă prima senzaţie era de frig, dar se obişnui repede cu apa şi porni, dus de curent, lovind cu degetele picioarelor fundul pietros, până simţi că fundul rămâne undeva prea jos şi greu de atins. Începu să înoate şi coborî astfel pe firul râului, până când ştiu că apa îi ajungea abia la mijloc. Acolo se ridică în picioare şi vru să se întoarcă, mergând împotriva curentului. Atunci o văzu pe necunoscută. Stătea pe mal, se uita la el şi încerca apa cu talpa. „Deci tot a venit“, îşi zise Camil şi se bucură.

— Curaj ! spuse el, bălăcindu-se în apa puţin adâncă.

Fata intră în râu, apropiindu-se, apoi începu să înoate, dusă de curent, şi el o urmă.

— Cum te cheamă ? întrebă Camil de-a dreptul.

— De ce întrebi ? ezită fata şi zâmbi, iar el se gândi că de fapt nu zâmbea ironic, era numai un fel al ei deosebit de a zâmbi, din colţurile gurii.

— Aşa. Eu sunt Camil, însă mi se zice şi Mil. Tu poţi

să-mi spui pe care nume îţi place.

Fata tăcu puţin, merse câţiva paşi prin apă, apoi spuse :

— Pe mine Alcora mă cheamă. Ştii, am cunoscut un băiat care zicea că-l cheamă într-un fel şi de fapt îl chema altfel. Era tot de la Institutul vitezelor subluminice.

— Eu nu lucrez acolo. De ce crezi că aş lucra acolo ? se miră Camil.

— Adevărat ? Aşa am crezut.

— Hai să urcăm prin albie.

Porniră, dar curentul era puternic, le împiedica mişcările şi Camil trebuia să-şi aplece mult corpul în faţă ca să poată înainta.

— Mă duce apa, spuse Alcora, şi el o prinse de mână, ajutând-o.

— Ce fel de nume e Alcora ?

— Nu-ţi place ? se interesă ea.

— Pare neobişnuit.

— E un nume de stea. A găsit-o cineva cu mult înainte ca oamenii să colonizeze Planeta lui Galdan şi i-a zis aşa.

— Se vede noaptea pe cer ? întrebă el.

— Steaua ? Poate, deşi cred că e foarte departe. Nu, n-am văzut-o niciodată. Nu mi-a arătat-o nimeni. Nici nu ştiu ce culoare are.

— Trebuie să fie foarte frumoasă, decise Camil şi Alcora zâmbi, privindu-l dintr-o parte.

Apoi îşi dădură drumul în josul apei, ţinându-se de mâini, şi se învârtiră lin, abia atingând fundul râului şi ferindu-se din calea unor copii care înotau înverşunaţi, împroşcând o mulţime de stropi.

— Păcat că se consumă atâta, zise Camil, privindu-i.

— E frumos aici, observă ea. Şi râul e bine făcut, parcă ar fi fost aşa de când lumea.

— *Eu* i-am deschis izvoarele, spuse tânărul, fără să-şi ascundă mândria. Acolo sus, în Munţii de Sidef. E minunat în Munţii de Sidef ! Sunt şi nişte chei abrupte, abrupte! Am făcut acolo o cascadă, uneori mă duc s-o revăd. În rest, râul a fost pregătit de alţii.

Fata se stropea în joacă, lovind apa oblic cu palma, şi tresărea când stropii îi atingeau pielea.

— Lucrezi la amenajarea planetei ? întrebă ea.

Camil încuviinţă.

— E o muncă foarte interesantă, zise. Dar aici nu mai e nimic de făcut. Planeta lui Galdan e amenajată aproape în întregime. Numai lângă Oceanul Ecuatorial au rămas pustiuri dificile. Însă acolo sunt destui lucrători. Hai să ieşim. Pe aici nu putem urca, apa ne împinge la vale.

Ieşiră pe mal.

— Eşti bronzat frumos, zise Alcora. Ai o nuanţă roşcată. Eu, dacă o să mai stau mult la soare, o să fiu neagră, neagră. Nu mai intra în apă acum. Mai târziu, da. Să stăm jos.

Se aşezară pe mal, într-un loc cu iarbă, aproape de trunchiul frânt al unei sălcii.

— Vezi, râse Camil, oamenii noştri sunt foarte pricepuţi. Ar fi putut planta şi aici o salcie vie. Dar trunchiul ăsta găunos dă o mai mare impresie de natural.

— Şi de vechime, adăugă Alcora. După câte ştiu, râul acesta a fost terminat abia anul trecut.

— Într-adevăr. Şi câmpia, şi dealul din faţă, cu vii. Totul e ca pe Pământ.

— Camil, oare acolo tot aşa o fi ?

— Unde ?

— Pe Pământ. Eu cred că e altfel, mult mai frumos. Cel puţin aşa spun legendele. Ştii, circulă câteva zeci de legende despre Pământ.

— Nu, nu e mai frumos.

Camil se gândi un timp în tăcere.

— Nu văd de ce ar fi acolo mai frumos ca aici. Planeta lui Galdan reproduce fidel condiţiile terestre. Lucrăm cu precizie, refacem Pământul după modelul cunoscut la răspândirea coloniilor prin Galaxie. Sigur că acum multe s-au schimbat acolo, dar esenţialul a rămas.

— Ştii, se entuziasmă Alcora, într-o legendă se vorbeşte despre nişte vieţuitoare care zburau. Pe Pământ erau multe, se răspândiseră pretutindeni, şi de la ele ar fi învăţat omul plăcerea zborului.

— Se prea poate, acceptă Camil. Eu n-am auzit, fiindcă meseria mea nu are nevoie de asta. Eu sunt deschizător de râuri. Caut apa în subsol şi-i fac o ieşire prin care să curgă. Mai greu e să găseşti apa, preciză el. Apoi fac mai multe izvoare şi le conduc spre locul unde trebuie să se întâlnească.

— Da, zise Alcora, şi asta e ceva. Totuşi, nu-mi explic cum zburau fiinţele acelea. Se pare că nu chiar ca aparatele noastre. Erau mici şi delicate şi scoteau un fel de fluierat.

— Aşa ? întrebă Camil şi fluieră prelung.

Alcora râse încet, privindu-l cu coada ochilor.

— De unde să ştiu ? Aici, pe Planetă, n-am văzut asemenea zburătoare. Şi poate că nici pe Pământ n-au existat, legendele mai mint câteodată. Dar adevărul e că nu prea pot să-mi imaginez Pământul.

— Nu e de mirare, spuse Camil. Şi oamenii trecuţi de

a patra vârstă spun acelaşi lucru. E tare mult de când am plecat. N-a mai rămas nimeni de atunci.

Deodată izbucni în râs, ca un fel de scuză pentru prostia spusă :

— Cum era să mai rămână cineva ?

Şi o privi cercetător pe Alcora.

— Ţie îţi plac copiii ? sări fata la alt subiect. Mie îmi plac foarte mult. O să mă fac educatoare.

Privea înveselită spre un grup de copii. Unul se urcase într-un copac, pe o creangă înaltă, aplecată peste mal. Se pregătea să sară în apă. Ceilalţi strigau, agitându-se :

— Coboară !

— Ai să-ţi rupi picioarele...

— Ba nu, capul o să şi-l rupă !

— Dacă vii jos, îţi dau o floare. Uite ce de flori am cules ! îi arătă o fetiţă buchetul pe care îl ţinea în braţe.

— Să nu se lovească, tresări Alcora.

— Apa e adâncă acolo, spuse Camil.

Băiatul sări şi imediat apăru la suprafaţă, suflând zgomotos. Se apropie de mal şi ceilalţi îl traseră afară.

— De ce eşti neascultător, Alec ! îi făcu observaţie altă fetiţă, privindu-l cu reproş pe sub bretonul scurt.

— Face pe astronautul ! pufni unul slab, cu un cap mai înalt ca oricare. Ce mai astronaut! Ai zburat tu vreodată ? Ai condus vreo navă ?

Alec se înroşi de ciudă. Vru să spună ceva, dar se fâstâci şi atunci tăcu.

— Ei şi ? Nu-i nimic dacă n-a condus, îi luă apărarea negricioasa cu florile. Va zbura mai târziu, când va fi mare. Nu-i aşa, copii ? se întoarse spre ceilalţi, cerându-le sprijinul.

Săritorul o privi cu recunoştinţă.

— Vezi ce drăguţi sunt ? şopti Alcora la urechea lui Camil, care încuviinţă tăcut, zâmbind.

— Dar ce ? Parcă pentru a fi astronaut trebuie să te arunci în cap din copaci ? nu se lăsă cel înalt.

— Tu, Den, să nu mai vorbeşti ! ripostă energic un băiat mic, ciufulit. Sigur că trebuie... ăăă... trebuie să înveţi de toate. Noi vrem să mergem pe Zorga ! Mi-a spus educatorul că e multă apă acolo, şi mări, şi fluvii, şi mlaştini! Până acum n-a coborât nimeni pe planeta aia şi... ăăă... şi atunci ce te faci dacă nu ştii să înoţi sau să sari în cap ?

— Eşti un prost! îi zise ciufulitului una dintre fete, apoi fugi, de teamă să nu fie aruncată în apă.

— Ai spus că-mi dai o floare, îi aminti Alec negricioasei.

— Ţine.

Fata îi întinse un trandafir mare. Părea de curând deschis, în petale avea nervuri fine, subţiri.

— Poţi să-l mănânci, e dulce, spuse fata. Îi creşte bunica în seră.

Fără să mai aştepte, rupse petala altei flori şi o mestecă.

— Sunt gustoşi, zise Alec.

— Bunica se pricepe, explică negricioasa. Face şi prăjituri aşa de gustoase ! De ziua mea mi-a dăruit un tort mare, mare. Păcat că n-aţi venit şi voi atunci, să-l mâncăm împreună.

— Şi mama creşte flori de astea, interveni ciufulitul. Dă-mi şi mie una.

Se aşezară pe iarbă, la umbră.

— Nişte astronauţi mici şi flămânzi, glumi Alcora. Vor să meargă pe Zorga ! se miră ea.

— Da, acum mulţi vor să zboare pe Zorga. E o planetă primejdioasă. Poate o să merg şi eu.

Camil ştia că va merge, era aproape sigur de asta, şi în altă împrejurare ar fi spus clar : uite, o să merg şi eu pe Zorga, probabil chiar cu următoarea expediţie, sau dacă nu cu următoarea, ceva mai târziu o să plec. Dar acum simţise nevoia să lase o incertitudine. Urmări reacţia fetei. Alcora tăcu un timp, apoi îl întrebă, şi părea uşor întristată :

— De ce n-ai ales altă planetă ? De pildă Clopotul Albastru...

— A, nu ! Acolo e simplu, mult prea simplu.

De fapt nici nu ştia prea bine cum era acolo, decât din relatările altora. El nu fusese niciodată pe planeta aceea. Se obişnuise însă cu gândul că numai Zorga îi putea oferi ceva care să-l pasioneze un timp îndelungat.

— Ei da, Clopotul Albastru e un adevărat noroc pentru noi, zise. Nu va trece mult până va fi asemeni Planetei lui Galdan, cu câmpii fertile şi râuri. Cu Zorga însă e altceva...

— Uite, trece Fi-4 ! exclamă Alcora, privind cerul.

În orizont apăruse un astru mic, luminat puternic dintr-o parte de razele lui Talzinar, soarele portocaliu. Urca pe boltă repede, vizibil, deplasându-se spre sud. În partea opusă strălucea (e drept, mai slab) o altă lună, mai mică.

— Acolo e Cornul de Argint. Sau poate Lambda, presupuse Camil.

— De ce n-ai ales sateliţii ? întrebă fata din nou. Planeta lui Galdan are şase, nu ? Pe toţi se lucrează !

Camil se strâmbă şi scutură din umeri.

— Ştiu, i-am vizitat pe rând. Acum trei ani, pe

Lambda, m-am îmbolnăvit. Un virus încăpăţânat era să ne distrugă expediţia. Cinci oameni au murit. Vaccinul ne-a venit târziu şi ei au murit.

— De ce a venit vaccinul târziu ?

— A fost o *chestie,* evită Camil răspunsul precis.

Copiii şedeau la umbră şi mâncau.

— Tata, zicea Den cel înalt, lucrează la muzeu.

Mi-a arătat acolo o mulţime de lucruri ciudate. Daca vreţi, mergem să le vedeţi şi voi. Sunt şi multe săbii.

— Ce sunt acelea, săbii ? întrebă negricioasa.

Nişte arme vechi, vechi ! Sunt ascuţite şi tăioase. Tata spune că, demult, oamenii se loveau cu ele, se omorau...

— Minţi ! izbucni Alec, bucuros că-l prinsese la strâmtoare. Cum puteau oamenii să se omoare unul pe altul ?

— Vezi, asta n-am priceput-o, zise Den încurcat.

— Hai să plecăm vorbi Camil ridicându-se. Copiii vor veni să ne întrebe şi nici eu nu prea ştiu ce să le răspund.

Porniră alături, pe mal, spre cascadă. Era acolo un zăgaz nu prea înalt, sub care Mil intrase cândva cu Giedi. Coborâseră întâi în bulboană, care nu era adâncă, numai că apa clocotea, înspumată, şi deasupra ei plutea o pulbere fină de stropi, ca un abur. Apoi trecuseră prin stratul lichid ce se prăbuşea de pe zăgaz; trebuia să faci asta repede, ca apa să nu te ameţească şi să te răstoarne. Lângă peretele de beton rămânea un culoar strâmt. Apa se arcuia deasupra, luminoasă, şi cădea într-o parte, iar ei înaintaseră sprijinindu-se de lespezi, aproape orbiţi de şiroaiele ce le curgeau de pe frunte în ochi, şi se strigau unul pe altul, cuprinşi de un fel de beţie primitivă, dar era un zgomot infernal şi nu-şi puteau auzi cuvintele, decât

ecoul.

Deasupra cascadei era o punte suspendată pe cabluri şi intrară pe ea. Se opriră însă la mijloc, privind înotătorii care se aventurau până acolo. Apa era puţin tulbure, iar puntea se legăna sub paşii celor ce o străbăteau. Şi acolo, stând pe puntea legănată, Camil tăcu mult timp, încercat de o ciudată nelinişte. Se gândi cu seriozitate la ziua aceea fierbinte, la Alcora, la alte câteva lucruri şi iar la Alcora.

Se întrebă ce găsise interesant la ea şi nu putu să-şi răspundă. „Ce am găsit la ea ?“ se miră. Se întoarse în aşa fel încât să-i vadă faţa şi să se convingă. Faţa ei era mică, uşor crispată, iar dacă nu zâmbea îşi pierdea farmecul şi o găsea chiar urâtă, aşa cum strângea din colţurile gurii. Şi deodată îi păru rău că erau amândoi acolo, pe puntea care se legăna. Încercă să alunge gândul acesta, dar nu reuşi. Pe nesimţite îl pătrundea regretul, şi el nu se mai putea împotrivi decât în aparenţă.

— Cascada asta e mică, zise, simţind în jur o tăcere străvezie, stânjenitoare. E foarte mică, adăugă. Eu aş fi făcut una mai mare.

Alcora îi intuise probabil neliniştea şi tăcea.

— Cred că n-am să merg niciodată în Munţii de Sidef, vorbi ea într-un târziu.

Camil tresări.

— De ce ? întrebă el prudent.

— E prea complicat, răspunse vag Alcora.

El nu mai insistă, însă gândul că ea îi intuise neliniştea nu-i mai dădea pace. Se întrebă iarăşi dacă era ceva serios între ei doi, sau dacă putea să fie. Şi dacă nu era cumva un fel de joc în care se lăsase furat fără niciun rost. Îşi zise că el şi fata aceea nu trebuiau să fie amândoi acolo, în zadar

crezuse altfel până atunci? Şi era din ce în ce mai convins că totul fusese un joc. Dar orice joc se termină odată şi odată, îşi zise, iar în momentul acela îl cuprinse teama că nu va mai putea opri la timp jocul cu fata de lângă el. Deşi nu era cea pe care el o aştepta se.

Îl pătrunse deodată o mare dorinţă de a hoinări singur pe câmp, undeva departe, cât mai departe de puntea pe care se legăna. Îi venea totuşi greu să plece, nu ştia ce să-i spună fetei la despărţire şi nici nu mai era atât de sigur că nu ea trebuia să vină. „De fapt, pe cine aşteptam ?“ se întrebă privind în apă, aplecat mult peste cablul de susţinere, de teamă să nu i se observe gândurile care-l chinuiau.

Ea totuşi observase că nu era totul în regulă, şi la rândul ei se nelinişti. Spuse ceva din care Camil înţelesese numai că lui o să-i fie tare greu acolo pe Zorga şi el încuviinţă mecanic din cap. Aveau amândoi ciudata impresie că spaţiul se golea vertiginos, şi se făcuse în jur un vid ce trebuia umplut cu cuvinte, aşa că el începu să vorbească despre Zorga, despre ce va face după ce termină lucrul acolo, deşi credea că n-o să-l termine chiar atât de repede, şi unde va merge mai departe. Poate spre steaua aceea roşie căreia i se zice Lumina din Amurg. „O cunoşti ?“ întrebase, şi ea clătinase tăcută din cap în semn că nu, n-o cunoaşte. Dar fiecare era cu gândul la altceva.

— Nu mai legăna puntea, se rugă Alcora. Nu mai legăna puntea, auzi ? ţipă ea supărată, apoi urmă pe un ton coborât : O să cad în apă.

Trecură pe celălalt mal şi ea se aşeză, lăsându-şi tălpile să atârne în apă. El rămase în picioare, tăcut, apoi se lăsă într-un genunchi şi se întinse alături, sprijinit în coate.

Îşi vârî în gură un pai şi privi în râul care aducea de sus crenguţe frânte. Tăcerea aceea străvezie păru că se destramă pentru un timp. .Şi din nou o simţiră în jur, apăsătoare. Camil descoperi că îi venea greu să mai spună ceva. Alcora îşi mişca încet picioarele prin apă şi stârnea cerculețe.

Camil hotărî să termine jocul acela care se dovedise nespus de greu şi complicat. Nu ştia însă cum să procedeze, fiindcă nu putea nici să plece aşa, pur şi simplu. Deşi în fond nu era obligat cu nimic. „Nu sunt obligat cu nimic“, îşi zise, dar asta nu-l linişti. Alcora se întristase şi el se simţea descurajat.

— De ce eşti supărată ? întrebă.

— Nu sunt, răspunse ea.

— Hai, spune-mi cu ce te-am supărat ! insistă Camil.

— Nu sunt supărată !

Glasul ei trăda o uşoară enervare. Un timp nu mai zise nici unul nimic, iar tăcerea ameninţa să devină din ce în ce mai apăsătoare. Camil simţi nevoia să destrame tăcerea aceea, indiferent cum. Începu să povestească despre Giedi, o întâmplare banală şi neinteresantă, nu-i venise altceva în minte, dar se opri, având impresia că fata nu-l asculta.

— Ce ai ? întrebă el, iritat. Ce ai ? Hai, spune-mi şi mie, să ştiu !

Fata nu răspunse. Privea în apa tulbure şi stârnea cerculeţe cu talpa.

— Alcora, încercă el din nou, atingându-i braţul, dar fata se feri şi-i spuse :

— Lasă-mă în pace.

Camil simţi în tonul cu oare fuseseră aruncate cuvintele ceva care îl făcu să creadă că fata avea să se

ridice de lângă el şi să plece. Însă ea rămase mai departe acolo, tăcând cu încăpăţânare, şi asta îl derută. Rodea firele de iarbă şi din când în când privea spre Alcora, încercând să-i priceapă gândurile. Şi iar ezită, neștiind precis dacă pe ea sau nu pe ea o aşteptase.

Stânjeneala devenise chinuitoare. Jocul îşi dezvăluia astfel un aspect nebănuit şi ar fi ajuns cine ştie unde, dacă în momentul acela n-ar fi izbucnit, de departe, de pe celălalt mal, strigătul prelung al copiilor. Era un strigăt înalt, pornit din mai multe guri, şi Camil nu înţelese ce semnificaţie avea. Copiii se adunaseră la o oarecare depărtare de apă, neîndrăznind să mai înainteze. Câţiva alergau în lungul malului, făcând semne şi ţipând.

— S-a întâmplat ceva, observă Alcora.

Camil văzu şi el că oamenii se ridicau de pe locurile unde făceau plajă, îndreptându-se spre copii, înotătorii ieşeau unul câte unul din apă.

— S-a întâmplat ceva, repetă Alcora, îngrijorată.

Camil nu mai aşteptă. Sări în picioare şi aruncă în râu smocul de iarbă pe care îl frământase în palmă. Alergă spre punte şi o trecu în fugă, făcând-o să se mişte într-un mod foarte curios. Auzi în spate tropăituri şi, când întoarse capul, văzu că nu era singur ; încă trei tineri alergau pe punte, ţinându-se de cablu. Ajunse pe celălalt mal, care era înalt şi umed, din cauza izvorului, iar cărarea săpată în el avea răsuciri neaşteptate. Alunecă pe pământul moale şi căzu în bălăriile urzicătoare crescute chiar lângă apă. Nervos, se căţără pe potecă. Cineva trecu în fugă pe lângă el, apoi Camil îl văzu pe unul dintre urmăritori alunecând în acelaşi loc şi căzând în bălării. Porni mai departe, șchiopătând uşor şi frecându-și îndârjit pulpele.

Curând cărarea îl scoase în câmp neted. Oamenii se ridicau de lângă micile lor turisme aeriene şi alergau spre grupul care se formase. Peste câmp, abia desprinse de pământ, veneau legănându-se câteva sferoide strălucitoare.

— Ce s-a întâmplat ? întrebă o femeie blondă, izbitor de frumoasă. Camil trecuse în fugă pe lângă ea, şchiopătând, fără să înţeleagă dacă lui îi era adresată întrebarea sau altcuiva. Ajunse la grupul aflat acum chiar pe mal, între două sălcii. Se vorbea tare, fără nici o ordine, şi în primul moment nu reuşi să afle ce se petrecuse. Cineva striga : „linişte, linişte !“ Dar vocea subţire, neconvingătoare, nu putea să domine murmurul celorlalţi. Sferoidele coborâră neauzite în apropiere şi alţi oameni veniră în grabă.

Camil căută din ochi copiii, care păreau tare speriaţi şi se încurcau în cuvinte, arătând cu mâna spre apă. Un tânăr subţire, cu sprâncene aproape îmbinate, încercă să se strecoare mai în faţă ; întâlnind rezistenţa celorlalţi, renunţă.

— Ce s-a întâmplat ? îl întrebă el pe Camil. De ce s-au adunat aici ?

— Nu ştiu, acum am venit.

— S-a înecat cineva, explică o femeie.

— S-a înecat un copil, adăugă un bărbat.

— O, un copil! exclamă blonda aceea frumoasă pe lângă care trecuse în fugă Camil.

— Lăsaţi copiii să vorbească ! ţipă cineva din margine, nu-i mai speriaţi şi voi cu...

— Ce s-a întâmplat ?

— Au găsit ceva în apă. Habar n-am ! Nu se aude de

aici.

— Mai tare ! Să vorbească mai tare !

— Linişte ! Linişte ! ceru vocea aceea neconvingătoare, apoi o fetiţă începu să plângă.

Camil reuşi să ajungă mai în faţă. Copiii erau tare speriaţi, negricioasa cea mică plângea, strâmbându-și caraghios obrazul.

— Nu s-a înecat niciun copil, îi zise cineva lui Camil.

Camil se mira

— Nu s-a înecat ?

— Nu s-a înecat nimeni.

— Atunci de ce plânge fetiţa ?

— S-a înecat fratele ei, zise altcineva.

— Care frate? N-are niciun frate. Eu o cunosc, susţinea o femeie, îi cunosc părinţii şi ştiu că n-are niciun frate. Vino încoace, Eliana, vino aici.

— Ce-au găsit ? Ce-au găsit ?

— Nu te tot împinge, protestă blonda. M-ai călcat pe picior!

— Să intre cineva în apă ! ceru un om mai în vârstă, supărat. Nu înţeleg de ce nu intră cineva să scoată copilul din apă !

— Ce copil ? Care copil ?

— Cel care s-a înecat.

— Nu s-a înecat niciun copil. Nu strigaţi degeaba !

— Atunci ce s-a întâmplat ? De ce toată povestea asta ?

— La o parte! La o parte !

Dintr-un sferoid coborâse un tânăr echipat cu un costum subţire, verzui, perfect întins pe corp. Îşi făcea loc prin mulţime, strigând: „la o parte !“ Se apropie de mal şi

întrebă :

— Unde ?

— Aici, arătă în apă omul care strigase tot timpul „linişte".

— Nu aici, protestară copiii. Mai încolo, lângă salcia aia.

— Acolo, sub salcie, susţinură şi câţiva bărbaţi, cu toate că nimeni nu ştia precis.

Tânărul făcu semn că înţelege. Sub ţesătura subţire i se conturau muşchii alungiţi. Se apropie de salcie şi privi în apa tulbure, sprijinindu-se de trunchiul scorojit.

— Aici, aici ! strigară copiii, cu feţele încordate.

Tânărul urcă puţin în susul râului şi se lăsă să alunece în apă. Faţa îi era acum ascunsă sub o mască transparentă, aşa că ultimele lui cuvinte nu se auziră. Mişcă braţul, făcând un semn nedefinit, apoi se scufundă. Cei de pe mal se aplecară peste apă.

— Se vede ? întrebă cineva, dar nu primi răspuns.

— Au chemat medicii ? se interesă o femeie.

— A chemat cineva medicii ? repetă Camil, bucuros să spună şi el ceva.

— Bietul copil ! Au să-l salveze, ce zici ?

— Sigur că au să-l salveze, fu de părere Camil şi o descoperi lângă el pe Alcora.

— Ar fi bine să-l salveze, observă ea. Aş dori foarte mult.

— Practic, este imposibil astăzi ca un accidentat să nu poată fi salvat, declară convins bărbatul cu o ciudată figură de *tiril,* şi îşi strâmbă nasul subţiat.

Un sferoid venea dinspre oraş, alunecând la mare înălţime, pe sub un nor singuratic, de un alb strălucitor.

— Vin medicii !

— O, ce bine ! Vin medicii.

— Dar nu-l mai scoate odată ? ! Ce tot face acolo ?

— Nu se vede. Nu se vede nimic. E prea tulbure apa.

— Nu sunt medicii ! Uite, nici nu au de gând să coboare.

Sferoidul trecu pe deasupra şi se îndepărtă. În apă se stârni o mişcare şi înecatul apăru, împins deasupra de scufundător. Oamenii se retraseră câțiva paşi.

— Ajutaţi-mi, ce vă uitaţi aşa !? strigă scufundătorul, ridicându-și cu mâna liberă masca.

— Ajutaţi-l să iasă, spuseră femeile.

Tânărul se căţără pe mal şi trase corpul celuilalt pe iarbă. Era un bărbat trecut de prima vârstă, slab, învineţit şi ţeapăn. Ochii sticloşi îi erau întredeschişi. Avea părul lung şi năclăit de mâl.

— Oh ! exclamă frumoasa blondă şi se retrase, cu faţa strâmbată de dezgust.

— Duceţi copiii de aici ! strigă cineva. Hai, plecaţi imediat!

— L-am găsit între rădăcini, explică tânărul. Era prins sub rădăcini şi probabil că de asta nu s-a mai putut ridica la suprafaţă.

— O să fie reanimat, spuse omul cu figură de tiril. Un cunoscut de-al meu a fost reanimat într-o împrejurare asemănătoare.

Oamenii îl priveau pe înecat în tăcere.

— Sigur că o să fie reanimat, întări cineva

— Astăzi, practic, nu mai poţi muri înainte de vreme, zise cel cu figură de tiril şi zâmbi mulţumit de intervenţia sa.

— L-au scos ? se interesă o nou-venită. Păi nu era un copil ? Şi cum o fi ajuns acolo ?

— Cu siguranţă că era un bun înotător. Se pare că ăstora li se întâmplă mai des decât celor care nu se pricep.

— Cred că a stat mult sub apă, presupuse scufundătorul. Cred că e de câteva zile acolo.

— Imposibil ! îl contrazise Camil.

— De ce să fie imposibil ?

— În atâta timp ar fi fost observată lipsa lui.

— Are dreptate ! Băiatul are dreptate. Cum ar fi putut să zacă aici câteva zile fără să-i observe nimeni lipsa ?

Scufundătorul dădu din umerii lui verzi fără să răspundă.

— Un complex de împrejurări, presupuse cineva. Sau poate că era într-adevăr singur.

— Nimeni nu poate fi cu adevărat singur, declară omul cu figură de tiril. Ceea ce mă nedumereşte e faptul că el pare totuşi înecat de mai multă vreme.

— Să facem ceva, zise o femeie. Nu putem sta aşa, pasivi.

— Ce să facem ? Să vină medicii şi să-l transporte În oraş. La spital. Să-l ia de aici şi să-l ducă acolo.

Veniră şi medicii. Erau doi şi se apropiară de înecat. Îl priviră, apoi unul dintre ei scoase un instrument de metal şi-l plimbă pe pieptul învineţit al înecatului.

— Cred că nu mai e nimic de făcut, zise.

Celălalt ceru instrumentul. Îl plimbă îndelung pe trupul încovrigat în iarbă; i-l apropie pentru câteva secunde de tâmple.

— Să mergem, spuse el, îndreptându-se.

— Cum, nu-l reanimaţi ? se miră omul cu figură de

tiril.

— Nu mai e nimic de făcut. E prea târziu pentru el, veni răspunsul.

— Cum adică, vreţi să spuneţi că medicina e neputincioasă ?

Desigur, medicina nu era neputincioasă, explicară cei doi. Dar trecuse totuşi prea mult timp de când se întrerupsese viaţa normală a organismului şi înecatul nu mai avea resurse vitale.

— Nu e nici o speranţă, precizară ei, arătând indicaţiile micului lor aparat. Cu o zi în urmă poate că ar mai fi existat şanse.

— Vreţi să spuneţi că astăzi, că în zilele noastre, accentuă omul cu figură de tiril, cineva care ajunge în situaţia *aceasta,* şi aici — arătă corpul inert din iarbă — nu mai poate fi reanimat ?

— Totul s-a terminat. În cazul *lui,* aprecie medicul cu trusa, vârând înăuntru cutiuţa metalică şi închizând-o pe genunchi.

Omul părea uluit de cele aflate. Medicii plecară tăcuţi. Sferoidul lor se apropie încet, alunecând pe deasupra ierbii. Ajuns lângă mort, desfăcu o trapă şi-l sorbi înăuntru cu un şuier înăbuşit. Apoi se ridică, legănându-se, şi porni în viteză spre oraş.

— Ar trebui să încerce totuşi! exclamă nemulţumit omul cu figură de tiril. Ar trebui să încerce.

— Asta înseamnă că nu-l vor reanima ? întrebă Alcora. Înseamnă că într-adevăr totul s-a sfârșit ?

Nu-i răspunse nimeni. Grupul începu să se împrăştie. Oamenii nu mai aveau chef de odihnă acolo.

— Nu mai pot să facă nimic ? îl întrebă Alcora pe

Camil.

El o privi mirat şi iarăşi nu ştiu dacă ea era cea pentru care venise acolo, sau nu era ea. Îşi dădu însă scama că după toate cele întâmplate i-ar fi venit greu să reînceapă jocul acela primejdios şi obositor, cu finalitate incertă. Nu dorea să-l reînceapă.

— A fost un accident stupid, zise. Să mori încurcat tu rădăcini ! Credeam că nu e posibil, că nu mai e posibil, şi uite... A fost o moarte stupidă.

dincolo de ploaie

— Asta-i, spuse Val, legănându-se în hamac cu palmele sub ceafă. M-am gândit acum la cel cu care lucram aici înainte de venirea ta. Îmi pare că l-ai cunoscut când a plecat. Da, el era, cel cu haină galbenă. O purta mereu neglijent, aruncată aşa pe un umăr. Era de felul lui cam dezordonat sau mai mult voia să pară. Altă culoare în afară de galbenul acela pătat nu găsise să-şi aleagă pentru haină. Dar mă rog, face omul ce-i place, mai ales când are impresia că toată lumea i se învârteşte împrejur şi depinde numai de el. Ăsta, Miron, de care-ţi vorbesc, era unul care în sinea lui se crede cine ştie ce şi ar vrea ca toţi să ştie asta. Şi atunci îşi face haine ţipătoare, afectează o nepăsare blazată... ce mai, cred că ştii. Ai dreptate, nu toţi, nici n-am spus asta, dar încă întâlneşti un anume mod extravagant de a privi lucrurile şi de a le aprecia. Iar aici aşa ceva nu se poate. Aici e greu, îmi trebuia un om de nădejde, nu unul superficial şi neînvăţat cu viaţa. Nu râde, că râzi degeaba, chiar aşa. Nu râde. Nu vorbesc de loc ca un bătrân, abia am intrat în vârsta a doua, dar trebuie să recunoşti că am văzut multe, de toate, pe când tu abia deschizi ochii, asta e. Te rog să nu te superi, că nu ţi-o spun cu răutate: îmi pare bine că nu te superi şi eşti înţelegător. Dar să revin la Miron. Te interesează cum a ajuns aici ? N-aş putea să-ţi spun, fiindcă nici eu n-am aflat. Pur şi simplu n-am avut când şi o să vezi de ce. În orice caz, venea de pe satelitul Lambda. Aşa e, cum spui: cunosc acolo un platou frumos, cu nişte basoreliefuri celebre... Şi aşa, Centrul mi-l trimisese în locul lui Dan, care ceruse să fie mutat pe Fi-6, la exploatarea unui zăcământ uranifer. Dan ? A, iartă-mă,

nu ţi-am vorbit nimic despre el, dar cred că o să avem timp şi pentru asta. Aici timpul trece destul de încet, uneori suntem ca şi rupţi de lume, aşa că va fi necesar să vorbim, fie şi ca să ne treacă de urât. Asta în timpul furtunilor mai ales, când nu vom putea ieşi afară. Oho ! Sunt nişte furtuni pe aici... Uită-te la maneta asta. Da, maneta roşie. E destul s-o deplasezi spre dreapta. Dacă plouă mult ? Dacă plouă mult aici ? Sigur că râd, cum să nu... Ce întrebare ! Păi *aici* să vezi ploi, şi nu din cele care să ţină două-trei zile. E greu până începe, că după aceea plouă câteva săptămâni fără întrerupere. În funcţie de program. Vezi ce de nisipuri avem în jurul nostru, îţi obosesc ochii dacă priveşti din turn, când soarele îşi aruncă razele vertical. Nisipuri sticloase. Cu ele nu o scoţi uşor la capăt. Uite, eu sunt aici de când a început bătălia cu deşertul şi poţi să mă urezi că aşa este cum spun. De altfel şi Miron s-a convins de asta.

Val tăcu o vreme, legănându-şi picioarele care-i atârnau peste marginea hamacului. Celălalt şedea cu spatele la el, într-un fotoliu tras lângă fereastra deschisă. Aerul fierbinte părea dens şi pişcător, aproape leşios. Instalaţia de condiţionare îl ventila într-una, stârnind o adiere abia simţită.

Din hamac, Val vedea doar cerul, atât cât intra în cadrul ferestrei: un cer albicios, cu nuanţe şterse, parcă topit de puterea soarelui de amiază.

— Drept să-ţi spun, mie nu mi-a făcut o impresie proastă, începu tânărul cu glas tărăgănat.

— Nu era băiat rău, acceptă Val şi iarăşi tăcu un timp, legănându-se leneş.

Nu era băiat rău, repetă. Nici măcar prea dificil nu era, aşa cred. Doar puţin superficial şi fără experienţă. Mă rog,

sunt fel de fel de oameni, nu poţi şi nici nu e nevoie să-i aduci pe toţi la acelaşi numitor. Numai că aici, nu ştiu dacă mă înţelegi, aici îmi trebuia un om tare, unul care să nu dea înapoi, să nu mă împiedice în loc să mă ajute. Turnul acesta e ultimul în care mai lucrează oameni. Mai încolo, în inima pustiului, nu sunt decât aparatele. De unde stai trebuie să se vadă celelalte turnuri. Aşa e, ţi-am spus eu că se văd. Şi mai sunt cele de lângă Marele Canal, da, cele argintii. De la tabloul ăsta le imprim comenzile la toate. Dacă te uiţi mai bine, ai să le observi şi pe cele trei dintre dune, fiindcă aerul e clar şi nu bate vântul. Când începe să bată, răscoleşte nisipul şi ridică în partea aceea un nor cenuşiu. Iar pe vreme de furtună nu mai vezi nici la câţiva paşi. Ai-ai! ce e aici după ce se dezlănţuie energiile ! Lasă, nu te repezi, că vei avea ocazia cât de curând. Dar să ştii că şi lui Miron de acolo i-au început toate necazurile. Ei, asta-i acum ! Crezi că glumesc ? Pune-te şi tu în situaţia lui : venise de pe Lambda, unde sunt zgomote puţine fiindcă nu e aer, şi avea nervii sensibilizaţi. Aşa s-a constatat şi la examenul medical. Nici nu-ţi dai seama cum muşcă tăcerea din nervii unui om ! Iar aici, cu toate mijloacele de protecţie, uraganul scutură turnul câteodată, încât pare că din clipă în clipă se va rupe în două. De fapt, trebuia să mă gândesc de la început că nu era aici locul unuia venit de pe Lambda. Uite că n-am făcut-o, şi Miron m-a chinuit şase zile şi s-a chinuit şi pe el.

Tânărul se răsuci în aşa fel încât să-l vadă pe Val. Devenise curios, deşi încerca să-şi ascundă interesul. Oftând, Val îşi şterse fruntea cu dosul palmei şi spuse :

— *Arde. Arde soarele ăsta ca niciodată. Nici la umbră nu poţi sta liniştit.*

— Poate că instalaţia de condiţionare nu funcţionează cum trebuie, presupuse tânărul.

— Instalaţia funcţionează, protestă Val. Dar degeaba, de vreme ce suntem în deşert. Ar trebui să închizi fereastra.

Tânărul se ridică şi făcu ce i se ceruse. Aerul se împrospătă, primind tăria specifică atmosferei ozonate.

— Aşa... acum e mai răcoare, gemu satisfăcut Val. Mare lucru e răcoarea pentru cine trăieşte ani întregi în cazanul ăsta cu nisip!

— De ce nu întrerupi ? întrebă celălalt. Poţi să pleci pentru câtva timp în munţi, sau pe continentele sudice.

Val mormăi ceva nedesluşit şi se grăbi să schimbe subiectul.

Aşa a fost cu Miron, şi îmi reproşez doar faptul că nu l-am respins de la început. Nu ştiu cum de nu mi-am dat seama imediat că n-o să reziste. M-am lăsat înşelat de aparenţe. Era un tip atletic, dar vezi că asta nu e destul aici. Aveam atunci programată o furtună de şase zile. Pentru mai puţin n-avea nici un sens să risipesc energia. Era, de altfel, şi minimul permis. Şi nici nu voiam să-mi înspăimânt de la început omul cu vreo demonstraţie prelungită. Crezi că-i mult şase zile ? Sigur că nu-i mult, dar uite că şi atât a fost destul. Să nu crezi că e de glumit. Am să-ţi pregătesc şi ţie nişte nori din aceia vineţi, care se târăsc aproape de sol ca nişte bureţi. Nişte bureţi plini de apă... Să văd atunci ce mai spui. De fapt era o furtună obişnuită, şi aici în asemenea cazuri se lasă un semiîntuneric brăzdat numai de fulgere. Ce vorbeşti ? Cum adică să fi privit pe fereastră ? Totdeauna le închid cu obloane metalice înainte de... Altfel nu văd cum ar putea să reziste. Ce se petrece afară îmi arată, uite, ecranul de colo.

Te saturi de privit, întrerupi contactul şi gata ! Mai greu e cu sunetul şi cu vibraţiile din metal. Orice ai face, zgomotele tot pătrund în interiorul turnului, şi atunci trebuie să rabzi, n-ai încotro. Eu m-am obişnuit cu simfonia asta, nu mă deranjează prea mult. Pot să lucrez şi să dorm pe furtună aproape fără s-o bag în seamă. Să nu crezi cumva că mă laud. Ai să te convingi singur când va fi cazul. Cu Miron era însă altceva, el venise tocmai de pe Lambda, de pe satelitul acela cu sunete puţine, dar aici a început ploaia şi fulgerele s-au vânzolit şase zile la rând, fără întrerupere. Iar Miron nu putea dormi din cauza trăsnetelor, se răsucea nervos în hamac. Îmi amintesc că de câte ori mă trezeam, îl auzeam gemând şi mi-era milă de el, dar ce puteam să fac ? Când reuşea să aţipească avea un somn agitat, probabil cu vise nu tocmai plăcute. Cel puţin aşa bănuiesc eu că erau visele lui şi cred că nu greşesc.

Am vrut să opresc furtuna, da, m-am gândit şi la asta, dar mi-am spus că era omul cu care aveam să lucrez mai departe şi trebuia să reziste. Recunoaşte şi tu că nu mai puteam face alte concesii. De dragul lui fixasem intervalul cel mai scurt permis pentru furtună. De la o vreme însă începusem să mă îndoiesc că Miron îmi va fi un bun tovarăş de muncă. Un bărbat trebuie totuşi să-şi învingă slăbiciunile, aşa zic eu. Nu ? îmi pare bine că suntem de acord. Dar Miron nu avea puterea asta, nu ştia să lupte cu el însuşi. Să fi văzut cum i-a dispărut mândria aceea nepăsătoare şi aerul blazat! Avea însă chef de ceartă. Uneori se văicărea la nesfârșit, apoi ameninţa că pleacă şi începea să înjure, până când m-am plictisit de tânguielile lui, şi aş vrea să-l văd pe cel care nu s-ar fi plictisit. Cu Dan m-am înţeles întotdeauna şi împărţeam necazul pe din

două, fără demonstraţii zgomotoase de neputinţă. Nu zic că n-o fi avut şi Miron dreptate. Furtuna aceea prelungită îi tortura nervii şi-l făcea să-şi iasă din fire. Dar adevărul e că reuşise să alunge liniştea şi din sufletul meu. Şi asta chiar fără nici un rost. Nu ştiu dacă îţi poţi imagina precis ce înseamnă să stai lângă un asemenea om în condiţiile respective şi cât de greu trecea timpul pentru noi amândoi. Crede-mă, la un moment dat am avut impresia că în camera asta se aduna, cum să-ţi spun, ceva ca o tensiune primejdioasă care trebuia să răbufnească neapărat.

Val coborâse din hamac şi se plimba prin cameră cu mâinile la spate. Tânărul se ridicase şi el, stând în picioare lângă fereastră.

— Astăzi se transmite un documentar despre Micul Continent Trapezoidal, spuse Val, oprindu-se în faţa televizorului. N-am fost niciodată acolo, deşi în ultimul timp am dorit să-l vizitez. Cred că până la urmă îmi voi lua totuşi concediu. Ar trebui să mă odihnesc puţin şi eu, ca fiecare. Poate că sunt într-adevăr obosit.

— Dar atunci, cu Miron, ce s-a mai întâmplat ? nu se putu stăpâni tânărul să nu întrebe.

— A, da! Cu Miron, vorbi din nou Val, uşor plictisit. Cu Miron...

Deodată tresări, privind peste umărul celuilalt. Tânărul se întoarse repede, răsucindu-se pe călcâie. Prin fereastră se vedea deşertul până în zarea subţiată şi ştearsă. Acolo, deasupra turnurilor care scânteiau între dune, un oraş, inexistent mai înainte, îşi desena clădirile răsturnate.

— Mirajul, se însufleţi Val. Recunoşti oraşul ? E cel construit de curând la marginea nisipurilor, lângă lagună. Se vede în zilele fierbinţi şi senine. La început se desluşea

mai bine, dar de câtva timp apare tot mai rar şi e mai neclar, ca acum de pildă. Asta probabil pentru că *lucrăm noi aici şi tulburăm din când în când atmosfera cu furtunile noastre.*

Val zâmbi amuzat. Mirajul dispăru curând, ștergându-se de pe orizontul prăfuit.

— Ştiu, ştiu ce vrei, râse Val, observând semne care trădau nerăbdarea celuilalt.

Se aşezară în fotolii, faţă în faţă. Val nu se grăbea. Apoi crezu că era totuşi timpul să continue şi se foi îndelung pe locul său, căutând să se aşeze mai comod.

Până la urmă tot ne-am certat, râse Val înviorându-se. Şi încă nu o singură dată ! Din motive neînsemnate ne-am certat Parcă-l văd şi acum, uite, acolo lângă hamacuri, agitându-şi mâinile cu pumnii încleştaţi. Ce nu fac furtunile de aici cu un om neacomodat! Trebuie să recunosc că m-am lăsat şi eu antrenat în cearta asta şi îmi pare rău. Pune-te însă în situaţia mea, încearcă să intuieşti ce am simţit eu atunci, încearcă numai !Cred şi eu că nu poţi, pentru că acum stai aici, liniştit, foarte departe de starea sufletească prin care am trecut eu în zilele acelea. Dacă mă gândesc mai bine, văd că a fost o prostie şi nu trebuia să o fac, chiar dacă Miron m-a provocat. Dar atunci judecam altfel şi nu m-am stăpânit. Totul mergea aşa, din vorbă în vorbă, luând proporţii nebănuite, până când în seara zilei a patra Miron mi-a devenit de-a dreptul nesuferit, şi sunt sigur că nici eu nu aveam în ochii lui alt calificativ. Mi se părea că n-am întâlnit un om mai sucit decât Miron şi mă enerva la culme fiecare cuvânt al lui, fiecare gest. Crezi cumva că nu era tocmai atât de sucit ? S-ar putea, cine ştie... Poate reuşeşti totuşi să mă înţelegi, niciodată n-am simţit nevoia să

jignesc un om, dar atunci parcă nu mai eram eu, cel din fiecare zi, chiar aşa ! Nu mi-e de loc la îndemână să-ţi spun lucrurile astea. Şi când te gândeşti că toate au pornit de la ceva mărunt, de la faptul că Miron venise de pe Lambda cu nervii sensibilizaţi şi nu suporta furtuna aceea continuă. Dar uită-te afară, uită-te la nisipurile din jurul nostru şi spune-mi dacă aveam dreptul să opresc ploaia înainte de timp. Nu-i aşa ? Nu puteam renunţa la ploaie. Numai că în seara acelei zile, Miron, prea absorbit de propriile lui neplăceri, uitase să verifice la timp aparatele şi tensiunea din instalaţii scăzuse. Când m-am întors din camera de colo el mânca apatic şi, cum îţi spun, eram supărat şi i-am aruncat nişte cuvinte de care îmi vine greu să-mi amintesc. Dar atunci n-a zis nimic, cred că nu era în stare. S-a ridicat de la masă şi s-a trântit în hamacul acela care e acum al tău. Aşa-i trebuie, ziceam. De ce nu e atent ? Şi de ce e atât de irascibil, ca un adolescent ? Mi-ar fi părut însă bine dacă Miron s-ar fi întors la masă, dar el a rămas mai departe în hamac şi se lăsase între noi o tăcere ameninţătoare. Nu era el omul care să nu izbucnească iarăşi, violent. Ne-am certat chiar atunci, iar Miron ameninţa că va întrerupe curentul în circuite, ceea ce ar fi însemnat oprirea ploii înainte de vreme. A fost o seară cumplită, începuseră să mă supere şi pe mine trăsnetele, ploaia, clătinările turnului, ceea ce nu mi s-a mai întâmplat de cine ştie când. Mă întreb acum de ce m-am antrenat totuşi în tragicomedia aceea. Acum îmi pare rău şi mă gândesc că omul se lasă uneori furat de impresii de moment, ceea ce nu e tocmai bine. Aşa şi eu cu Miron. Ajunsesem să-l numesc căţel înfumurat, şi îţi imaginezi cum zbiera mândria în el la auzul unei asemenea porecle... Fii ceva mai clar, te rog... Eşti sigur ? Da ? Ei, află

că îmi pare bine. Îmi pare bine că încerci să-l înţelegi. Şi eu tot asta fac. Numai că zilele acelea au trecut foarte greu pentru mine şi abia am aşteptat momentul să întorc maneta asta roşie la locul ei, ca să se împrăştie norii.

Nici nu-ţi dai seama ce senzaţie am când, după atâtea zile de semiîntuneric şi zgomot infernal, Talzinar inundă spaţiul cu lumina lui. Liniştea pare atunci aproape nefirească, o simţi mult mai intens decât în împrejurări obişnuite. E o adevărată plăcere să deschizi obloanele şi să priveşti afară, peste întinderile proaspăt răscolite de apă. Sau să te plimbi, când nisipul începe să se zvânte. Nu, răcoarea nu ţine mult timp. Soarele o alungă şi înfierbântă iarăşi deşertul. Să ştii că după ploaie va trebui să coborâm din când în când şi să controlăm aparatajul celorlalte turnuri. Îmi place să mă plimb prin nisip când e uscat la suprafaţă. Rareori folosesc tancheta. Mai mult pentru drumurile lungi peste pustiu, până la Centru. Şi după ploaia aceea am ieşit să controlez aparatele, ca de obicei. Pe Miron îl bănuiam în camera vecină, pregătindu-se să plece. Nu mai voiam să-l întâlnesc. Am ieşit în grabă, învelit în pelerina albă pe care o vezi aliniată în cuier. Afară nu poţi sta fără asta. Clar. Din cauza soarelui puternic. Cum ţi-am spus, n-am vrui să dau ochii cu el şi aflã că l-am găsit pe Miron afară, îmbrăcat în costumul de explorare. Sprijinea cu spatele turnul de metal şi fluiera. Nici nu mi-ar fi trecut prin minte că-l voi întâlni acolo, şi încă fluierând. Dar făcea asta ca să simuleze nepăsarea. De ce nu pleci ? l-am întrebat cam aspru şi el s-a strâmbat. Uite, îl văd ca acum : se strâmba, evitând să mă privească, şi săpa cu călcâiul în nisip. Ca să vezi ce fire !... Nu, mă judeci prea aspru. Ce vină am eu că... sigur că eram încă supărat pe el, doar nu

putea să-mi treacă dintr-o dată. Eram supărat că Miron nu se grăbea să plece, cum spusese. Aş fi vrut să-l văd pierind, cu haina lui galbenă aruncată neglijent pe umăr, aşa cum îi era obiceiul. În orice caz, eram convins că n-o să mă urmeze, dar m-am înşelat. Venea în urma mea, privind în toate părţile parcă distrat. Se oprea uneori şi scormonea cu cizma în nisip, parcă n-ar fi avut altceva de făcut. Eram curios, mă interesa cum aveau să evolueze lucrurile, dar crede-mă că a trebuit destul de mult ca să ne apropiem unul de celălalt şi iată cum s-a întâmplat:

Mergeau prin nisipul cenuşiu, fierbinte, şi discuţia nu se putea închega. Fiecare simţea în el crisparea aceea care-i împiedica să se apropie. Drumul se prelungea enervant, parcă fără să se mai sfârșească.

— Nu mai ajungem, oftă Miron.

Val nu-i răspunse. De fapt, turnul spre care se îndreptau nu era departe. Nisipul le îngreuna mersul. Apa era scursă dedesubt şi nimic nu lăsa să se vadă că deşertul sorbise timp de şase zile ploaia densă, artificială.

Miron îngână ceva nedesluşit, apoi reîncepu să fluiere. Aerul era din ce în ce mai fierbinte şi tânărul fluiera tot mai fals, apoi tăcu obosit. Îi şiroia sudoarea pe faţă şi aerul îi ardea nările şi gâtul.

— E tare cald, oftă el. Nici gluga nu apără...

— Cândva o să *fie altfel, zise deodată Val, parcă mai îmbunat.*

Mergeau acum aproape, în tăcere, ascultându-și răsuflările fierbinţi.

— Vom avea parcuri verzi, ca pe Pământ, şi cu arbori din specia brună de pe continentul nordic al Planetei. Vor fi multe canale... Şi terase, şi flori, multe flori... O să facem

aici oraşe pentru copii.

Vorbise repede, gâfâind din cauza căldurii. Miron se bucură că Val nu mai păstra tăcerea aceea, supărătoare şi Val îi citi asta în ochi.

— Dar până atunci mai avem nevoie de ploi, îşi continuă el gândul. Solul cere apă, e lacom. Peste tot sunt nisipuri. Nisipuri banale, nu ca pe Lambda, adăugă el după un timp.

— Pe Lambda e numai stâncă goală, preciză Miron fără să înţeleagă ironia. În schimb, sunt nisipuri pe Fi-4. Dar acolo nu există apă de loc.

— Le va fi mai greu, acceptă Val.

— Cui?

— Celor care-l vor amenaja pe Fi-4.

— O să mergi acolo ?

Val nu răspunse.

Miron îşi trase gluga pe ochi. Soarele portocaliu era şi căldura devenise aproape insuportabilă.

— Ne trebuie ploi, multe ploi, repetă Val gânditor. Următoarea va ţine vreo zece zile, să ştii. E mult zece zile, dar trec. Pentru tine va fi ceva mai uşor.

De ce? întrebă Miron mirat.

— Fiindcă ai să pleci înapoi, pe Lambda. Eu n-o să te împiedic, să *ştii!*

Miron tăcu, frământându-se. Val îl privea cu coada ochiului şi îşi zise că băiatul nu era chiar atât de uşuratic cum crezuse.

De asta îţi spuneam că nu e bine să apreciezi omul după prima impresie, urmă Val ridicându-se din fotoliu ca să-şi dezmorţească încheieturile. Uite, Miron de pildă, mi-a lăsat întâi o impresie care îi era absolut nefavorabilă. Nici

nu se putea altfel. Şi când te gândeşti că toate au pornit de la furtuna ce frământa deşertul şi scutura turnul încât, dacă nu i-aş fi ştiut rezistenţa, poate că m-aş fi temut şi eu că o să-l răstoarne. Da, nu e de loc uşor să stai aici pe vreme de furtună, am spus-o de la început. Trebuie să lupţi în primul rând cu tine însuţi şi să învingi. Miron n-a știut să învingă, dar altfel nu era băiat rău. Poate că ai dreptate când spui că n-am fost suficient de înţelegător, dar aveam în gând să mă ocup de el, l-aş fi învăţat o mulţime de lucruri. Şi pe tine am să te învăţ. Dar să-ţi spun mai bine cum am dat peste vietatea de siliciu. Aşa-i că eşti curios ? Ştiam eu că n-o să rămâi indiferent la asta. Ai s-o vezi şi tu când vom merge acolo. Poate că atunci vor fi mai multe. Ei, de unde să ştiu ? Aşa am eu o bănuială. Adevărul e că am descoperit-o chiar în prima zi de după ploaie, când treceam cu Miron printre dune spre turnurile mai îndepărtate. Nu, mai la stânga. Cam acolo, uită-te după mâna mea. Acolo. Eu tocmai voiam să ne întoarcem Eram aproape de canal şi puteam să-l folosim pentru înapoiere. Miron a fost primul care a observat vietatea de siliciu.

— *Haide până acolo, arătă Miron cu mâna.*

— *Acolo nu e nimic deosebit, se împotrivi Val.*

— *Ba e, văd o pată roşiatică.*

Val privi mai atent. Văzu şi el. Pata se contura slab pe fondul cenuşiu. Se îndreptară într-acolo, însă Val nu-şi dădea seama ce putea fi şi cum apăruse în deşertul pe care-l ştia atât de bine.

— *E un copac răsturnat, observă Miron.*

Apoi veniră mai aproape şi se opriră la câţiva paşi de trunchiul acela roşiatic, cu crengi contorsionate, parcă frânte, sfârşite cu muguri mari, turtiţi.

— Ai mai văzut aşa *ceva ? întrebă Miron şi Val negă, clătinând din cap. De unde o fi apărut ?*

— Cred că era aici, îngropat, şi ploaia a spălat nisipul de pe el, spuse Val. Nu poate fi decât pietrificat.

Se apropiară mai mult, cu prudenţă. Trunchiul părea într-adevăr dur, cioplit dintr-o piatră sângerie, ca un coral. Şi deodată Val înţelese.

— E viu! strigă el. Priveşte, mugurii se dilată.

Mă gândesc că atunci ne-am bucurat pentru prima dată împreună, eu şi cu Miron, deşi stătusem şase zile sub acelaşi acoperiş. E ciudat, sigur că e. Dacă mi-ar fi spus cineva că aşa avea să se întâmple, nu l-aş fi crezut. Mi-ar fi părut un lucru imposibil. Şi uite că totuşi aşa s-a întâmplat. Nu ştiu de ce pe unii oameni nu ţi-i poţi apropia din prima clipă. Poate că şi tu eşti vinovat pentru asta, dar cred că şi ei. Sau poate şi pentru că nu sunt toţi la fel cu tine, sau cum ai vrea tu să fie. Miron, ca să vorbesc iar despre el, n-a rezistat aici, deşi eu aş fi vrut să rămână şi cred că ne-am fi descurcat bine până la urmă. Dar n-a avut destulă încredere în el. A mai stat trei zile cu mine, nu era încă hotărât. Nu ştia dacă să plece sau să nu plece. Eu am încercat să-l reţin, fără să insist prea mult, ca să decidă singur. Într-o seară mi-a spus că pleacă şi vedeam că-i părea rău. Poate că se gândise la furtună şi de aceea n-a mai vrut să rămână. Nu avea suficientă încredere în el, sau îi era ruşine. N-a mai îndrăznit să rămână încă zece zile aici, în asemenea condiţii. Aşa că Miron a plecat şi te-au trimis în locul lui pe tine.

Val urcă în hamac şi începu din nou să se legene. Tânărul nu spunea nimic. Şedea sprijinindu-şi coatele pe genunchi şi avea aerul că studiază concentrat un detaliu al

mozaicului de pe jos. Un timp nu se mai auzi decât zumzetul abia perceptibil produs de instalaţia de condiţionare.

— Iar s-a făcut cald, oftă Val din culcuşul lui. Ţi-am spus eu că nu e uşor, ţi-am spus... Cineva însă trebuie să lucreze şi aici.

Se răsuci în hamac, întorcându-se cu spatele.

Eh, zise el gânditor, de mâine o să dau drumul la ploaie.

întâlnire cu meduza

Apăsă maneta şi simţi cu tot trupul vibraţia scurtă a microrachetei. Viteza crescu. Omul încerca să se menţină aproape de suprafaţă, fără să iasă însă deasupra, unde furtuna se putea dezlănţui din clipă în clipă. Îşi orientă zborul subacvatic spre navă. Se gândi că era bine să ajungă acolo mai repede. Apoi observă că apa începea să lumineze slab, violet. Lumina devenea uneori mai puternică şi atunci el avea impresia că înaintează mai greu, parcă ar fi despicat un lichid dens, uleios. Prevăzător, micşoră viteza, dar găsi curând o explicaţie : intrase într-o colonie de microorganisme cu lumină proprie, care plutea la suprafaţa mării, purtată de curenţi. Din cauza irizaţiilor nu mai recepţiona semnalele navei şi pierdu direcţia în câteva rânduri. Începu să se deplaseze în linii frânte şi aşa descoperi nava nu departe de acolo. Se apropie de ea dinspre adânc, dar furtuna se dezlănţuise şi conturul navei apărea când sus, neclar, când se prăbuşea vertiginos în mijlocul luminii violete. Bănui că n-avea să-i fie uşor să se apropie de navă, se gândi însă şi la faptul că trebuia să facă asta cât mai repede, până când valurile nu destrămau colonia de microorganisme, altfel n-ar mai fi văzut nimic împrejur. Pândi o clipă când nava alunecă pe creasta unui val enorm, prăbuşindu-se până în adâncuri şi atunci zvâcni în sus şi se lovi de blindaj. Căută cu mâinile în lungul lui, dar degetele ciocăniră în metal fără să se prindă de ceva. Alunecă înapoi şi tocmai atunci găsi inelul şi se agăţă de el cu toată puterea. Nava se ridică brusc, însă omul nu dădu drumul inelului. Valul îl smulse şi pe el în sus, îl încercă senzaţia că urca tocmai în mijlocul furtunii. Vuietul îl asurzi.

În clipa următoare un vârtej îl răsturnă, aruncându-l peste navă. Scăpă inelul şi o forţă îl împinse iarăşi în lumina violetă, unde rămase câtva timp ameţit. Abia la o nouă încercare găsi intrarea şi fu aproape aruncat în trapa rotundă, orbit de fulgerul care izbucnise pe neaşteptate, ramificat, sfâşiind cerul de la un capăt la altul. Întârzie în ecluză, privind cum aerul se aprinde şi cum se împrăştiau flăcările în toate punctele cardinale. Atmosfera era brăzdată de imense limbi de foc care se lăţeau, mistuind norii răvăşiţi, şi era în jur o lumină orbitoare, roşiatică, încât se vedeau recifele şi chiar ţărmul golfului. Ardea aerul acela saturat de metan, iar în unele locuri ardea şi marea, devorându-şi straturile de hidrocarburi. În jurul navei apa nu ardea, însă începuse deodată ceva ca o fierbere, şi înainte de a se scufunda mai apucă să vadă un abur dens ridicându-se din clocotul asurzitor.

Navigă în apropierea ţărmului. Îl distingea masiv şi tulbure, la dreapta, nu departe. Apa era luminată ceva mai uniform; incendiul de la suprafaţă slăbea.

Totuşi, dintr-un exces de prudenţă, ocoli promontoriul pe sub apă, ieşind astfel din Golful Recifelor, şi curând aparatele semnalizară apropierea de port. Apoi văzu şi farul submarin care indica intrarea tunelului, scobită în stânca verticală. Conduse nava cu viteză mică într-acolo. Pătrunse în tunel, de unde venea lumina aceea intensă, apoi urcă la suprafaţă. Ieşi afară clătinându-se şi întinse puntea până la cheiul pustiu. Portul era subteran, aşa că tavanul se boltea deasupra la mică înălţime.

Trecând pe punte, iar mai târziu străbătând cheiul de piatră, se simţi răzbit de oboseală. Mişcările îi deveniseră greoaie. Era mai mult un fel de durere lăuntrică, surdă, fără

izbucniri violente, însă durerea aceea îi chinuia trupul, şi omul nu găsea voinţa necesară pentru a i se împotrivi. Cele câteva minute cât stătu în camera specială, unde i se făcu automat controlul bacteriologic, părură că nu se mai sfârşeau. Apoi uşa se deschise şi el putu să intre în oraş.

Strada subterană era pustie. Mai bine aşa, îşi zise. N-ar fi vrut să întâlnească pe nimeni atunci. Cineva veni totuşi, în fugă, din urmă. Trecu pe lângă el spre ascensor, dar se opri brusc şi se întoarse. „Sabin !“ se auzi strigat, „Oho, Sabin“ — şi-l recunoscu pe Daniel.

— Tu erai ? întrebă Daniel gâfâind. Nu vii sus ? A explodat acolo, s-a aprins... Arde şi pădurea ! Toţi s-au adunat sub cupolă, să privească.

Vorbea agitat, cuprins ca de febră. Văzând însă faţa imobilă a celuilalt, se întrerupse şi veni lângă el.

— Ce ai ? întrebă, privindu-l mai atent.

Sabin scutură din cap şi se sprijini de perete.

— Sunt obosit, spuse fără tragere de inimă.

Ai fost acolo ? Ai văzut-o iar ? se interesă Daniel.

Sabin încuviinţă tăcut. Daniel se miră, însă îl crezu.

— Unde ? La Recife ? întrebă el, iar curiozitatea lui avu o vagă nuanţă de invidie. Eşti un om norocos, mai spuse el.

— N-am reuşit s-o prind, zise Sabin şi chipul lui trăda o mare suferinţă. Nici acum n-am reuşit.

— Nu-i nimic, tot ai s-o prinzi tu cândva. Dar furtuna ? se însufleţi Daniel. Ai văzut? Acum, când o să reînceapă, o să fie ceva şi mai grozav, poate chiar...

Se întrerupse, atent la figura tristă a lui Sabin.

— Ei, mă duc, zise Daniel, oarecum stânjenit.

Sări pe o platformă şi urcă. Sabin rămase singur şi

porni încet, ca un bolnav. Ajunse la camera lui. Nu-i era foame, aşa că se culcă imediat, fără să se mai dezbrace. Se trezi târziu, seara, pe întuneric. Se dezbrăcă şi se culcă iar, dormind agitat până a doua zi. Apoi se trezi cu impresia că era foarte devreme. Somnul îi făcuse bine, nu mai simţea atât de viu apăsarea aceea care-l chinuise cu o zi înainte.

I se făcuse foame. Urcă două etaje, până la bar. Era lume puţină, numai la câteva mese, şi abia atunci îşi dădu el seama că trebuie să fie destul de târziu. Ceru dejunul, apoi se aşeză singur la o masă şi începu să mănânce. Oamenii discutau tare. Sabin le auzea uneori cu destulă claritate vocile.

— La staţia numărul nouă a smuls etajul superior, spuse cineva, şi Sabin îl recunoscu pe cartograful Lucian.

— Unde vine staţia numărul nouă ? întrebă mai încet altcineva.

— La est, lângă Colinele Albe, se auzi din nou glasul puternic al lui Lucian.

Doi tineri, aproape nişte băieţandri, se ridicară de la locurile lor şi trecură spre ieşire. Observându-l pe Sabin, unul tresări şi spuse ceva în şoaptă, iar celălalt întoarse capul, curios. Sabin bănui că despre el vorbiseră şi nu-i plăcu asta. Îi fixă insistent, iar ei se grăbiră să plece. „Cine mai erau şi ăştia ?“ gândi Sabin cu ciudă.

La două mese oamenii izbucniră brusc în râs.

— Vă rog să mă credeţi, vibră glasul femeii, înalt şi neaşteptat de limpede, apoi râsetele îl acoperiră.

— Se mai întâmplă, acceptă Lucian zâmbind şi lăsându-se pe spate. Uite, să vă spună Nic ce a păţit într-o împrejurare asemănătoare.

Sabin privi spre grup şi îl văzu pe Nic răsucindu-se

nehotărât în fotoliul său. Faţa lui prelungă, palidă, rămânea serioasă şi calmă.

— Lasă, zise el, asta a fost mai de mult.

— Da, aşa e, spuse Lucian, vrând acum să abată în altă direcţie discuţia. Dar de la o vreme te obişnuieşti.

— Totuşi, a fost grozav, aprecie femeia. În viaţa mea n-am văzut ceva mai impresionant!

— Anul trecut ne-a luat şi nouă un etaj, aminti bărbatul înalt din dreapta ei, apoi sorbi din cupa aurie.

— Oho ! exclamă Lucian. A smuls cupola şi a făcut-o praf.

Femeia se mira. Probabil că venise de curând pe Zorga. „E aici de puţină vreme, gândi Sabin, altfel nu s-ar mira atâta.“ Se grăbi să-şi termine dejunul, stingherit, simţindu-se cuprins iarăşi de starea aceea nelămurită, amestec de jenă şi ciudă. „Toată lumea vorbeşte numai de furtună, îşi zise. Unde te întorci, numai asta auzi. Parcă furtunile ar fi o raritate pe Zorga, parcă n-ar fi ceva obişnuit. Dar ei numai despre asta vorbesc.”

Dorea să rămână singur cu gândurile lui. Se ridică, vrând să plece neobservat, dar chiar atunci Lucian întoarse capul şi-l văzu. „A! zise el. Sabin, vino încoace" Sabin încercă să se eschiveze, obiectă că avea de lucru în laborator şi trebuia să plece. „Da, trebuie să plec imediat", întărise.

— Lasă laboratorul acum. Vino să-ţi prezint nişte prieteni.

Nemulţumit, Sabin se apropie de grup. Rămase în picioare, în spatele lui Nic. Noile cunoştinţe erau femeia şi un bărbat scund, negricios, pe care nici nu-l observase până atunci. Veneau de pe Planetă şi aveau să lucreze un

timp pe Zorga. „Poate chiar un an“, adăugase femeia şi-i zâmbise lui Sabin foarte binevoitor, dar el o găsi cu totul neinteresantă.

— El e vânătorul nostru de meduze, găsi Lucian că era necesar să explice şi mai făcu astfel o gafă.

Sabin se încruntă. Cântărea cantitatea de ironie care se putea ascunde în cuvintele spuse.

— Minunat ! exclamă femeia, neluându-şi ochii de la Sabin. Aveţi şi meduze aici ? Aş putea să le văd şi eu, nu-i aşa?

Sabin se enervă.

Lucian, arată-i tu meduzele alea, zise el încet, pe un ton aproape duşmănos. Ţi le arată el, îi spuse femeii. Înregistrate pe film sau poate în acvariu, ironiză, apoi se întoarse şi plecă.

— Ce om ciudat! zise femeia, intrigată, urmărindu-l cu privirea. Se vrea original, adăugă ea cu dispreţ.

Ceilalţi tăceau stânjeniţi.

— Nu ştiu ce e cu el. Pare bolnav, încercă să-l scuze cartograful şi faţa lui exprima o sinceră nedumerire.

Sabin ieşise fără grabă, încercând să pară calm şi stăpân pe situaţie, însă pe coridor nu se mai putu reţine şi mânia aceea surdă i se revărsă în mişcări. Mergea neatent, cu mâinile vârâte în buzunare şi umerii puţin ridicaţi. Era furios şi dădu vina pe Lucian, apoi pe meduză. „Numai blestemata de meduză e de vină, gândi. Dacă n-o prind nici acum, atunci... atunci..." Sări pe o platformă şi coborî un etaj. Străbătu încă un coridor, micşorându-şi paşii. Simţea nevoia să se calmeze. „Trebuie să mă calmez, îşi impuse. Lumea se uită la mine. M-am enervat ca un prost, asta e. Dar şi Lucian, ce om... ce om !“

Intră în laborator. Daniel, care examina în lumină nişte clişee, nu întoarse capul.

— Târziu, băiatule, târziu ! îl mustră el şi abia apoi îl privi. Iar nu eşti acasă ! Ce ai ? S-a întâmplat ceva?

— Nu, n-am nimic, spuse Sabin încă supărat. Nu s-a întâmplat nimic, ce era să se...

— Spune-mi totuşi de ce arăţi aşa, insistă Daniel.

— Lasă-mă, nu s-a întâmplat nimic, încercă Sabin să scape. De ce nu vrei să înţelegi...

— Bine, zise Daniel şi trecu la masa lui.

Sabin îşi scoase mapa cu însemnări. Constată că în ultimul timp nu prea lucrase serios. „N-am lucrat de loc aşa cum trebuie,“ gândi, privind fragmentele de idei risipite neglijent pe câteva file. Fără să se ridice de la locul lui, Daniel îi întinse o cutie foarte lată şi subţire.

— Ce-i acolo ? întrebă Sabin nedumerit.

— Un cadou pentru întârziaţi. Deşi nu-l merită...

Sabin desfăcu încet capacul. Scoase câteva plăci cu desene complicate, colorate intens.

Asta e virusul meu, se miră Sabin.

— Le-am făcut eu de dimineaţă, spuse Daniel arătând plăcile. N-a fost prea greu. E destul de mărit, nu ?

Sabin îl privi cu recunoştinţă. Începu să studieze desenele, dar constată că nu avea nici un chef şi curând se surprinse privind plăcile neatent, cu gândul în altă parte. „Aşa n-o să fac nimic“, îşi zise. Se sili să noteze nişte observaţii, apoi constată că le mai făcuse şi cu o zi în urmă, aproape aceleaşi, însă uitase. Nu putea să se concentreze.

Deodată simţi nevoia să spună ceva.

— Daniel, începu el, apoi se opri.

Celălalt ridică fruntea şi se întoarse pe jumătate. Sabin

avea aerul că se pregătise să-i încredinţeze un mare secret.

— Daniel, ieri era cât pe-aci să prind meduza verde.

— Deci asta era, observă Daniel, fără să se mire.

— Nici nu-ţi poţi închipui cât de aproape ajunsesem de ea! se însufleţi Sabin şi simţea o mare uşurare vorbind. Un accident pe care nu puteam să-l evit a stricat totul. Cred că niciodată n-o să mai ajung neobservat atât de aproape de meduză.

— Ai s-o prinzi tu cândva, spuse Daniel îngândurat.

— Crezi ?

— Sunt sigur.

Sabin se bucură. Ştia şi el că aşa va fi, dar acum simţea nevoia unui sprijin.

— Vezi tu, eşecul ăsta...

— Nu te mai gândi la el, îl sfătui Daniel, minimalizând cu o fină intuiţie.

— Aş vrea, dar nu pot.

— Gândește-te la altceva acum.

— O să încerc, promise Sabin. Daniel, acum sunt mai convins ca oricând că trebuie s-o prind. Făptura asta e unică, e o minune !

— Nu seamănă cu o meduză obişnuită ?

— Nu. Adică seamănă**,** recunoscu Sabin. Are un corp lăţit şi semitransparent, dar luminat parcă dinăuntru, nu ştiu cum să-ţi explic... Uneori alunecă pe ea inele palide, iar marginile vălului i se leagănă ca într-un dans aerian, şi în asemenea momente mă gândesc întotdeauna la un fel de muzică materializată vizual. Câteodată nu-mi vine să cred că planeta asta primejdioasă a putut naşte asemenea fiinţă suplă şi elegantă.

— Ai s-o prinzi, îl asigură Daniel. Odată şi odată

trebuie să lămurim ce e cu meduza ta.

— Chiar astăzi am s-o caut din nou, la Recife.

— Nu astăzi. E prea devreme s-o cauţi iar.

— Ba astăzi. Furtuna a trecut. Şi nu mi-e teamă, o să mă descurc eu cumva.

— Faci cum crezi, cedă Daniel.

— Altfel parcă nu mai am linişte, mărturisi Sabin. Nu-mi stă gândul la nimic altceva decât la meduză.

Daniel se juca, descriind conturul mărit al unui virus.

— Faci cum crezi, repetă el. Poate o întâlneşti şi astăzi.

— Aş vrea.

Sabin se chinui să lucreze, concentrându-și atenţia numai asupra materialului de studiu. De la un timp ocupaţia reuşi să-l intereseze. Îşi scrise observaţiile mai îngrijit, făcu şi desene. Apoi nu mai avu răbdare şi urcă la etajul superior, sub cupola turtită, să vadă cum e vremea. Cerul era neguros, bătea un vânt puternic dinspre sud, însă furtuna trecuse, şi alta nu avea să se stârnească prea curând. Marea se agita încă, dar Sabin avea să-şi conducă nava prin adâncuri, unde apele erau mai liniştite. Se temea doar de curenţi, iar curenţii erau numeroşi acolo. Dar Sabin scăpase întotdeauna din ei şi nu se îndoia că va scăpa iarăşi. Avea multă încredere în norocul lui şi cunoştea locurile, nu era la prima scufundare. Mai greu era cu lumina, dacă norii s-ar fi îngrămădit pe cer într-o masă compactă. Atunci ar fi trebuit să renunţe la aventura plănuită. Ar fi fost mult mai primejdios. Dar vântul sufla puternic, dinspre sud, şi acolo orizontul se înseninase, ceea ce însemna că un timp oarecare vântul nu avea să mai aducă nori.

În ziua aceea Sabin nu găsi meduza. Răscoli tot Golful Recifelor şi pădurea de alge, mutându-se dintr-un loc de pândă în altul, lunecând pe lângă pereţii verticali ai defileului, gata să arunce fie plasa, fie undele morţii. Chiar ucise de două ori, când nişte umbre ţâşniseră pe neaşteptate dintre algele dese, atacându-l. Nimeri şi într-un curent tulbure, murdar, din care abia reuşi să scape, pentru că apa era cleioasă şi la un moment dat omul fusese aproape imobilizat. Dar meduza nu se arăta, şi oricâtă răbdare ar fi avut cineva, aşteptarea aceea încordată, cu atenţia împrăştiată în zece direcţii, nu putea să urmeze aşa la infinit. Mai trecu o dată pe deasupra pădurii de alge, dar meduza tot nu venea şi Sabin ştiu acum că în zadar aşteaptă. Numai că o ultimă speranţă îl făcea să mai întârzie, deşi bănuia că meduza nu avea să apară în ziua aceea. Degeaba o căuta după furtună. „O caut degeaba imediat după furtună, gândi. S-au stârnit curenţii, şi ea preferă apa ceva mai liniştită, aşa că acum stă ascunsă între alge şi n-o să iasă de acolo...“ Dar speranţa aceea nelămurită, sau poate mai mult regretul ce ar fi urmat dacă meduza venea după plecarea lui — deşi el n-ar fi avut de unde să ştie asta — îl ţineau încă acolo, deasupra pădurii de alge şi în locurile de pândă. Apoi începu să se întunece, iar apa devenea din ce în ce mai opacă. Sabin intră în navă şi se îndreptă spre port.

— N-am făcut nimic, îi spuse lui Daniel, întâlnindu-l.

Era amărât, dar nu mai avea sentimentul chinuitor din ziua trecută. Nu discutară despre meduză.

— Vino la spectacol, zise Daniel. Schimbă-ţi costumul şi vino.

— Ce spectacol ? întrebă Sabin, fără vreun deosebit

interes.

— O improvizaţie. Cei de la staţiunea experimentală îşi prezintă talentele. Va fi distractiv, în orice caz.

— Nu mă duc, refuză Sabin.

— Se spune că au oameni talentaţi, chiar aşa ! Şi femei frumoase, zâmbi Daniel. Asta în mod sigur.

Sabin nu părea convins.

— Hai, nu fi încăpăţânat.

Intrară în bar şi comandară cina.

— Ia şi vin, îl sfătui Daniel. Au preparat un vin sintetic de prima calitate.

— Nu mă interesează spectacolul ăsta, spuse Sabin, mâncând.

— E acolo una, Vera, care dansează minunat, îl ispiti celălalt. Şi are nişte ochi...

— Lasă-mă în pace, se împotrivi Sabin cu mai puţină convingere, zâmbind.

— Chiar aşa, insistă Daniel. Nu ţi-ar strica să te îndrăgosteşti. În ultimul timp eşti mereu încruntat şi obsedat de idei fixe. Nu mai faci sport, nu citeşti, nu te interesează spectacolele... Lasă, nu mă întrerupe. Dacă mergi înainte aşa, nu ştiu unde o să ajungi. Trebuie să te îndrăgosteşti, Sabin, altfel îmbătrâneşti prea repede.

Daniel râse.

— Glumesc, urmă el, dar e aici şi ceva adevăr, să ştii.

— Ştiu, spuse Sabin gânditor.

— Atunci de ce nu te îndrăgosteşti ? râse iarăşi Daniel.

— Am mai fost cândva, răspunse Sabin cu seriozitate. Adică am crezut că sunt, se corectă el.

— Nu ştiam, se miră Daniel. Nu te-am auzit niciodată

vorbind despre asta.

Sabin sorbi îndelung, cu înghiţituri mici, până când cupa rămase goală.

— Mai cere vin, zise.

Daniel se ridică. Încăperea era plină şi vocile se auzeau confuz, amestecate într-un zgomot monoton. Lucian intră însoţit de un tânăr blond cu faţa ascuţită îşi roti privirea peste mese şi-l observă pe Sabin. Ezită o secundă, apoi îşi părăsi prietenul şi se apropie.

— Ce a fost cu tine, Sabin ? întrebă el încă nedumerit. Să ştii că m-ai surprins cu... Îmi pare rău !

Sabin se uită în farfurie, stânjenit.

— În orice caz, dacă te-am supărat cu ceva...

— Nu, nu m-ai supărat, zise Sabin. Mă durea capul şi eram tare nervos.

— În orice caz eu n-am vrut.

— Nu eşti tu de vină. Eram nervos, înţelege-mă.

Veni Daniel cu vinul.

— Noroc, Lucian. Stai şi tu la masa noastră, avem loc.

— Mulţumesc, sunt cu un prieten, refuză Lucian. Am plecat.

Daniel îl privi întrebător pe Sabin. Lucian se întoarse şi porni printre rânduri. Tânărul blond îl aştepta la una dintre mese.

— Lucian, zise Sabin în urma lui, privind mereu în farfurie. Lucian ! strigă el ceva mai tare.

Cartograful se opri.

— Spune-i şi femeii aceleia că regret. Ţie o să-ţi fie mai uşor să-i spui.

Lucian ezită iarăşi, apoi îşi continuă mersul.

— E bun, zise Daniel, turnând vinul în cupe. E cu

efect, dar nu îmbată tare.

Băură, şi lui Daniel începură să-i sclipească ochii.

— Ai început să-mi spui ceva, aminti el.

— Să lăsăm asta, propuse Sabin.

— Cum crezi. Dar la spectacol ai să vii ?

— Să mă mai gândesc. Cred că da. Aşa cred.

Se despărţiră. Sabin coborî la etajul său şi intră în cameră. Se gândi la întâmplarea de dimineaţă, cu Lucian, şi văzu cât îi era de greu chiar şi numai să-şi amintească de ea. Deşi nu spusese cine ştie ce. „De fapt, ce-am spus ? Aproape nimic, gândi. Dar tot am spus ceva ce nu trebuia, de vreme ce oamenii s-au supărat. Sau poate că tonul meu i-a supărat sau altceva.” Regreta că nu stătuse puţin cu ei, că nu vorbise mal calm. „Ar fi fost foarte bine să fi făcut aşa”, îşi zise.

Vinul îl ameţise puţin şi-i înfierbântase sângele. Îi era bine, se simţea uşor şi liniştit, numai mişcările îi deveniseră ceva mai rigide. Se dezbrăcă şi tocmai voia să se culce, când îşi aminti de Daniel şi de spectacol. „Ar trebui să merg totuşi, gândi. În ultimul timp n-am mai fost niciunde, şi doar n-ar fi mare lucru să merg. Daniel avea dreptate, nu mai vreau să ştiu de nimic altceva decât de meduză. De fapt n-a zis asta, dar eu am înţeles şi ştiu că a gândit aşa. Şi are dreptate. Numai meduza aceea e de vină. Astăzi am căutat-o în tot golful şi nimic ! Poate că nu mai e la Recife. Poate că s-a mutat şi trebuie s-o caut în altă parte. O s-o caut. Deşi Daniel are dreptate, oriunde s-ar fi dus, o s-o caut. Cred însă că e tot la recife, s-a ascuns între alge şi nu vrea să iasă de acolo... Numai meduza verde e de vină. Nu trebuia să mă port necivilizat. De fapt, Lucian avea impresia că m-a supărat el, dar nu era el de vină, ci

meduza verde. “

Se simţea bine, numai puţin cam obosit din cauza vinului şi a ceasurilor petrecute sub apă. Dar gândurile i se încălecau uneori, vrând parcă să se ajungă unele pe altele : „Ce spunea Daniel ? A, da ! Spunea să merg cu el la spectacol.. Da, o să merg. N-am mai fost la spectacole din cauza ... din cauza ... Zicea că o să cânte şi femeia asta... o femeie, da. Să cânte! Daniel zicea că trebuie să merg, şi o să merg dacă trebuie. Îmi pare rău că m-am certat cu Lucian. De fapt, nu m-am certat, dar numai meduza verde e de vină. O să mă duc la spectacol... La care Spectacol ? A, da... O să mă duc la... Şi la Recife. Trebuie s-o prind. Am s-o prind ! Mâine, la Recife. Am să...“

Şi Sabin adormi toropit, cu faţa uşor crispată. A doua zi Daniel îl mustră :

— N-ai venit aseară la spectacol.

— Am adormit. Eram tare obosit, mărturisi Sabin. Cum a fost ?

— Ceva de zile mari, aici pe Zorga.

— Eh, dacă n-aş fi adormit...

— Vera a dansat *splendid!* A avut succes.

— Zău că am vrut să vin şi eu!

— Te cred. Dar nu trebuia să fi băut atâta.

— Nu de asta. Ţi-am spus că eram rupt de oboseală. Ieri am scotocit tot golful, de câteva ori.

— Lasă, nu-i nimic. O să vii altă dată.

— Meduza asta o să mă omoare, oftă Sabin.

— Dacă umbli mereu după ea, glumi Daniel.

— Trebuie s-o prind. Altfel nu pot. Simt că nu pot altfel. Daniel, acum m-am gândit că s-ar putea să nu mai întâlnesc meduza verde niciodată.

— S-ar putea, acceptă Daniel. Dar asta depinde de tine.

— Crezi că numai de mine ?

— Nu numai de tine. Dar ai s-o întâlneşti curând, sunt sigur de asta. Tu eşti un om norocos. Eu n-am întâlnit meduza verde niciodată.

— Dar nici n-o cauţi...

Lui Daniel îi veni o idee.

— Mergi şi astăzi la Recife ? întrebă.

— Aş vrea să merg şi azi. Mi-e teamă însă de curentul Levadiei. S-a deplasat spre ţărmul nostru. Dacă pătrunde în golf, n-o să pot merge.

— Nu e de glumit, încuviinţă Daniel. Rişti să fii dizolvat.

— Dacă nu pătrunde în golf, nu e nici o primejdie.

— Pot să mă interesez eu la oceanologi.

— Mă rog, dacă vrei tu asta...

— Ce-ar fi să te însoţesc acolo ? atacă Daniel frontal.

— Unde ? Tu ? se miră Sabin.

— Eu, zise Daniel înciudat N-o să te încurc. O să căutăm meduza împreună.

— Dar nu e nevoie ! Stai puţin, să mă gândesc...

Daniel se supără.

— Ce să te mai gândeşti. Ia-mă, şi gata.

— Vezi, până acum am fost întotdeauna singur acolo.

— N-o să te încurc. Voi rămâne în navă.

— Să mă mai gândesc, repetă Sabin.

— Bine, gândeşte-te, spuse Daniel supărat.

— Şi dacă nimerim în curentul Levadiei ?

— Nu nimerim. Dacă n-a intrat în golf, nu e nici o primejdie, aşa spuneai.

— S-ar putea să nu găsesc meduza verde, observă Sabin. Nici ieri n-am găsit-o şi nici în alte rânduri.

— N-o să te încurc, mai zise Daniel, gata să renunţe.

Sabin rămase un timp pe gânduri.

— Bine, te iau, cedă el, fără prea mult entuziasm.

Daniel se bucură.

— Aş vrea să prinzi astăzi meduza verde.

— Da, ar fi bine s-o prind. Aş putea, să mai lucrez şi altceva.

— Ştii ? *Savantul* nu e mulţumit de noi, zise Daniel.

— A spus ceva ? se interesă Sabin.

— Tu pe ce lume trăieşti ? se miră Daniel. M-a chemat într-o zi la el şi era tare nervos şi mi-a zis : „Cât o să tărăgănaţi lucrările la nenorociţii ăia de viruşi ? *Eu,* cu sarcina *mea*... Din cauza voastră nu pot...“ Şi aşa mai departe.

— *Savantul* a început să uite vremea când eram colegi, observă Sabin. Şi nu i-ai întors-o?

— Nu mă cunoşti ! zâmbi Daniel cu subînţelesuri. Totuşi, are şi el dreptate. Ne e şef, şi adevărul e că în ultimul timp n-am prea făcut cine ştie ce. A ! Era să uit. Ştii ce a mai spus ? Că ne ia viruşii. Că o să-i dea altcuiva.

— A spus el una ca asta ? ! se înfurie Sabin.

— Exact. „Mă siliţi să vă retrag viruşii”, imită Daniel vocea *Savantului* şi râse.

— Îi arăt eu lui, promise Sabin. Mai stăm noi de vorbă !

— Dar să ştii că are dreptate. Merită să ne retragă viruşii, declară Daniel cu un aer solemn.

— Ştiu. Eu sunt de vină...

— Hai, lasă asta, îl mustră celălalt.

— Dar *trebuie* să prind meduza verde, înţelegi ? Chiar dacă nu e trecută în planul de studiu al *Savantului.* Mai ales acum, după ce m-a chinuit atâta vreme. E prea târziu să mai renunţ.

— Ar fi bine s-o întâlneşti chiar astăzi

— Sigur că ar fi bine.

— Până atunci viruşii să mă aştepte, spuse Daniel, aruncând însemnările într-un sertar.

Râseră amândoi. Plecară împreună la masă şi tot împreună se îndreptară spre port.

— Nu va fi furtună, zise Sabin. Ştii să conduci o navă ?

Daniel se opri.

— Am uitat să trec pe la oceanologi, zise.

— Nu-i nimic, ne vom informa chiar în port.

— Ce mai om ! se mustră Daniel.

— Lasă, găsim în port tot ce ne trebuie.

La administraţia portului îl aflară pe bătrânul Galimed.

— Noroc, căpitane ! salută foarte degajat Daniel.

— Lume nouă, observă morocănos bătrânul.

Răsfoia o carte veche, ruptă, cu file îngălbenite de vreme. Se ridică şi puse cu deosebită grijă cartea pe masă.

— Vreţi să ieşiţi în larg ? Nu se poate.

Daniel se apropie şi atinse cartea.

— Fii atent! îl preveni bătrânul.

— Se destramă ? întrebă Daniel cu naivitate prefăcută.

— Voi, ăştia tineri, nu ştiţi să umblaţi cu aşa ceva, mormăi Galimed nemulţumit. E un roman celebru, ehe !

— Uite, Sabin, asta se cheamă un roman ! pufni Daniel, întorcând filele uzate. Hai, apropie-te şi pune mâna. N-o să mai ai ocazie să pipăi prea curând o vechitură ca

asta. E dinaintea răspândirii coloniilor ? îl întrebă pe administrator, zâmbind într-un fel ce părea să însemne o provocare.

— Nu trage de ea, că o rupi! protestă bătrânul, fierbând de ciudă şi întinse mâna, dar Daniel se feri într-o parte.

— Şi uite ce scriere ! exclamă el cu o falsă admiraţie.

— Spune-i să-mi dea cartea, îi ceru administratorul lui Sabin. Are să mi-o distrugă, se tângui apoi. Omul ăsta n-a mai ţinut în viaţa lui o asemenea valoare în mână.

— Vrem să ieşim. Avem de lucru în golf, zise Sabin.

— Nu se poate, e primejdios! A deviat curentul Levadiei. Eram sigur că ai să-mi rupi vreo filă ! ţipă el, adresându-i-se lui Daniel.

— N-am rupt-o, a ieşit singură. Abia se mai ţine una de alta.

— Curentul Levadiei nu intră în golf, zise Sabin. Asta e harta ? Aşa e, nu intră în golf, se bucură el.

— Dar dacă de data asta va intra ? se răsti bătrânul. Nu vă dau nici o navă. Am terminat !

— Zău, Sabin, vino să vezi ce cuie, insista Daniel, retras după masă.

— Nu-ţi bate joc, tinere, îl mustră Galimed. E în limba germană, o limbă foarte veche.

— Şi poţi să citeşti toate astea ? se miră Daniel.

— Lasă-ne să plecăm, căpitane ! Avem treabă în golf, îl rugă Sabin pe bătrân.

Galimed se uită încruntat la Daniel.

— Pune cartea pe masă şi plecaţi. Luaţi şi harta.

— Aşa da, zise Daniel şi se aplecă după filele căzute pe jos.

— Să nu luaţi „Alnilam-îndrăzneţul“ că e defect, strigă în urma lor bătrânul. Şi feriţi-vă de curentul Levadiei, navigaţi aproape de ţărm.

— Noroc, căpitane ! îl salută Daniel şi dispărură amândoi în uriaşa ecluză. Ei, ce zici ? întrebă, făcându-i semn lui Sabin, în timp ce-şi îmbrăcau costumele.

— I-ai înveninat sufletul, zâmbi celălalt.

— Ar fi fost în stare să nu ne dea drumul, se scuză Daniel. Nu uita arma.

Sabin alese o armă şi-i cercetă acumulatorul. Apoi o sprijini de perete.

— Bătrânul e înnebunit după asemenea vechituri, spuse el.

— Totuşi era un obiect destul de grosolan. Şi avea o grafie îngrozitoare. Să-i fi văzut coperta ! Prefer înregistrările noastre.

Ieşiră pe cheiul strimt. În port erau ancorate câteva nave.

— S-o luăm pe asta, propuse Daniel.

Sabin râse în cască.

— Ai şi nimerit! E chiar „Alnilam-îndrăzneţul“.

— De ce nu l-au ancorat mai la o parte ? se miră Daniel.

Găsiră o altă navă şi intrară în cabina de conducere. Daniel se aşeză în faţa aparatelor. Sabin fixă harta pe un suport.

— Să te ţii bine, îl sfătui în glumă Daniel.

Nava se scufundă, coborî încet prin tunelul oblic, apoi ieşi din portul subteran. Daniel mări viteza.

— Mai aproape de ţărm, ceru Sabin prevăzător.

Intrând în golf, navigară o vreme printre insule, la

mică adâncime. Apoi fundul coborî şi Sabin deosebi linia întunecată a pădurii de alge. Trupul i se încordă, aplecat înainte. Jungla subacvatică se apropia lent, ca un covor negru, destrămat în unele locuri. Acolo se vedea nisipul cenuşiu.

— La dreapta ! strigă Sabin.

Nava se răsuci brusc, evitând să treacă pe deasupra pădurii de alge, şi se deplasă paralel cu marginea ei, la o oarecare înălţime. Daniel micşoră viteza. Din cabină privea cu interes peisajul ce se derula sub ei. Uneori intrau în vreo fâşie de apă mai tulbure, şi atunci vizibilitatea se reducea, iar fundul mării apărea ceţos şi legănat, dar numai pentru scurtă vreme.

— Aici.

Daniel opri nava.

— Acum urcă la suprafaţă şi aşteaptă acolo, spuse Sabin, pregătindu-se să iasă.

Alunecă în adâncuri şi pădurea venea spre el, legănată, şi el ajunse atât de aproape de pădure încât putu distinge tulpinile algelor. Coborî într-un luminiş, pe nisipul cu vietăţi mărunte. Algele erau rare, îşi întindeau vertical vrejurile subţiri, noduroase. În stânga se profila pădurea, mută, dar acolo algele se împleteau foarte strâns, alcătuind o reţea ca de sârmă, greu de străbătut.

— Sunt sus, auzi glasul lui Daniel.

— Mi-am început pânda, răspunse Sabin.

— Fii atent. Fii foarte atent, îl preveni celălalt.

Pe ecran Sabin apărea clar şi aproape. Picioarele lui răscoleau nisipul, stârnind norişori fumurii. Era atâta linişte, încât până şi lui Daniel liniştea aceea îi apăsa dureros timpanele şi-i trezise toţi nervii..

— Daniel, se auzi chemat.

Tresări şi răspunse.

— Daniel, ştiu că mă urmăreşti pe ecran, zise Sabin. Renunţă şi închide aparatul.

— De ce ? se miră Daniel.

— Altfel meduza o să fugă. E foarte sensibilă la undele cu care lucrăm. Închide aparatul şi aşteaptă până te chem.

— Fără să comunicăm ? Şi dacă ţi se întâmplă ceva ?

— Altfel meduza verde n-o să vină, insistă Sabin.

— Nu te pot lăsa singur acolo, se împotrivi celălalt.

— Fă ce ţi-am spus, vorbi Sabin, de data asta cu asprime.

Daniel aşteptă aproape un minut până să ia o hotărâre. Apoi apăsă o clapă şi ecranul deveni opac. Neliniştit, Daniel începu să umble prin cabina ovală. Afară valurile se spărgeau de navă, mute, împroşcându-i învelişul cu o spumă murdară. Privi neatent prin peretele străveziu, furat totuşi de jocul apei peste pintenul metalic care dispărea la fiecare balans. Vântul desfăşurase pe cerul albicios nişte nori prelungi şi zdrenţuroşi. Observă că soarele Talzinar era ceva mai palid ca de obicei. „Vine iarăşi furtună”, presupuse, dar nu era convins.

Probabil trecuse mult timp până când Daniel auzi strigătul acela slab ce părea să însemne „prinsă” sau aşa ceva, nu era sigur. Tresări, încordându-se, apoi glasul răguşit al lui Sabin se auzi mai clar, urmat de un gâlgâit, iar Daniel ştia acum precis că prietenul său prinsese meduza. Ecranul se lumină, arătând fundul mării.

— Ce să fac ? întrebă Daniel. Ce trebuie să fac ?

Se bucura că Sabin capturase în sfârşit meduza şi se

întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să coboare la el. Dar se putea să nu fie nevoie şi Daniel aşteptă hotărârea celuilalt. Nu-l vedea însă pe ecran, cu toate că raza începuse să descrie o spirală, căutându-l.

— Sabin, ce trebuie să fac acum ? întrebă din nou şi tot nu primi răspuns. Unde eşti, Sabin ? Nu auzi ? Sabin, unde eşti ?

Aşteptă, însă aparatul rămânea mut, şi atunci Daniel ştiu că lui Sabin i se întâmplase ceva; îl mai strigă de câteva ori, dar Sabin continua să tacă. Se gândi că trebuia să se ducă acolo şi i se făcu frică „Trebuie să merg acolo", îşi zise speriat, nehotărât, apoi încercă să nu se mai gândească la nimic. Îşi verifică în grabă costumul, deşi nu era nevoie, şi ieşi prin trapa laterală. În ultimul moment constată că era neînarmat şi se întoarse; am uitat arma, îşi spuse, dar îşi aminti că Sabin luase arma cu el şi nu avea alta. Reveni în trapă, un val îl smulse, răsucindu-l, îl izbi de bord, apoi omul începu să cadă şi nu mai simţi altceva decât alunecarea lentă. Nu bănuia ce se întâmplase acolo jos, iar pădurea se apropia, precizându-şi contururile. O lumină ştearsă îi atrase atenţia. Căzu lângă ea, stârnind nisipul, dar se ridică repede, speriat. Nu-l văzu pe Sabin, numai lumina aceea care se contracta fremătând. Nu văzu nici meduza verde.

— Sabin ! strigă Daniel dezorientat.

Îi era frică să se mişte. Privi zidul de alge împletite, încercând parcă să-l străpungă. Instinctiv, palma i se încleştă de maneta de pornire a microrachetei. Înaintă câțiva paşi, pătrunse într-un desiş, înlăturând algele cu mâna liberă, şi deodată îl văzu prăbuşit. Se repezi într-acolo, despicând apa densă cu umărul.

— Sabin ! strigă din nou, cu respiraţia tăiată.

Îi lumină faţa imobilă, pământie. „Sus, sus !“ Era primul lucru care îi trecu prin minte. Cuprinse trupul celuilalt şi declanşă microracheta. Şocul fu mic, Daniel abia îl simţi. Îl strângea în braţe pe Sabin, iar apa se desfăcea încet deasupra lor, lăsându-i să urce. Sabin atârna greu, nefiresc de greu şi inert. Daniel îşi asculta propria respiraţie, gâfâită.

Ieşi la suprafaţă şi îşi trase prietenul spre navă. Sabin rămânea inert, deşi costumul nu părea străpuns. Daniel luă legătura cu staţia, apoi acţionă comenzile şi dirijă nava cu viteză maximă spre port. Pintenul spinteca valurile, presându-le cu putere în lături, şi Daniel simţea pereţii cabinei trepidând. Nu micşoră viteza nici când trecu printre insule. Corpul lui Sabin, închis în scafandru, se legăna pe podeaua cabinei. Daniel avea mereu impresia că Sabin se mişca singur. Se ridică de la tabloul de bord, îl aşeză într-un fotoliu, apoi îşi reluă grăbit ocupaţia. Sabin alunecă din fotoliu şi continuă să se legene pe jos, după cum valurile clătinau nava. Daniel îl privi din nou pierdut, apoi trase maneta până la refuz şi nu se mai uită decât înainte.

Bătrânul Galimed îl aştepta tulburat, lângă doi sanitari în halate albe.

— Ei, ai văzut ? îl întâmpină administratorul pe Daniel. Ai văzut ? V-am spus eu să nu ieşiţi astăzi în larg.

— Lasă-mă, căpitane ! Lasă-mă în pace, izbucni Daniel furios.

Lui Sabin îi scoaseră casca. Avea acum faţa vânătă şi umflată. Nu mai respira. Sanitarii îl transportară grăbiţi la primul ascensor. Daniel vru să urce şi el, dar ei îl opriră.

— Nu. Trebuie, insistă Daniel. Eu singur, eu singur

ştiu... Trebuie să merg, hai, lasă-mă.

Sanitarii nu se mai împotriviră. Platforma urcă şi Daniel nici nu se gândi să numere etajele. Privea mereu faţa de nerecunoscut a lui Sabin, a acestui Sabin care zăcea între oamenii cu halate albe.

— Ajută-ne, îl rugă cineva şi abia atunci observă că platforma se oprise. Apucă targa de un capăt. Sabin se făcuse parcă şi mai greu. Coridorul avea pereţii albi şi plăcile lor iradiau o lumină slabă. Alţi oameni în alb se iviră de după o uşă. Daniel simţi că targa îi era luată din mâini şi în momentul acela îl cuprinse o mare slăbiciune, încât abia se mai putu ţine pe picioare. Oamenii în alb nu-i dădură însă atenţie. Targa dispăru după uşa mată pe care se proiectau câteva umbre mişcătoare.

Daniel îşi reveni şi se grăbi într-acolo.

— Nu e voie, auzi un glas, şi o mâna îl opri în prag.

— Lasă-mă, de ce... Am fost cu el, spuse Daniel, adunându-şi gândurile.

— Aici nu e voie, repetă glasul. Aici e sală de operaţii.

— Ştiu, şopti Daniel, deşi nu-şi amintea decât foarte vag cum ajunsese acolo şi ce căuta într-o sală de operaţii; ştia însă că Sabin fusese dus dincolo de uşă, iar omul acela nu-l lăsa pe el să-şi însoţească prietenul.

— Nu poţi intra cu asta pe tine, îi zise o femeie.

Daniel constată uimit că era tot în costumul de scafandru, uitase să-l scoată în port şi venise aşa până la spital. Infirmiera îl conduse într-o altă sală.

— Dezbracă-te aici, spuse ea şi îl lăsă singur.

Daniel îşi deschise costumul, apoi ieşi din el şi-l lăsă acolo, jos, mototolit. Se aşeză pe un pat medical. O vreme stătu aşa, abătut, fără să se gândească la nimic. Amintindu-

şi de Sabin, tresări şi se grăbi să părăsească încăperea. Uşa aceea mată era tot închisă, pe coridor câţiva oameni discutau despre Sabin. Daniel se apropie, mişcându-se cu greutate.

— În orice caz, a fost de o intensitate apreciabilă, zise unul. L-a doborât probabil într-o clipă. Profesorul nu cunoaşte natura undei. Cu atâtea jivine câte s-au prăsit aici...

— Se poate face reanimarea ? întrebă cineva.

— Profesorul încearcă metoda lui Veld. Să aşteptăm, cine ştie...

— Poate că nu va fi prea greu. E tânăr şi avea desigur un organism puternic.

— Da, aşa se pare.

Uşa se deschise. Un medic ieşi din sala de operaţii.

— Unde e însoţitorul ? Unde a plecat însoţitorul ?

Daniel bănui că despre el era vorba şi se apropie.

— Vino, profesorul te aşteaptă, îi spuse medicul şi intră în sală.

Daniel văzu prin uşa crăpată masa lungă cu aparatura ei complexă şi strălucitoare. Un corp dezvelit era culcat acolo. Lui Daniel îi trebui mult până să înţeleagă că acela care zăcea sub lămpile uriaşe era Sabin şi nu altul. Un om trecu grăbit şi acoperi o clipă deschizătura uşii.

— Vino! Vino, ce mai aştepţi ! zise celălalt dinăuntru.

Daniel tresări din nou şi îl urmă în sală. Acum se convinse că omul încorsetat în aparate era într-adevăr Sabin. Uitând pentru ce venise acolo, îl privi pierdut, până când cineva îl prinse de umeri şi-l întoarse spre profesor. Apoi profesorul îl întrebă ceva şi el povesti destul de confuz cum îl găsise pe Sabin la câteva minute după ce acesta

întâlnise iar meduza verde.

— Bănuiam eu, zise profesorul, adresându-se mai mult medicilor din jur decât lui Daniel. I-a provocat un şoc nervos. Să vedem dacă nu i-a distrus vreo zonă din scoarţă.

Ecranele clipiră, arătând forme neclare. Profesorul se aplecă spre ele, atent, şi la fel făcură medicii peste umărul lui.

— E limpede, zise profesorul, îndreptându-se. Automatele sunt pregătite ? Începem.

O femeie, poate chiar cea de mai înainte, îl conduse pe Daniel. Ieşi ameţit, dar rămase pe coridor. Mirosul de spital îi umplea plămânii, sufocându-l. Ar fi vrut să plece, cât mai repede ar fi vrut să plece, să scape. Se gândi însă la Sabin, care zăcea dincolo de uşa mată, pe masa de operaţie. Din când în când auzea murmurul medicilor şi zgomot subţire de metal.

*

* *

— Ţi-e greu, zise Daniel mâhnit.

— Da, ai dreptate, oftă bolnavul. Mă simt foarte slăbit.

— Doctorii spun că ai să te refaci curând.

— Probabil. De ce n-ai mai venit pe la mine ?

— Nu mi-au dat voie. Trebuie să stai liniştit.

— Am înţepenit de când stau în patul ăsta, se plânse Sabin. Mă întreb dacă n-am uitat cumva că mai trebuie să şi umblu. N-ar fi de mirare.

— Ei, şi tu ! Aşteaptă să te faci bine.

— Cum e afară ? se interesă Sabin.

— Cum ştii. Mereu furtuni, incendii...

— Uite, ia cana de acolo şi dă-mi nişte apă. Aruncă

din ea şi umple-o din nou. Mi-e tare cald.

Daniel aduse cana. Sabin sorbi de câteva ori.

— Mi-e tare cald câteodată, explică el. Sunt încă slăbit, îmi dau seama. Şi uite cum zac aici, prins în inelele astea!

Sabin zâmbi. Avea faţa palidă şi trasă.

— Nu mă pot mişca, urmă el.

— Lasă că te faci bine, zise Sabin. Te faci bine şi ai să mergi unde vrei:

— E caraghios. S-ar putea să mă trimită de pe Zorga.

— Cum aşa? se miră Daniel. Cum să te trimită de pe Zorga ?

— Da, i-am auzit vorbind. Ei spun că n-am să rezist mai departe aici.

Daniel nu răspunse. Câtva timp tăcură amândoi.

— Ei spun că n-am să rezist pe Zorga, repetă Sabin. Vor să mă trimită pe unul dintre sateliţi. Probabil la sanatoriul de pe Fi-3. N-aş vrea să merg acolo. Ce să fac acolo ? Spune şi tu dacă are vreun rost să merg eu pe Fi-3.

— Totuşi, până te însănătoşeşti, obiectă Daniel fără convingere.

— Dar nu vreau să plec, înţelegi ? Îmi dau toată osteneala să mă însănătoşesc pe Zorga. Nici nu mă gândesc să plec de aici.

— Poate că nu va fi nevoie. Poate că totuşi nu va fi nevoie. Nu toţi bolnavii sunt trimişi pe Fi-3.

— Sigur că nu, întări Sabin. Ce mai fac viruşii ?

Daniel zâmbi.

— I-am domesticit.

— Mă bucur, spuse Sabin.

— L-am studiat şi pe al tău. *Savantul* mi l-a lăsa mie

în grijă. Ştii, îţi trimite urări de sănătate. Va veni altă dată să te vadă.

— Cine ? râse Sabin.

— De *Savant* vorbeam. Zicea că vine altă dată să te vadă, că acum nu poate.

— Să-i spui să se grăbească, altfel nu mă mai găseşte aici. Altfel va trebui să mă caute pe Fi-3 sau altundeva.

— Fii serios ! Stai liniştit şi nu te mai gândi la asta N-o să te trimită nimeni de aici, încercă Daniel să-l convingă.

— Mai dă-mi puţină apă, ceru bolnavul. Mi s-a făcut iar sete.

Daniel aduse cana şi i-o ridică la gură. Sabin bău cu înghiţituri mici, privind în fundul cănii.

— Da, zise el, m-a lovit straşnic. Aşa-i că m-a atins bine?

— Cine te-a atins bine ?

Sabin se strâmbă.

— Ei, cine ! Meduza. O văd mereu când închid ochii.

— Sabin, tu ştii că şi eu am văzut meduza verde?se însufleţi Daniel, aplecându-se spre el.

Bolnavul tresări.

— Nu mai spune ! Cum ? Când ai văzut-o ?

— Mai demult, într-o seară. Treceam pe ţărm şi ea plutea pe lângă stânci. I-am văzut lumina şi am recunoscut-o. Numai ea putea să fie.

Sabin se încordase şi ochii îi străluceau ca de febră.

— Atât de aproape! exclamă. A venit atât de aproape de ţărm. Daniel încuviinţă.

— Nu mi-aş fi închipuit niciodată, spuse Sabin.

— Era lângă cele două stânci de pe plajă, preciză Daniel. Imposibil să nu le ştii.

— Sigur. Da, desigur... Dar nu mi-aş fi închipuit...

— Stai liniştit, îl sfătui Daniel. Eşti tulburat şi aparatele vor da semnalul. Uite cum se agită luminile aici.

— Daniel, eşti sigur că ea era ?

— Ea, sau alta, dar asta ce importanţă are ?

— Deci ea era, şopti Sabin.

— Stai liniştit şi nu te tot mişca. Altfel îmi vor cere să ies. Poate că n-ar fi trebuit să-ţi spun.

— Nu, spune-mi! Uite, nu mai fac nici o mişcare. Uite, am să mă liniştesc imediat.

— *Aşa* a fost, zise Daniel. Aşa cum ai auzit. Dar văd că nu te-ai învăţat minte, încercă el să glumească. Nu te-ai vindecat.

— Apleacă-te, îi ceru Sabin.

Daniel se aplecă spre el. Bolnavul şopti, parcă temându-se să nu-l audă cineva :

— Abia aştept să mă fac bine, şi atunci... Numai de nu m-ar trimite ăştia pe Fi-3...

— Lasă, o să mai lucrăm noi împreună, fii fără grijă, îl asigură celălalt.

— Nu de asta. Nu de asta ziceam. Mai dă-mi apă..

Sabin bău din nou şi Daniel îi umezi fruntea înfierbântată.

— Trebuie să plec, se scuză el. Mai vorbim altă dată. Am rămas destul pentru o primă vizită.

— Nu. Te rog, mai stai. Vorbeşte-mi de meduză. Te rog, vorbeşte-mi de meduză !

— Ce să-ţi mai spun ? întrebă Daniel nehotărât.

— Ştii, abia aştept să mă însănătoşesc, repetă Sabin. Am s-o caut iarăşi la Recife. Într-un fel sunt contaminat, zâmbi el, meduza asta mi-a intrat în sânge... Am s-o caut

iar. Şi n-o mai las să mă atingă altfel vezi unde ajung...

— Sabin, începu Daniel şi deodată se opri, neştiind dacă era bine să mai continue.

— Hai, spune, îl rugă bolnavul.

Daniel ezită, dar simţi că nu va mai putea da înapoi. Şi atunci începu să se joace cu cuvintele, întârziindu-le pe cele primejdioase.

— Sabin, tu ştii că eu am crezut întotdeauna... Am sperat că tu vei prinde meduza verde şi poate că n-am greşit. Eu ştiu că atunci ţi-a scăpat, ştiu. Dar întotdeauna ţi-am spus că ai s-o prinzi fiindcă aşa credeam. Înţelegi, nu ? Şi mă gândeam că eu nu voi vedea meduza asta niciodată, niciodată liberă, mă înţelegi, decât în acvariu, atunci când o vei aduce tu. Îţi aminteşti că ţi-am vorbit cândva... Eu îmi amintesc foarte bine, şi chiar aşa era, n-aş fi îndrăznit să caut eu singur meduza verde. Ştii, atunci în mare, mi-a fost tare frică... Şi uite că într-o seară meduza a trecut pe lângă mine, atât de aproape încât aş fi putut să arunc cu ceva în ea, dar atunci nu mi-a trecut asta prin minte, zău aşa.

— Ce s-a întâmplat ? întrebă îngrijorat Sabin.

— Crezi ceva şi eşti sigur că aşa este, că nu poate fi altfel, dar se întâmplă nu ştiu ce şi asta te întoarce pe dos, şi nu mai poţi şti ce e adevărat şi ce trebuie să crezi.

Sabin nu mai zise nimic, aşteptând.

— Aşa şi cu tine, continuă Daniel. Eu am sperat să prinzi tu meduza verde, ştii... Dar, ce s-o mai întorc ! Faptul e fapt: a prins-o altul, asta e. Au prins meduza verde.

Sabin păli şi buzele îi tremurară.

— Au prins-o ? Au prins-o, zici ? şopti răguşit.

Daniel încuviinţă.

— Cineva de la staţia vecină, preciză el.

Tăcură amândoi, ocolindu-şi privirile.

— Mai bine nu-ţi spuneam, regretă Daniel. Mai bine nu-ţi spuneam nimic.

Sabin privea în tavan şi se putea citi suferinţa pe faţa lui, deşi încerca s-o ascundă.

— Spui că a prins-o unul de la staţia vecină ? întrebă el ca şi cum n-ar fi auzit bine.

Daniel clătină din cap afirmativ. Sabin rămase tăcut şi parcă se liniştise. Încercă să şi zâmbească.

— Ei, ce să-i faci! oftă el.

— Îmi pare rău, spuse Daniel. Îmi pare tare rău.

— Ce să-i faci ! repetă Sabin întristat, după ce mai tăcuse un timp.

Pe Daniel îl străfulgeră un gând.

— Ştii, zise, cel care a prins-o are să vină să te vadă.

Sabin tresări.

— De ce să vină să mă vadă ? întrebă el prudent.

— A spus că trebuie. Cred că o să vrea să-ţi mulţumească, spuse Daniel, mişcându-se pe scaun uşor stânjenit.

— Mie ? se miră Sabin.

— Da, ţie. Zicea că altfel n-ar fi găsit meduza verde dacă tu... Dacă tu nu... Ştii, atunci când te-a lovit unda. El era cu o navă şi a captat unda şi a urmărit meduza până la ascunzătoarea ei.

— A prins-o chiar atunci ? se interesă celălalt.

— Nu atunci. Mai târziu. Dar principalul e că a descoperit atunci ascunzătoarea. S-ar putea să nu vină totuşi să-ţi mulţumească. Dar în orice caz, o să vină aici să te vadă.

Tăcură iar, şi Sabin îşi privea degetele subţiri,

îngălbenite.

— Cum îl cheamă ? întrebă el într-un târziu.

Daniel se miră.

— Încă nu ţi-am spus ? Cum să-l cheme ? Iulian. Lucrează la staţia vecină. O prăpădită de staţie cu numai câteva nivele. Sau poate că nici nu-l cheamă Iulian, ci Elian, nu-mi mai amintesc bine. Dar o să vină să te vadă, promise Daniel.

întoarcerea navei

De când aflase că se apropiau de soarele portocaliu, copilul născut pe navă îşi lăsa tot mai des jucăriile de zinc şi venea să întrebe :

— Tată, încă n-am ajuns pe planeta ta ? Când ajungem ?

— Ai răbdare, îl sfătui o dată taică-său, însemnând pe hartă porţiunea de spaţiu parcursă.

— Şi acolo nu vom mai fi singuri ? Şi sunt mulţi oameni acolo ?

Taică-său îi vorbise şi în alte împrejurări despre oameni, dar el voia să ştie şi de aceea întreba mereu.

Astronautul îşi ridică fruntea şi-l privi îngândurat. Cum putea să-i explice ? Copilul se născuse pe navă, nu-l văzuse decât pe el şi pe cea care-i dăduse viaţă. Văzuse şi filmele, dar acolo nu erau oameni adevăraţi.

— Tată, unde e mama ?

Bărbatul trase o linie, iar linia ieşi puţin strâmbă şi tremurată. Privi un timp fără niciun scop linia aceea.

— Unde e mama ? întrebă iarăşi copilul. Acolo ? Pe planeta spre care mergem ?

— Da, încuviinţă bărbatul. Pe planeta pe care mergem.

— Şi de ce a plecat mama singură acolo ?

— N-a plecat singură. E cu Ştef, fratele ei.

— Ştef cel despre care mi-ai spus povestea cu Steaua de Zinc ?

— Da, el.

— Mai spune-mi o dată povestea cu Steaua de Zinc.

Omul îl îndepărtă uşor, de umeri, vrând să rămână

singur.

— Du-te şi te joacă.

Băieţaşul se retrase puţin, dar nu plecă. Stătea cu picioarele depărtate şi-şi ţinea mâinile la spate. Cu ochii lui curioşi îl privea pe taică-său şi se gândea intens.

— Tată, Ştef era mai înalt ca tine ? întrebă deodată.

— Nu, nu era mai înalt.

Omul se încruntă, încercând să-şi amintească mai bine.

— Cred că nu era.

Băiatul păru mirat şi nemulţumit de răspuns.

— Ştef e înalt şi puternic, decise el, după ce-şi scormoni ungherele memoriei.

— Fii cuminte şi lasă-mă să calculez, îi zise astronautul.

Copilul plecă încet, cu părere de rău. Se vedea asta şi din felul cum îşi târâia călcâiele. Trecu în salonul navei, de unde se întoarse repede cu jucăriile în braţe.

— Tată, dă-mi voie să mă joc aici, se rugă.

— Joacă-te, spuse bărbatul, căruia îi pierise cheful de lucru şi se simţea puţin tulburat.

Copilul îşi împrăştie sferele şi cuburile pe jos, apoi începu să le clădească, stând în genunchi lângă ele. Bucăţile sclipitoare de metal sunau frumos, lovite una de alta.

— Acolo unde mergem sunt copii ? se mai interesă băiatul născut pe navă. Şi au să se joace cu mine ?

— Sigur că da.

Copilul se bucură. Zâmbi.

— O să le dau cuburile mele, spuse el. Nu-i aşa că ei n-au cuburi de zinc ? Dar ei au să-mi dea o pisică vie ? Ce

zici, tată...

— Au să-ţi dea.

Băiatul dorea mult să aibă o pisică. Taică-său răscolise filmoteca şi nu găsise nici o înregistrare cu pisici. Nici nu se pricepea să i-o deseneze.

— Tată, mama ne aşteaptă pe cosmodrom ?

Bărbatul îl privi lung, fără să-i răspundă. Cum stătea acolo, neîndemânatic şi trist, chipul i se făcuse aspru, împietrit în lumină. Era şi foarte obosit.

— Vreau ca mama să vină pe cosmodrom, ceru copilul. Mi-e tare dor de ea.

Omul clătină din cap, evitându-i privirea naivă.

— Arată-mi şi mie soarele portocaliu, tată !

Bărbatul tresări. Copilul venise lângă el şi i se agăţase de genunchi. Îl luă în braţe.

— Hai să ţi-l arăt.

Se apropie de tabloul de comandă. Copilul îi cuprindea strâns gâtul cu mâinile.

— Uite, îi arătă o stea pe un ecran. Uite, ăsta e soarele portocaliu. Planetele încă nu se văd.

— Nu se văd ? se miră băieţaşul. De ce nu se văd ? Şi de ce e atât de mic ?

— E prea departe.

Copilul ceru să fie lăsat jos. Îşi reluă tăcut jocul, îngrămădind cuburile cu multă atenţie, după o logică de nepătruns. Tatăl său stătea alături, în picioare.

— Gata, spuse băieţaşul privind mulţumit grămada de metal. Acum e bine.

— Ce-ai făcut aici ? întrebă astronautul.

— O pisică. O pisică de zinc.

Bărbatul zâmbi.

— Şi sfera asta ce e ?

— Asta e coada, răspunse cu gravitate copilul născut pe navă şi în sinea lui se mira că taică-său nu înţelesese imediat lucrul acela care pentru el era atât de limpede.

exilatul

Lumina îi umplu ochii, supărătoare. Se strâmbă nemulţumit şi se răsuci în aşternut, trăgându-şi învelitoarea peste cap. Stătu aşa un timp, ca într-o plutire legănată. Prin minte îi trecură o mulţime de frânturi de gând, pe care însă nu le putu urmări până la capăt, se risipeau înainte de a se alcătui precis. Într-un târziu gândurile începură să i se limpezească, să prindă contururi. Atunci ştiu că somnul i-a fugit definitiv şi îi păru rău. Ar fi vrut să mai doarmă.

— Te-ai trezit ? întrebă însoţitorul.

Geo întredeschise ochii. Celălalt era dincolo, întors cu spatele. Îl văzu prin uşa deschisă.

— E timpul să te scoli, spuse însoţitorul, privind peste umăr.

Geo nu răspunse şi nici nu arătă prin ceva că ar fi auzit. Se răsuci leneş pe spate, dezvelindu-se. Apoi căscă prelung şi zgomotos. Şi iar îl urmări pe cel de dincolo, pândindu-i mişcările.

Însoţitorul se ridică şi dispăru după perete. Geo vedea acum o parte din tabloul de bord : câteva cadrane şi jumătate dintr-un mic ecran rotund. Mai căscă o dată, la fel de zgomotos, şi se ascunse sub învelitoare. Auzi paşii uşori ai celuilalt, dar nici nu se clinti.

— Trebuie să te pregăteşti, spuse omul. Suntem aproape de 104.

— Lasă-mă în pace, gemu Geo.

Omul plecă. Geo aşteptă până când auzi scaunul scârţiind. Ridică un colţ al învelitoarei şi-l văzu pe celălalt întors cu spatele, dincolo, lângă tabloul de bord. Căscă a treia oară, supărător.

— Termină ! strigă însoţitorul şi îşi răsuci scaunul spre el.

Geo rămase nemişcat un timp, apoi se dezveli iar. Ghemuindu-se, începu să se ţină de şale.

— Astăzi sunt bolnav, se tângui el.

Celălalt nu-i dădu atenţie.

— N-auzi că sunt bolnav ? insistă Geo.

— Ar fi mai bine să te scoli, zise însoţitorul. În curând vom ajunge în dreptul lui 104. Şi să ştii că degeaba procedezi aşa. Nu mă sfidezi pe mine. Pe tine te sfidezi.

Geo se ridică şi se întinse, trosnindu-şi încheieturile. Începu să se plimbe prin cabină fără nici un rost, cu tălpile goale.

— Am şi ajuns ? întrebă el nemulţumit.

— E timpul, răspunse celălalt.

— Ah, da, *e timpul,* imită Geo şi se aşeză din nou în aşternut.

Însoţitorul îşi ieşi din fire :

— Omule, nu înţelegi că suntem aproape de 104 ? Vrei să te trimit acolo dezbrăcat, sau ce...

— Nu s-ar putea să nu mă trimiţi de loc ?

Celălalt tăcu, înăbuşindu-şi mânia. Apoi zise cu un glas ceva mai coborât:

— Ştii bine că nu. De altfel tu singur eşti de vină.

— Te rog, fără morală, protestă Geo. Sunt sătul de morală.

Începu să se îmbrace cu o încetineală enervantă.

— Singur ţi-ai făcut-o, continuă însoţitorul întărâtat, subliniind cuvintele cu gesturi repezite. Numai tu eşti de vină, şi caracterul ăsta nesuferit al tău.

Geo îşi adună ghetele aruncate prin colţuri.

— Hai, nu te mai certa cu mine, zise el blând. Măcar acum, înainte de despărţire, nu te mai certa.

Celălalt se întoarse cu spatele şi nu mai spuse nimic. Geo umblă câtva timp prin cabină, apoi trecu dincolo. Se opri în faţa ecranului central, privind pata ce se distingea pe el. Se încruntă.

— Ăsta e ?

Omul nu răspunse şi Geo nu-l mai întrebă a doua oară. Pata se deplasa spre stânga, alungită şi colţuroasă. „Un castravete nenorocit”, îşi zise Geo şi deodată îi fu ciudă.

— De ce să merg eu acolo ? întrebă nervos. Nu vreau să merg.

— Tu singur eşti de vină, repetă însoţitorul.

Geo se linişti repede.

— Deci ăsta e 104, zise, clătinând din cap.

Se întoarse cu spatele, sprijinindu-se în tabloul de bord. Îşi încrucişă braţele pe piept şi îl urmări pe pilot, care supraveghea cadranul vitezelor.

— Tot tu ai să vii să mă iei ? întrebă.

— Nu, răspunse celălalt cu duşmănie. Mi-a fost destul cât am călătorit cu tine. O să vină altul.

Geo zâmbi strâmb.

— Dar până atunci mai este vreme, urmă însoţitorul pe un ton voit răutăcios. De ce te şi gândeşti de pe acum la întoarcere ? Mai încolo ce ai să faci ?

Geo se înfurie.

— Ce te priveşte pe tine dacă mă gândesc sau nu la întoarcere ? Ori dacă mă gândesc acum sau altă dată ? Ce te amesteci ? Nici aici nu pot să fac ce vreau ? Nici acum să nu…

— Mă bucur, îl întrerupse celălalt. Mă bucur că te văd

furios. Eşti într-adevăr demn de admiraţie!

Geo amuţi, împungând aerul cu degetul într-un gest provocator. Apoi se calmă şi îşi încrucişă iarăşi braţele pe piept.

— Acolo, pe 104, n-ai decât să faci ce vrei, zise însoţitorul. Adică tot ce mai poţi face, adăugă el.

Lui Geo i se păru că omul se bucura, şi privi tăcut ecranul pe care asteroidul lua forme din ce în ce mai precise.

— E numai stâncă stearpă, constată el dezamăgit.

— Ai tot ce-ţi trebuie, n-are nici un sens să-ţi faci probleme. Cineva a fost acolo de curând şi a verificat.

— E deprimant Castravetele ăsta ! oftă Geo şi trecu în cabină.

Însoţitorului i se făcu milă de el.

— Puteai bănui că aici ai să ajungi, spuse. Trebuia să te gândeşti la timpul potrivit. Unul ca tine numai aici putea să ajungă.

— Hai, încetează ! izbucni Geo. Nu eu am vrut să merg pe Castravete. Voi m-aţi trimis !

— Ai face mai bine să nu ţipi şi să mănânci, îl sfătui celălalt. Ţi-ar prinde bine până te stabileşti pe 104.

— Nu mi-e foame, se încăpăţână Geo.

— Totuşi e cel mai bun lucru pe care ai putea să-l faci.

— Nu mi-e foame ! N-auzi că nu mi-e, încetează !

— Atunci rabdă, zise pilotul plictisit.

Geo fierbea de necaz. Se întinse îmbrăcat în aşternut, aşteptând să se calmeze.

— Şi dacă o să mor acolo ? întrebă înciudat.

— N-ai să mori, îl asigură celălalt.

Geo rămase tăcut, cu ochii în tavanul scund al navei,

unde un desen simplu îşi împletea liniile curbate.

— M-aţi alungat, vorbi el într-un târziu. Nu-i nimic, pot foarte bine să stau şi pe Castravete. Au mai stat şi alţii, după câte ştiu. N-o să mor acolo.

— Tu singur ţi-ai făcut-o, observă pilotul. Asta, ultima mai ales... Din cauza ta au murit doi oameni.

Geo se întunecă la faţă.

— Nu din cauza mea. Mecanismul era defect

— Tu l-ai defectat

— Am vrut să fac o glumă. N-am crezut că aşa o să se întâmple, altfel nu m-aş fi atins de el.

— Da, cunosc toate scuzele, spuse aspru însoţitorul. Dar uite că doi oameni au murit din cauza ta, şi tu trebuia să împiedici asta atunci.

Geo nu mai zise nimic. Pilotul se ridicase şi îl privea din prag, mustrător.

— Măcar acum ar trebui să fii sincer faţă de tine şi să recunoşti, adăugă el.

— Să lăsăm asta, propuse Geo strâmtorat. Să lăsăm asta. O să stau zece ani pe 104 şi am terminat.

Pilotul se întoarse iarăşi spre tablou.

— E timpul, zise. Pregăteşte-te.

Geo se ridică încet şi veni în sala de comandă.

— Acolo sunt costumele, arătă pilotul într-o parte fără să se întoarcă. Geo deschise despărţitura aceea şi scoase un scafandru cosmic nou. Îl cercetă pe toate părţile, întârziind momentul echipării. Mai repede, auzi glasul pilotului. Mai repede, altfel n-ai să cobori fără riscuri.

Geo îşi puse costumul cu aceeaşi încetineală în mişcări. Privi împrejur înainte de a-şi fixa casca. Însoţitorul îşi făcea de lucru la tabloul de bord.

— Gata! se auzi răguşit glasul lui Geo, schimbat de aparate.

Pilotul se ridică. Nu se simţea totuşi în largul lui.

— Ei, ce să-ţi spun, zise el. Acolo, jos, să te mai gândeşti... Oricum, zece ani acolo...

Se întrerupse, ezitând.

— Acolo, jos, să ştii că totuşi... Să ştii că nu vei fi uitat. Poate chiar eu am să vin să te iau înapoi. E hai, acuma du-te.

Geo se întoarse fără un cuvânt şi coborî în trapă. O scară spiralată îl conduse spre intrarea în capsulă. Pătrunse acolo, închise uşa dublă şi se aşeză. Sistemele de bord clipiră din ochii verzui, rotunzi.

— Peste optzeci de secunde te catapultez, auzi în cască vocea pilotului.

Numără în gând şi deodată simţi şocul, apoi un zbârnâit monoton făcu pereţii să tremure. Constată că se deplasa independent.

Capsula evoluă un timp alături de navă, apoi traiectoria i se curbă din ce în ce mai mult, îndepărtând-o. Geo se ghemuise în singurul fotoliu din cabina strâmtă. Privea prin hublou nava care se micşora şi îl încercă o părere de rău, apoi se încăpăţână să nu mai urmărească nava. Căută asteroidul, care era acum destul de aproape. Foarte slab luminat, 104 îşi perinda culmile ascuţite prin dreptul lui Geo, dar capsula înconjură micul corp ceresc şi trecu în partea umbrită. Bezna se îngroşase, Geo nu mai vedea nimic dedesubt. Aşteptă încordat, bănuind asteroidul acolo unde o uriaşă pată neagră acoperea lumina stelelor. Brusc, soarele Talzinar apăru dincolo de marginea întunecată. Era mic şi lipsit de viaţă, abia ca o stea ceva

mai strălucitoare. Lumina lui palidă smulgea din 104 nişte umbre vagi, abia conturate. Geo înconjură asteroidul de câteva ori, căutând platoul de coborâre. Ochii i se obişnuiră cu întunericul şi descoperi într-adevăr o suprafaţă ceva mai nivelată între două şiruri de stânci. Dungi negre brăzdau platoul, însă Geo nu-şi dădea seama dacă acolo erau crăpături sau numai umbre. Totuşi, la o nouă rotaţie avu impresia că desluşea o formă cunoscută. Tresări şi se aruncă spre hublou, dar nu mai apucă să se lămurească, deoarece capsula intrase din nou în zona umbrită a lui 104. Privi cadranele şi constată că nu va mai ajunge la platou, traiectoria era prea scurtă, avea să se sfârşească undeva mai aproape. Pereţii reîncepuseră să vibreze. Întunericul era compact şi omul nu putea alege locul de coborâre. Hotărî să lase totul în seama automatelor, dar asta nu-l scuti de câteva emoţii. Mereu i se părea că vede umbre ascuţite mişcându-se în noapte, în sus, şi aştepta din clipă în clipă contactul cu stâncile. Coborârea se desfăşură însă normal, capsula atinse solul cu picioarele ei telescopice şi se opri.

Geo răsuflă uşurat.

— Iată că am ajuns şi pe Castravete, îşi spuse el fără să se bucure.

Privi afară şi nu văzu nimic, decât cercul pe care-l făcea lumina trecând prin hublou. Cercul se proiecta probabil pe o stâncă din apropiere. Geo îşi zise că era mai prudent să aştepte dimineaţa, dar în acelaşi moment ştiu că va ieşi chiar atunci, indiferent de riscuri. Simţi nevoia să părăsească imediat cabina cu toate că nu i-ar fi folosit la nimic. Acţionă sistemul de deschidere şi deodată uşa i se smulse din mâini, iar sângele îi năvăli în cap, ameţindu-l.

Lovitura care urmă îl trezi, dar urechile îi vâjâiau încă. Nu vedea chiar nimic în jur. Pipăi solul dur şi îşi dădu seama că zăcea pe o pantă, cu capul în jos. Se ridică gemând. La vreo treizeci de paşi mai încolo văzu o lumină dreptunghiulară. Constată că era intrarea capsulei şi se miră că aceasta ajunsese tocmai acolo. Apoi înţelese şi îi veni să râdă, reproşându-şi că uitase să scoată aerul din cabină înainte să fi deschis uşa dublă. Desigur, aerul ţâşnise în spaţiul înconjurător, proiectându-l şi pe el afară.

— Ce întâmplare! se miră Geo.

Începu să se mişte pe loc, şchiopătând. Încercă să se orienteze, fiindcă nici măcar nu bănuia în ce parte a asteroidului căzuse capsula. „Fără asta nici nu se putea", îşi spuse nemulţumit, gândindu-se tot la ce păţise. Mai făcu vreo câțiva paşi, şovăind, pipăind terenul înaintea lui, până când piciorul îi alunecă în gol. Se culcă la pământ şi curând se convinse că stânca sfârşea într-adevăr acolo. Nu reuşi nici să atingă, nici să vadă marginea cealaltă a crăpăturii. Rămase nemişcat, chinuindu-şi mintea cu întrebări la care răspunsul întârzia să vină. I se făcuse şi puţină teama, fiindcă se vedea prizonier în întunericul acela uscat şi totuşi nefoşnitor. Cum stătea culcat pe o parte, lângă buza şanţului, simţi că i se proptise ceva în coaste, jenându-l. Pipăi acolo şi găsi lanterna fixată la centură. Se bucură şi o aprinse. Lumina îl orbi, atât era de puternică în contrast cu bezna din jur. O plimbă în stânga şi în dreapta, de-a lungul muchiei de piatră. Şanţul se desena neregulat pe suprafaţa asteroidului, cotind după un grup de stânci cu strălucire reală. Geo lumină marginea opusă, care era într-adevăr departe, n-ar fi putut sări dincolo, deşi gravitaţia era mică. Pereţii şanţului coborau în pante primejdioase, întâlnindu-

se la mare adâncime. „Cum să ajung la staţie ?“ se întrebă. Luă în sfârşit o hotărâre şi, ridicându-se, porni pe marginea crăpăturii. Urmă cercul luminos lăsat de lanternă. La un moment dat se gândi să treacă şanţul, deşi nu ştia precis dacă i-ar fi folosit la ceva. Îl lumină cu raza, descoperind că acolo crăpătura nu era tocmai adâncă. Poate că totuşi n-ar fi îndrăznit să coboare, dar ceva îl obliga să meargă înainte, aşa că umblă în lungul şanţului până găsi o pantă mai puţin abruptă şi îşi dădu drumul să alunece, culcat pe o parte, agăţându-se din când în când de ieşituri. Constată din nou că trupul lui era foarte uşor, iar şocurile nu-i produceau dureri. Când ajunse pe fundul şanţului era însă înfierbântat şi câteva minute trebui să se odihnească. Purtă raza pe peretele pus, căutând un loc de trecere, apoi se căţără lipit de stânca aspră, privind mereu în sus, acolo unde muchia şanţului despărţea pământul de stele. Se opri pe o mică terasă, măsurând din ochi distanţa până sus.

Îşi adună puterile, sări şi se agăţă cu coatele de margine. Ceva îl apăsă în jos şi în aceeaşi clipă văzu cu spaimă o umbră clătinându-se în dreapta lui, aplecată peste prăpastie. Umbra lunecă pe lângă el şi se prăbuşi, iar solul vibră uşor, îndelung. Apoi, la interval de câteva secunde, se zgudui de două ori, puternic. Geo se săltă peste marginea şanţului şi străpunse cu raza întunericul de jos. Un nor de praf se stârnise acolo, fremătând leneş în jurul unui colţ de stâncă prăbuşit.

Revenindu-şi, Geo se îndepărtă de şanţ. Traversă un platou înclinat, împiedicându-se în pragurile de piatră pe care nu le observase la timp. Terenul devenea tot mai accidentat. De câteva ori omul se opri dezorientat, neştiind în ce parte să meargă. I se păru că recunoaşte un grup de

stânci pe lângă care mai trecuse şi porni în partea aceea, până când avu din nou impresia că se rătăcise. După socoteala lui ar fi trebuit să ajungă din nou la şanţ, dar şanţul nu părea să fie prin apropiere. Atunci Geo ştiu precis că mergea în altă direcţie şi se opri descumpănit.

Ceva nu era în regulă. Simţi asta, fără să intuiască imediat factorul care provocase alarma. Mai târziu văzu steaua Talzinar la o palmă deasupra orizontului şi înţelese că pe asteroid se făcea ziuă. Stâncile primiseră o vagă sclipire, după care Geo le bănuia formele neclare. Bezna se subţiase, făcând loc unui semiîntuneric obositor. Soarele portocaliu nu avea putere să trimită la o asemenea distanţă decât o cantitate infimă de energie. Geo stinse lanterna şi îşi obişnui ochii cu dimineaţa sumbră a lui 104. Lumina nu se mai intensifică decât foarte puţin. Relieful deveni totuşi vizibil, iar crestele aruncară în partea opusă stelei umbre dense, ca nişte punţi de întuneric.

Neştiind unde era şi încotro să meargă, Geo porni drept spre steaua portocalie. Era îngrijorat şi dezgustat în acelaşi timp. Asteroidul nu-i părea o gazdă primitoare. Fără să vrea, se gândi la cei zece ani pe care trebuia să-i petreacă acolo, şi gândurile acelea neplăcute îl obsedară într-atât încât la un moment dat se simţea fizic apăsarea şi trebui să se smulgă din ele, ceea ce iarăşi nu fu prea uşor.

Sări peste un perete stâncos şi în acel moment îl orbi lumina care izvora dincolo de el. Nu mai apucă să-şi dea seama ce era acolo. Surprinderea îl făcu să-şi ia un elan de sălbăticiune şi să sară înapoi. Căzu pe lespezi, abia stăpânindu-şi pulsaţiile grăbite ale sângelui. Rămase neclintit, încercând să-şi explice de unde venea lumina aceea şi ce se afla dincolo de stâncă. Până la urmă

curiozitatea învinse. Se căţără prudent pe creasta uşor înclinată şi privi dincolo. Lumina îl orbi iarăşi, dar acum nu se mai sperie. Văzu cupola mică, transparentă, şi îşi închipui că dăduse peste locuinţa de care îi vorbise însoţitorul. Se lăsă să alunece de pe creastă şi merse în direcţia aceea. Curând se convinse că era într-adevăr locuinţa la care trebuia să ajungă. Cunoştea modelul acestor mici statui construite special pentru corpurile cereşti lipsite de atmosferă. Se apropie şi acţionă mecanismul de deschidere, având grijă să stea pe placa albă de la intrare. Placa se scufundă lent şi Geo ajunse în galeria subterană. Sări într-o parte, permițând plăcii să acopere la loc intrarea, iar aerul umplu galeria, aşa că omul urcă treptele metalice care duceau în interiorul clopotului transparent.

Îşi scoase costumul de protecţie. Se simţea epuizat; aşternutul aflat într-o parte a cupolei îl atrăgea irezistibil. Stinse lumina, dar constată cu neplăcere că nu putea adormi. Oboseala şi emoţiile îi alungară somnul. Privi afară prin peretele străveziu. Ziua semiobscură îmbrăca planetoidul într-o nuanţă deprimantă. Deasupra încremeniseră stelele, mari şi rotunde, înghesuite pe cerul smolit. De sub orizont urcau norişorii subţiri şi lăptoşi dinspre nucleul galactic. Geo îi urmări multă vreme, apoi, în sfârșit adormi şi se trezi abia noaptea, pe un întuneric absolut.

Făcu iarăşi lumină şi se apropie de cutia smălţuită a bucătăriei. Îl chinuia o foame cumplită. În vreme ce aparatul făcea sintezele, el se plimbă de colo-colo prin spaţiul destul de strâmt închis sub cupolă. Dacă întindea puţin mâna, putea atinge tavanul boltit. După ce mâncă, se

trânti în fotoliu, sătul şi aproape mulţumit. Nu-l mai preocupa decât modul cum avea să-şi piardă timpul până la ziuă. Măsură cu privirea terenul accidentat pe care lumina, trecând prin pereţii cupolei, îl smulgea din noapte. Era doar un petic de pământ şi lui Geo nu-i venea încă să creadă că în afară de solul acela dur, de un negru cenuşiu, brăzdat prin unele locuri de fâşii mai deschise la culoare, nu mai vedea nimic împrejur în toţi aceşti zece ani care trebuiau să urmeze.

2

Celălalt şedea pe o piatră şi Geo reuşi să se apropie neobservat, profitând de întuneric. Îl apucă de braţ. Necunoscutul nu păru totuşi surprins.

— Ai venit ? întrebă el fără să se întoarcă.

— Da, răspunse Geo, iar celălalt se răsuci brusc spre el, privindu-l puţin speriat.

— Cine eşti ? îl întrebă pe Geo şi glasul îi trăda o sinceră uimire.

— Nu mă cunoşti ?

Necunoscutul stătu pe gânduri. Aprinse lanterna şi lumină casca lui Geo, apoi o stinse.

— Iartă-mă, se scuză el, nu te vedeam prea bine, e prea întuneric aici. Iartă-mă, dar nu-mi aduc aminte să ne fi cunoscut.

Fu rândul lui Geo să se mire :

— Ei, nu te mai preface !

Străinul se ridică.

— Sau poate că nu ai fost tu ? ezită Geo.

— N-am fost eu, acceptă celălalt. Probabil că n-am fost eu. Dar despre ce era vorba ?

— Mi s-a părut că te-am întâlnit undeva, explică Geo

încurcat.

Necunoscutul râse.

— Eu sunt aici abia de câteva ore. Într-o excursie, ştii... N-a fost ideea mea, eu aş fi vrut în altă parte, pe Clopotul Albastru. Am rude acolo. Dar Mona, ea a zis să mergem pe 104. Să vadă cum e asteroidul ăsta.

Omul râse din nou, dispreţuitor.

— Ce putem vedea aici, pe 104 ? Pustiu, pustiu... Tot în excursie ? se interesă el.

Geo se fâstâci şi încuviinţă.

— Ştii, reluă celălalt, e nemaipomenit de urât aici. Dacă nu insista atât Mona, nu veneam pentru nimic în lume.

— Mie îmi face plăcere, îl asigură Geo. E cel mai original loc din câte cunosc.

Necunoscutul îl privi neîncrezător.

— Vorbeşti serios sau îţi baţi joc de mine ?

— Foarte serios, minţi Geo. E a treia oară când vin aici în excursie. Clopotul Albastru e un fleac, şi nici măcar albastru nu e. Pe când ăsta... N-ai văzut ce formă extravagantă are ?

— Da, e destul de alungit asteroidul tău, chiar m-am mirat.

— Aerodinamic ! exclamă Geo entuziasmat. Nu-i aşa ?

— Adrian, cu cine vorbeşti ? se auzi de undeva o voce de femeie şi Geo tresări, căutând-o pe cea care vorbise.

— O, ea e Mona, explică necunoscutul. Mona, unde eşti? Vino, am întâlnit aici pe cineva. Îl cheamă...

Geo îşi spuse numele fără prea multă plăcere.

— Îl cheamă Geo şi vine chiar de pe Clopotul Albastru.

— Nu de acolo, zise Geo nemulţumit. De pe Planetă.

Femeia venea printre stânci, luminându-şi cu atenţie drumul.

— Mă bucur, zise, oprindu-se lângă cei doi. Eu sunt Mona, cred că ai aflat. Adrian e foarte încântat de asteroid. Dacă ţi-a spus cumva altfel, să nu-l crezi.

— Da, draga mea, cedă Adrian, pentru tine o să-mi schimb şi gusturile.

— Eşti de mult aici ? întrebă femeia.

— Eu ?... ăăă... Nu prea, răspunse Geo, eschivându-se.

— Noi acum am venit, îl lămuri Mona înveselită. Cum am coborât pe sol, am şi pornit în recunoaştere. Tot timpul am senzaţia că o să găsesc aici ceva foarte, foarte interesant.

— Ea are mereu senzaţii din astea, observă Adrian.

— Nu fi răutăcios cu mine ! îi reproşă femeia.

— Sunt curios până unde o să se ducă, îi mărturisi Adrian lui Geo. Deocamdată e modestă, s-a mulţumit cu 104. Mă mir că nu mă scoate dincolo de periferia sistemului. Asteroidul acesta... asteroidul acesta e cel mai îndepărtat de Talzinar, nu ?

— Cel mai îndepărtat.

— Ei vezi!

Exclamaţia suna a reproş şi Adrian porni înainte, simulând o imaginară supărare.

— Ce navă aveţi ? se interesă Geo.

— Una mică şi foarte interesantă, o lăudă Mona. Eu am ales-o!

— Se pricepe la toate, comentă Adrian ironic.

— Dar, dragul meu, acum cred că totuşi nu trebuia să venim aici. O să mă plictisesc repede printre stâncile

acestea... stâncile acestea mohorâte...

— Cine a fost cu ideea ? triumfă Adrian.

— Nu trebuia să mă laşi.

— Sigur, acum eu sunt de vină!

— E drept că nu prea aveţi ce vedea aici, recunoscu Geo.

— Parcă înainte spuneai altceva, observă Adrian.

— Eh! icni Geo şi nu mai zise nimic.

— Ce-i acolo ? întrebă Mona, oprindu-se. Ce-i lumina asta ?

— Locuinţa mea. Credeam că aţi observat-o până acum.

— Te-ai şi aranjat! vorbi Adrian cu admiraţie.

Se apropiară de cupolă.

— Făceţi-mi o vizită, propuse Geo.

— Cu plăcere. Mică, dar cât se poate de bună, aprecie Adrian, lovind cu pumnul în cupolă. Excelent !

— Nu mi-am dorit niciodată altceva, îi asigură Geo. Pe aici e intrarea.

Coborâră la subsol, apoi urcară în încăperea locuită. Se dezbrăcară şi Geo putu să-şi vadă mai bine noile cunoştinţe.

— Scuzaţi deranjul, spuse el, nu obişnuiesc să-mi strâng salteaua când mă scol.

— O, nu-i nimic ! se grăbi Mona să-l asigure. Asta funcţionează ?

Arătă spre maşina de gătit.

— Merge, zise Geo.

— Am să vă fac o dulceaţă. Sau poate doriţi altceva ?

— Fă-ne *flipsen,* ceru Adrian.

Mona se strâmbă.

— Iar *flipsen* ? M-a uimit cu gusturile lui, exclamă, adresându-se lui Geo.

— *Flipsen-ul* nu e rău, observă acesta.

— Bine, cedă femeia îmbufnată. V-aţi solidarizat! O să vă fac ce doriţi.

Apăsă claviatura aparatului şi-l lăsă să lucreze singur.

— N-ai o altă cameră ?

Geo o privi mirat.

— N-am, de unde să am ? zise.

— Voiam să-mi pun o rochie, explică Mona. M-am săturat să stau tot timpul în uniforma de astronaut.

— Mă rog, dacă aşa crezi... Eu pot să ies, observă Geo nemulţumit.

— Nu, mai bine ies eu. Până când mă întorc o să fie gata şi *flipsen*-ul.

— Chiar şi băut! glumi Adrian în urma ei. Moare dacă nu se ştie îmbrăcată elegant, îi spuse lui Geo, când rămaseră singuri.

Geo nu răspunse. Adrian stătea în fotoliu, cu picioarele întinse, aproape despărţind încăperea în două. Pe faţa lui mică, de adolescent, plutea o umbră de zâmbet.

— E femeia ta ? întrebă Geo, arătând cu bărbia spre uşă.

— Cine ? Mona ? Logodnică. Adică tot cam acolo, râse Adrian. Mă iubeşte mult. Nu înțeleg însă de ce m-a târât în fundătura asta. De când i-a intrat în cap că trebuie să meargă pe 104 n-a mai avut linişte. Ce credea că o să găsească aici ? Curiozitatea, asta e, curiozitatea ! Dă-mi voie să te întreb : eşti singur ?

Geo îl privi surprins.

— Singur, mărturisi el.

— Cu atât mai inexplicabil, urmă Adrian, adunându-şi leneş picioarele. Nu văd de ce trebuie să renunţe cineva la spaţiu, lumină, aer, vegetaţie şi la toate celelalte pentru un asteroid obscur. Să fi avut şi tu o logodnică, aş mai înţelege, lor le vin ideile cele mai năstruşnice, dar aşa...

— Şi eu am idei, declară Geo iritat. În timpul liber explorez numai asemenea asteroizi.

— Şi găseşti ceva ? întrebă cu gravitate celălalt.

— Satisfacţii, satisfacţii !

Geo îşi desfăcu braţele în lături şi tocmai voia să continue teatral, când de jos ajunse la ei un ţipăt scurt. Adrian sări în picioare, lovind cu fruntea tavanul boltit.

— Mona ! strigă el. Ce s-a întâmplat ?

Deschise uşa scundă şi se aplecă deasupra scării. Mona urca în fugă, tropăind uşor pe trepte. Sus se opri o clipă răsuflând speriată şi îşi apăsă pieptul cu palma.

— Ce-ai păţit, dragă, ce s-a întâmplat ? insistă Adrian nedumerit.

— Îţi vine foarte bine rochia, zise Geo, abia stăpânindu-și râsul. Vişiniul ăsta lucios te prinde.

Femeia se apropie de el.

— Ce ai acolo jos ? întrebă ea intrigată.

— Unde ? se miră Geo. A! Nu cumva ai intrat în magazie ? !

— Ai intrat ? întrebă Adrian autoritar.

— Nu ştiam că e o magazie. Credeam că găsesc acolo o oglindă. Şi nu ştiu ce s-a mişcat, era întuneric.

— Extraordinar ! exclamă Adrian. Iarăşi curiozitatea asta a ta!

— Dar *era* ceva acolo, vă rog să mă credeţi! izbucni Mona speriată.

— Ce să fie ? se prefăcu Geo mirat.

— Am auzit şi un zgomot de metal.

— Hai cu mine, zise Geo.

— Nu ! ţipă femeia. Nu mai merg acolo !

— Vino tu, îi spuse lui Adrian.

Adrian îl urmă, coborând fără entuziasm treptele. Mona rămase sus, privindu-i neliniştită din uşă. Ajuns lângă intrarea magaziei, Geo se opri deodată şi-i făcu semn lui Adrian să aştepte. Căută într-un colţ al coridorului şi se întoarse cu o pârghie de metal.

— Ţine asta, spuse, şi i-o puse lui Adrian în mâini.

Apoi deschise cu grijă uşa magaziei. Nu se auzea nici un zgomot, dar în întuneric clipeau verzui două luminiţe rotunde.

— Tu erai, băieţel ? ! exclamă Geo şi aprinse lumina. Nu ţi-e ruşine să sperii lumea, jigodie !

Era un robot pe care-l meşterise cu câtva timp în urmă, ca să se distreze. Îi venise ideea să-i dea formă omenească. Se mirase, chiar, de faptul că până atunci nu-i trecuse prin minte nimănui să creeze un robot cu înfăţişare de om. Răsucise câteva foi de tablă, sudându-le, apoi se chinuise mult cu articulaţiile, cam lipsite de flexibilitate. La urmă adusese de sus calculatorul, care era acum instalat în pieptul lat al lui Ro. Geo îi făcuse şi un cap pătrat, demontabil.

— Ce-i monstrul ăsta ? întrebă Adrian peste umărul lui.

— Isteţule, îşi alintă Geo creatura mecanică, te-am trezit, isteţule, ce să-i faci! Supără-te, ca să-ţi treacă.

Adrian aruncă pârghia scârbit.

— Îţi baţi joc de noi, spuse. Tu ştiai prea bine ce

ascunzi în magazie.

— Ştiam, sigur că ştiam. Câte nu sunt în magazia asta ? Şi dacă, la urma urmei, era altcineva ? Ar fi putut să...

Fără să-l mai asculte, Adrian începu să urce treptele nervos. Mona îl aştepta sus, încă nedumerită.

— Ce-i acolo ? întrebă ea.

— Nimic. Gata, plecăm, zise Adrian supărat.

— Acum, imediat ? se miră femeia. Şi *flipsen*-ul ?

— Să şi-l bea singur.

— Cum o să-l beau singur ?! strigă Geo de jos. Adică veniţi la mine, umblaţi la maşina de gătit, cereţi ce vreţi, şi eu să consum tot ce v-a convenit vouă să preparaţi în tinicheaua aia ! Şi tu, ce te-ai îmbufnat aşa ? îl întrebă pe Adrian. Doar eşti bărbat, sau ce...

Adrian nu răspunse. Stătea în capul scării, încruntat, neştiind ce să facă. De lângă el, Mona îi şopti :

— Ştii că nu putem pleca aşa, pur şi simplu...

— Hai, ieşi afară ! strigă Geo prin uşa magaziei, de unde se auziră imediat zgomote produse de metal. Ieşi să te vadă oaspeţii mai bine.

„Micuţul Ro“ apăru pe coridor, păşind clătinat. Ochii verzi i se roteau nesigur în capul colţuros. Mecanismul se opri dezorientat, cercetând cu antenele galeria subterană. Mona se retrase puţin, ascunzându-se instinctiv după Adrian.

— Ce-i asta ? întrebă ea uimită şi fricoasă.

— Hai, băieţel, îndemna Geo robotul, nu te teme, ei nu-ţi fac nici un rău. Salută-i cum te-am învăţat. Altfel vor zice că eşti prost crescut.

Micuţul Ro îi fixă pe cei doi, apoi îşi duse braţul îndoit spre umăr. Cu mişcări încete apucă vergeaua care-i servea

drept gât şi, deodată, oaspeţii văzură capul pătrat înălţându-se, pe măsură ce braţul se destindea. Mecanismul părea acum un fel de crab uriaş, decapitat, ţinând într-o labă cutia în care cei doi ochi verzi continuau să se mişte dezordonat.

— Replica, replica! strigă Geo în culmea satisfacţiei.

Micuţul Ro rămase mai departe în poziţia aceea.

— Oribil ! zise Mona înfiorată, apoi tăcu.

— Replica, spune replica ! insistă Geo.

Micuţul Ro nu se clinti, începu să zumzăie iritat, dar nu rosti ce părea să aştepte creatorul lui.

— Am uitat, scârţâi ceva din interiorul mecanismului. Nu mai ştiu, am uitat...

— „În infinit..." încercă Geo să-l ajute.

— În infinit, repetă Micuţul Ro, apoi se opri. Nu mai ştiu, am uitat!

Geo se înfurie.

— Când ai s-o înveţi ca lumea ? strigă el. Eşti un prost, de nimic nu eşti în stare. Hai, cară-te !

Îi smulse capul din mâna ridicată şi i-l înfipse înapoi în trup, lovindu-l nervos cu palma în creştet. Micuţul Ro dispăru în magazie, iar Geo trânti uşa.

— Nu vrea cu nici un chip să reţină celebra replică a lui Iasore, zise el urcând treptele. O uită, mereu o uită, şi asta mă enervează cumplit.

— Ai face mai bine, observă Adrian, ai face mai bine să nu murdăreşti amintirea unui mare erou, repetându-i cuvintele prin hidra ta metalică.

— Ei, asta-i acum! pufni Geo. Dar să mergem sus, de ce stăm aici pe scară ?

Urcară sub clopotul străveziu. Adrian era morocănos,

supărarea încă nu-i trecuse. Mona aduse licoarea fumurie şi o servi în cupe. Şezând pe marginea tabloului de comandă, Geo vorbea despre Micuţul Ro.

— Credeam că o să fie mai capabil. După asamblare m-am convins de contrariu. Poate că s-a defectat ceva în calculator, sau poate din cauză că acesta trebuie să-i coordoneze şi mişcările. Ce-i drept, e cam rigid şi are o stabilitate... aşa şi-aşa... dar încă nu s-a răsturnat niciodată. Asta nu înseamnă totuşi că e mai deştept.

— De ce-l ţii ? La ce-ţi foloseşte ? se interesă femeia.

— Mă distrează, explică Geo zâmbind.

— Fier vechi! pufni Adrian dispreţuitor.

— Nu, nu e fier vechi. E drept că uneori nu-mi execută comenzile sau le interpretează greşit. Dar ce importanţă are asta ?... Excelent! aprecie el băutura, gustând-o.

— E după o formulă proprie, lămuri Mona. Lui Adrian doar aşa îi place. Deşi *filpsen*-ul e băutura lui preferată.

Adrian despărţea din nou încăperea în două, cu picioarele. Gusta din când în când, strâmbându-se.

— Nu mai face pe supăratul! îi şopti Mona poruncitor.

Adrian se mişcă, sorbi din cupă ceva mai mult, plescăi din buze, apoi puse cupa pe măsuţa joasă şi îşi aruncă braţele în spate, peste umărul rotunjit al fotoliului.

— Clopotul ăsta al tău e ideal pentru un excursionist, observă el cu profundă naivitate. Regret că nu mi-a trecut prin gând să-mi aduc şi eu unul. Dar nu văd la ce mi-ar fi folosit o magazie cu tot felul de materiale, semănând mai mult cu un atelier.

Luă cupa şi mai sorbi o dată. Geo, de lângă tabloul de comandă, îl privi câteva momente scrutător, căutându-şi răspunsul.

— Eu nu mă pot lipsi de atelier, zise. De mic m-am obişnuit să meşteresc ba una, ba alta... În special roboţi. Când plec undeva, duc cu mine şi uneltele. Ce poţi face ! oftă el prefăcut. Un obicei, aşa cum alţii obişnuiesc să se plimbe de la... până la... prin acelaşi parc, sau să viziteze o planetă de câte ori au posibilitatea.

Clătină mărunt din cap, privind luminile care jucau în cupa ţinută cu amândouă palmele. Pe buzele lui Adrian flutură un zâmbet ironic.

— Da, spuse el. Se poate. Cunosc obiceiuri dintre cele mai ciudate.

— Nu-l provoca ! şopti din nou femeia.

Adrian nu mai zise nimic.

— Dar asta n-are nici o importanţă, urmă Geo. Nu mi-aţi spus însă cât o să mai staţi pe aici.

— Nu mult, zise Mona. Ne-am cam săturat de 104.

— Un asteroid prăpădit, adăugă Adrian. Mai bine plecam spre Clopotul Albastru.

— Trecem pe acolo de acum înainte, încercă să-l împace femeia.

— Am şi eu cunoscuţi pe Clopotul Albastru, minţi Geo. O să vă rog să-mi faceţi un serviciu.

— Nu ne ruga, îl preveni Adrian. Nu ne ruga, pentru că n-avem timp. Ni se încheie concediul.

Geo tăcu o vreme, plimbându-se cât îi îngăduia cupola.

— Dacă nu vreţi, spuse el, scărpinându-se în ureche, ce pot să fac dacă nu vreţi ?

— Nu avem timp, repetă Adrian.

— Eşti supărat. Acum eşti supărat pe mine, de asta mă refuzi, observă Geo.

— Nu sunt supărat, se împotrivi celălalt. Nu pot fi supărat pe tine.

— Atunci luaţi-mă cu voi, ceru Geo.

Adrian tresări.

— Unde să te luăm ? întrebă el surprins.

— Pe Clopotul Albastru. Vreau să-mi văd cunoscuţii.

— Dar tu n-ai nava ta ? se miră femeia.

— Am, zise Geo calm. Însă acum nu e aici. A suferit o avarie. Drumurile sunt pline de meteoriţi.

— A, aşa stau lucrurile! exclamă Adrian.

— Aşa stau. Trebuia să vină cineva, un prieten preciză Geo. Trebuia să vină cu altă navă şi să mă ia. De aceea sunt singur aici.

— Şi dacă vine omul acela după ce pleci ? se interesă Mona. N-o să te mai găsească pe 104.

— O să plece şi el înapoi. O să se întoarcă pe Planetă.

— Înseamnă că tu, de fapt, tu pe Planetă trebuie să te întorci, se agăţă Adrian de un argument.

Geo se enervă.

— N-am de gând să merg acolo. Aş fi vrut pe Clopotul Albastru.

— La urma urmei, observă cu nepăsare Adrian nu suntem decât nişte excursionişti.

Geo sări în sus şi încălecă iarăşi marginea tabloului de comandă.

— Excursionişti ? izbucni el pe un ton ameninţător. Voi, excursionişti ? Voi ? Îl aţinti pe Adrian cu degetul întins. Mie îmi spui asta ? Mie ?

— Nu eşti în toată firea ? întrebă Mona speriată.

— Excursionişti, nu ? Aţi venit să vă petreceţi pa 104 concediul, nu ? Să admiraţi splendoarea asta de planetoid,

nu ? Sigur, nu mă cunoaşteţi, nu ştiaţi cine sunt, de unde vin, de ce... Sigur, surpriza de a fi întâlnit un alt *excursionist!* Geo râse crispat. Un alt extravagant care explorează pietrele din marginea sistemului Talzinar! Nu mă cunoaşteţi ? Nici tu ? Nici tu... Aşa!

Mona şi Adrian îl priveau surprinşi, fără o vorbă

— Nu vreţi să mă scoateţi de aici şi, ştiam prea bine că n-o să vreţi. Dar am vrut să fiu sigur. Să fiu sigur de voi, asta am vrut, să ştiu cine sunteţi. Eşti talentat, îi spuse lui Adrian. Ştii să faci şi pe supăratul ca să fii crezut. Uite, şi acum, ce uimire sinceră citesc pe faţa ta! Eşti foarte talentat, dar nu-ţi merge.

— Unde m-ai adus ? se răsuci Adrian spre Mona. Unde m-ai adus ?

Femeia se scuză, jenată :

— N-am bănuit că o să dau peste un...

— Aşa, aşa ! strigă Geo. Continuaţi! Jucaţi-vă rolul. Totul e foarte interesant. Excursionişti, nu ? Ce vreţi de la mine ? Unde aţi ascuns aparatele ?

— Ce aparate ? se miră Adrian.

— Aparatele secrete. Unde le-aţi ascuns ? În tabloul de comandă ? În maşina de gătit ? A ! Aici ?

Se uitară unul la altul consternaţi.

— Ce vreţi de la mine ?! zbieră Geo, sărind jos din locul unde şedea. De ce mă urmăriţi ? Credeaţi că n-o să mă descurc şi singur ? Aflǎ că o să stau zece ani aici, nu-mi pasă. O să vedeţi, o să simţiţi că m-aţi trimis degeaba aici! Stau zece ani şi gata. Nu mă interesează nici ce-am lăsat în urmă, nici ce mă așteaptă. Ziua de mâine o să fie la fel cu cea de azi ! cu toate celelalte, nici mai bună, nici mai rea. Aşa ! ştiţi! Aşa !

— Să mergem, îi spuse Mona lui Adrian, trăgându-l le mânecă. Să plecăm de aici.

— Plecaţi ! strigă Geo. Plecaţi! Cine v-a trimis la mine şi de ce ? Ca să mă urmăriţi ? Ca să mă faceţi să sufăr ? Spune, îi ceru lui Adrian, recunoaşte !

— Nu eşti întreg, observă acesta în timp ce se îmbrăca.

— Plecaţi, n-am nevoie de urmăritori! M-aţi alungat pentru o prostie sau indiferent pentru ce. Lăsaţi-mă singur. Atenţia voastră mă supără, mă jigneşte.

Ceilalţi se îmbrăcaseră în grabă. Adrian îşi ajută logodnica să-şi fixeze cordonul lat al costumului.

— Puteai să mă respecţi cel puţin pe mine, spuse Mona din capul scărilor. Eşti lipsit de bun simţ !

Şi trânti uşa. Geo auzi paşi grăbiţi coborând treptele. Mona, nervoasă, spunea ceva, dar nu se înţelegea ce. Apoi nu se mai auzi nimic. Geo se aşeză în fotoliu, epuizat. Îşi sprijini bărbia în palme, privind în jos. Cronometrul ticăia ritmic de undeva din stânga lui. Tăblia lucie a mesei îi oglindea chipul obosit, deformându-l uşor.

— O să mă descurc eu cumva, scânci omul, şi faţa răsfrântă lângă cupele aproape goale avu o tresărire încăpăţânată.

3

— Nu mai mult, susţinu Geo.

— Şaptesprezece, se corectă Micuţul Ro.

— Ai un creier total aplatizat, constată omul.

Simţea nevoia să-şi bată joc de robot şi dinadins îl provoca la exerciţii de inteligenţă. Uneori discuţiile îl enervau, alteori se pasiona şi, aventurându-se în adevărate exhibiţii absurde, obliga memoria robotului la eforturi prea

mari. E drept că foarte rar Micuţul Ro părea dispus să facă aceste eforturi. Adesea se rezuma la o nepăsare totală pentru ceea ce depăşea logica lui îngustă. Nici pe Geo nu-l mai preocupa logica discuţiei; erau speculaţii pe care le completa cu aluzii la defectele creaturii mecanice. Totul i se părea un joc frumos. Constată însă, surprins, că de la o vreme nu se mai putea lipsi de tovărăşia Micuţului Ro. Ironizat, jignit, dispreţuit, încurcat într-un păienjeniş de idei, răsucit şi răsturnat după bunul plac al omului, robotul devenise totuşi o prezenţă permanentă în preajma lui Geo, câştigând înţelegere şi, treptat, simpatie. Geo construise o caricatură, dar acum regreta că nu avea posibilitatea să perfecţioneze mecanismul. Nu ştiuse să-i creeze reflexe pentru reacţii complexe şi nici nu avea în atelier materialul necesar. Îl accepta şi aşa, ca pe un partener fără de care conversaţia ar fi rămas o iluzie. Neputându-l întrebuinţa într-o discuţie serioasă, omul se folosea de capacitatea intelectuală redusă a Micuţului Ro că să-şi pornească fantezia într-un sens oarecare, să şi-o întreţină, realizând în funcţie de reacţiile modestului său partener construcţii logice, spectaculoase, dar adesea artificiale şi absurde în esenţa lor. Era un fel de a visa cu glas tare.

— Mi-ar trebui o navă, spuse la un moment dat. Nu de dimensiuni mari. Una mică, pentru un singur loc. În minte am şi schiţat planurile. Am nevoie de câteva calcule şi o să te programez pentru ele.

Micuţul Ro dădea semne de oboseală. Geo urmă :

— Lumea locuită nu e totuşi atât de departe, Clopotul Albastru de pildă... Cu o navă mică aş ajunge repede acolo. Aş sta câtva timp acolo şi aş veni înapoi.

Geo îşi frecă bărbia, absorbit de gânduri.

— Sau poate că n-aş mai veni, spuse. Nu mă atrage asteroidul. Aş vrea să rămân pe Clopotul Albastru, fiindcă nu cunosc pe nimeni acolo şi nimeni nu mă cunoaşte. Nu vreau să fiu recunoscut. Mă vor obliga să revin pe Castravete.

— O sută patru, corectă Micuţul Ro. Asteroid de dimensiuni reduse, fără atmosferă. Suprafaţă accidentată. Orbita... Poziţia faţă de Talzinar...

Robotul dădu o serie de cifre. Geo nu-l întrerupse şi nici nu se enervă. Spuse gânditor :

— Nu într-o zi, dar în cinci tot aş ajunge acolo. Depinde şi de combustibil.

— Mezonic, interveni Micuţul Ro. Combustibil mezonic. Consum minimum pentru accelerarea progresivă.

— Tu prea le iei pe toate în serios, observă Geo zâmbind. Asta e marele tău defect, ce să-i faci...

— Fotonic, propuse Micuţul Ro. Motor fotonic.

— Fie şi fotonic. Numai că ne-ar trebui o oglindă parabolică.

— Depărtarea focarului: şase virgulă şase.

— Ce prostie! Unde s-a mai văzut un asemenea focar ? se miră Geo şi jocul continua.

— Model 2170, preciză robotul, forţându-şi memoria.

— Un model pământean ! Un model dinainte de plecarea coloniei noastre ! Vechitura asta e bună doar pentru muzeu. Şi tu, de altfel... Dar m-am obişnuit cu tine şi te suport. Eşti o vechitură cu profil de savant. Ce mă făceam dacă nu reparai totuşi maşina de gătit ?

— Nu eu, zise Micuţul Ro.

— Eşti prea modest, ironiză Geo.

— Nu eu. Altcineva.

— Suntem singuri în pustietatea asta.

— Altcineva, repetă încurcat robotul.

Geo zâmbi, apoi reîncepu să-şi construiască utopia.

— N-ar bănui nimeni că nu mai sunt pe asteroid, zise. Probabil că nici n-o să fiu căutat. Dar dacă vine cineva aici în lipsa mea ?

Perspectiva aceasta îl puse pe gânduri.

— Cine să vină ? se întrebă.

Îşi văzu ameninţat proiectul de evadare şi se enervă.

— Nu vreau să vină nimeni aici, auzi tu, Ro ? Nu vreau să mă caute nimeni. Mă pot lipsi de orice vizită, să ştii. Să nu-mi aduci pe nimeni aici.

— Nu înţeleg, spuse robotul.

— Te fac răspunzător, îl ameninţă Geo. O să te demontez, o să fac bucăţele din tine !

Micuţul Ro nu se nelinişti.

— Ce ştii tu, Ro ! oftă Geo, întinzându-se în colţul său.

Soarele portocaliu scânteia palid deasupra lui. Geo îl urmări un timp prin peretele curb al cupolei.

— Ce ştii tu ! zise din nou, întristat. Dacă aş avea o navă, totul ar fi altfel. N-aş mai fi legat de planetoidul ăsta care acum se îndepărtează de Talzinar. Până unde o să mă ducă ? Trebuie să-mi găsesc totuşi o navă şi să plec.

Se imagină pilotând spre una dintre planete.

— E greu să fii singur, recunoscu. Dar n-o să mă înapoiez acolo de unde m-au alungat. Chiar aşa ! Mi-ar trebui o navă doar ca să călătoresc. Nu m-aş apropia de lumea locuită.

— Procesul tehnologic, interveni robotul, însă Geo îl întrerupse brusc :

— Taci acum! Lasă-mă în pace cu sfaturile tale, sunt

sătul de ele.

Micuţul Ro amuţi. Totuşi, până la urmă, Geo fu nevoit să coboare în realitate şi să accepte lucrul acela principal pe care îl ocolise cu grijă, pentru că l-ar fi obligat să renunţe de la început la plăcerea de a-şi construi visul ademenitor. Văzu că n-avea cum să facă rost de o astronavă, şi astfel întregul plan se prăbuşea. Îi era greu acum să se resemneze, ori să se declare învins. Şi, ca întotdeauna, găsi o altă pistă pe care să-şi canalizeze energia intelectuală cu ceva mai mult folos decât înainte.

— De mâine îmi reiau expediţiile, îşi zise. Nici nu-mi vine să cred că de atâta timp n-am mai ieşit afară. Trebuie să explorez asteroidul în întregime şi să caut minereuri.

Mai departe va vedea. Deocamdată să exploreze asteroidul. În felul acesta nu va mai fi un simplu rătăcitor printre colţii de piatră. Avea un scop şi asta îl bucura. Deocamdată să caute minereuri. Avea să facă nişte hărţi aproximative, însemnând relieful pe foiţe de plastic. Şi dacă nu va găsi nimic ? Nu, trebuia să găsească. Alungă îndoielile pentru că-l stânjeneau, le simţea ca pe un balast de care nu avea nevoie.

— Şaptesprezece.

Tresări, auzind glasul Micuţului Ro.

— Ce s-a întâmplat ? Ce e nou, fericitule ?

Apoi Geo îşi aminti de jocul acela cu numere în care antrenase robotul cu puţin timp înainte.

— Optsprezece, susţinu el. Optsprezece.

4

Planul rămase fictiv, însă Geo îşi învinse totuşi repulsia pentru mediul exterior şi făcu un drum până la locul unde căzuse capsula. Se orientă bine şi ieşi curând la marginea

şanţului, pe terasa înclinată. Revederea aparatului îl bucura. Capsula înţepenise pe picioarele ei lungi şi aproape că se confunda cu peisajul. Uşa larg deschisă spre vid descoperea intrarea întunecoasă, dând impresia de obiect părăsit pentru totdeauna. Asta nu-i plăcu lui Geo. Se gândi că o lumină în interior ar fi lăsat imediat altă impresie. Cabina ar fi părut locuită, servind totodată şi drept far. „Cum de nu m-am gândit la asta până acum ? Trebuie s-o transform în far“, îşi spuse. Era nevoie şi acolo de lumină. Ocoli capsula, încântat de idee. Constată că nici nu trebuia făcut cine ştie ce. Doar să încarce acumulatorul cu energie, iar energie avea suficientă la locuinţa lui de sub cupolă. La nevoie îşi mai putea produce.

— Uite ce bine ar prinde o lumină aici, zise şi se bucură.

Măsură din ochi aparatul şi deodată îl înfioră gândul că *avea o* navă, că nava visată era acolo, lângă el. Avea capsula care putea fi adaptată pentru ceea ce intenţiona el să facă. „Prostule, se mustră, de ce n-ai văzut asta încă de la început ? N-ai fi pierdut zadarnic atâta vreme.“

Intră în cabina strâmtă şi meşteri un timp acolo, încercând să desprindă acumulatorul. Acum, după ce întrezărise posibilitatea de a transforma capsula în navă, dorea mai mult ca oricând să reaprindă lumina în interiorul ei. Îşi aminti de momentul coborârii pe 104, când stătuse în faţa micului tablou de bord şi totul era inundat de lumină. Se miră că atunci nu fusese în stare să aprecieze şi să trăiască intens ceea ce-i părea un fel de bucurie simplă a luminii. „Multe n-am observat până acum“, constată. După câteva încercări, află în ce fel trebuia demontat acumulatorul şi reuşi să-l scoată. Înainte de a coborî din

cabină se opri în uşă aproape involuntar. Simţea nevoia să privească de sus ţinutul în care fusese exilat, să-l domine. Se uită şi la cerul smolit. Îşi imagină capsula-navă străbătându-l dintr-o parte în alta, până ar fi dispărut sub orizontul apropiat.

— Am să plec, se bucură Geo. N-o să mai stau mult aici. M-am săturat de tine, asteroid !

Stătea în uşa viitoarei nave şi toată fiinţa lui părea că spune : am să plec, adio ! Adio, lume rigidă şi lipsită de viaţă, plec în sfârşit şi n-o să ne mai întâlnim probabil niciodată. Unde ? veni un gând şi Geo ezită să răspundă imediat.

— O să explorez o stea, se minţi el, ca să nu-şi micşoreze bucuria. Poate chiar pe asta mare de deasupra mea.

Apoi ridică acumulatorul şi sări din cabina aflată la o oarecare înălţime. Căzu în picioare, fără să se lovească. Acumulatorul, deşi în mod obişnuit trebuia să fie foarte greu, putea fi dus într-o mâna. Îl săltă pe umăr şi porni spre locuinţă. Pe drum nu-l mai preocupă decât felul în care ar fi reuşit să-şi prelungească bucuria aceea descoperită cu câteva minute în urmă. N-ar fi ştiut să spună cu precizie de la ce-i începuse. Avea totuşi nevoie de ea şi încerca să şi-o întreţină cât mai mult. Traversând platoul, lovea pietrele mici cu piciorul, urmărindu-le distrat traiectoria lungă. Mergea neatent şi abia într-un târziu observă că nu mai recunoştea locul. Căută vreun detaliu semnificativ, şi în primul rând stânca aceea albă în formă de coloană. Curiozitatea luă treptat locul bucuriei, fără ca asta să-l neliniştească. Solul părea acelaşi: rocă dură, cenuşie, întreruptă de fâşii cu strălucire palidă. Ziua era slab

luminată şi stâncile se profilau nedesluşit la orizont. „Încă puţin înainte, apoi la dreapta, şi voi ieşi într-un loc cunoscut", îşi zise Geo. Se învârti totuşi în cerc şi abia târziu ajunse la un reper de care-şi amintea. Constată că nu mai avea chiar atât de mult până la locuinţă şi se grăbi într-acolo. La un moment dat privi înapoi şi rămase ca paralizat de surprindere.

Celălalt se oprise şi el. Stătea la distanţă, părând că se gândește dacă să reintre în umbră sau nu. Probabil nu se bucura că fusese descoperit. Geo deosebi după mişcări costumul negru, cu un oval alungit, opac, deasupra umerilor.

— Cine eşti, nălucă ? întrebă el, revenindu-şi din uimire. După statură o bănui acolo pe Mona (Adrian era mult mai înalt).

Celălalt se retrase. Geo începu să râdă.

— Te-am recunoscut, strigă el în microfon. Mona, nu te mai ascunde, te-am recunoscut !

Aruncă acumulatorul şi porni în urmărirea celuilalt. Făcu un salt şi pluti uşor între două stânci nu prea înalte.

— Mona, unde eşti ? întrebă el înveselit. A, te-am văzut, te-am văzut!

Şi porni râzând în noua direcţie. Aluneca încă prin spaţiu, când o ceaţă brăzdată de scântei îi împăienjeni vederea. Mâinile şi le simţi grele, parcă ar fi purtat brăţări de plumb.

— Nu te juca, Mona! strigă Geo. Nu mă inhiba, auzi ? Nu mă inhiba !

Stâncile începură să se mişte prin ceaţă, alungindu-se. Nişte pete de lumină se clătinau dintr-o parte în alta prin faţa lui. Strânse maxilarele şi scutură din cap, supărat.

Lupta orbeşte cu puterea celuilalt, mobilizându-şi toată încăpăţânarea de care era în stare. Apoi simţi că puterea aceea străină începuse să scadă şi se aruncă înainte cu pumnii strânşi, gâfâind :

— Stai, aşteaptă... Nu fugi ! Degeaba...

Făcu două salturi lungi, lovind puternic solul cu tălpile. Căderea prea lentă îl enerva. Se bucură totuşi, văzând că nici celălalt nu se descurca mai bine. Alerga destul de încet. „O să-l ajung“, îşi zise Geo, dar necunoscutul reuşi să se ascundă în umbra unei creste. Geo îşi luă elan, prăbuşindu-se la rândul său în umbră. Lovitura îl opri brusc, iar el ştiu că nimerise cu umărul în stâncă. Nu mai aşteptă şi începu să caute în lungul umbrei cu braţele întinse înainte. Se împiedică de ceva şi se ghemui, pipăind cu palmele, era însă doar un prag obişnuit, apoi se mai împiedică o dată. Simţi ceva mişcându-se sub el şi apucă trupul acela care se zbătea acolo. Gâfâia mai mult de enervare decât de efort. Celălalt opunea o rezistenţă slabă. Geo îl imobiliză, apăsându-l cu pieptul său uriaş. Nu-şi dădu seama cât timp trecuse aşa, probabil foarte puţin, deşi lui i se păru o veşnicie. Şi deodată ceva se lumină chiar lângă el. Un oval luminos, transparent, lăsa să se vadă în interiorul lui un cap de femeie. *Nu era Mona.* Faţa ei subţire era strâmbată de durere şi avea gura deschisă pentru un ţipăt mut. Geo slăbi strânsoarea şi se ridică într-un genunchi. Stătea prostit în poziţia aceea, privind faţa care se contura în lumină. Apoi ochii i se umplură de scântei şi nu mai văzu nimic. Mai apucă să înţeleagă că se prăbuşea într-o parte, iar căderea fu lungă, lungă, până când casca lui izbi cu un zgomot surd lespedea dură.

5

„Iartă-mă, gândi ea. Dar îmi era frică de tine.“

Geo izbucni într-un râs uşor crispat.

— Nu trebuia să-ţi fie frică, zise. Nu trebuia să te ascunzi de mine. Acum, că ştiu de unde vii, îmi dau seama că... Ştii, eu sunt exilatul.

Geo râse iarăşi. „Ştiu", veni răspunsul.

— Atunci e bine...

Se frământă un timp, fără astâmpăr.

— Ce mai! E bine, repetă el.

Femeia stătea în fotoliul lui şi îşi scosese casca. Globul negru, alungit, şi-l aşezase pe marginea tabloului de comandă. Tăcea, urmărind mişcările lui Geo. Îşi plimbă privirea peste aparate. „Voi respiraţi atât de mult oxigen ? Prea mult oxigen".

— Aşa e pe Planetă, explică Geo. Cred că aşa a fost dintotdeauna.

„Nu. V-aţi obişnuit", veni răspunsul. Geo se sprijinea cu coatele de cutia maşinii de gătit. „Ce să-i spun ? Ce să-i mai spun ?" se frământă el, neputându-şi întoarce privirile de la necunoscută. „Ştiu ce gândeşti", îl preveni femeia, sau mai bine zis Geo simţise lucrul acesta în felul următor : ea ştie ce gândesc. Faptul că femeia îi citea gândurile îl supăra, obligându-l totodată la prudenţă.

— Nu pot să ţin în mine ceva fără ca tu să nu ştii, îi spuse nemulţumit.

Ea : Dar trebuia să vin. Asta pentru că atunci te-am lăsat acolo unde ai căzut.

— Nu m-am supărat, zise Geo.

Ea : N-am putut să te aduc la locuinţă. Dar mi-a fost teamă să nu se prelungească leşinul... Dar ştii : mă strângeai îngrozitor ! Abia mai puteam să respir. Şi erai atât

de nervos încât nu mai recepţionai gândurile mele. A trebuit să fac ceva ca să scap.

Geo o urmărea incapabil să se mai gândească la ceva serios. Trupul ei scund, strâns în costumul negru, îi producea o uşoară ameţeală. I se păru totuşi ciudat ca o femeie să aibă faţa atât de puţin expresivă ca aceea a necunoscutei. „Poate şi fiindcă nu vorbeşte", îşi zise. Femeia zâmbi. Pronunţă câteva cuvinte într-o limbă străină. Lui Geo îi plăcu vocea ei, dar nu înţelese.

— Ce ai spus acum ? se interesă el.

Ea : Degeaba vorbesc. Am spus: degeaba vorbesc, nu ne putem înţelege aşa.

— Pe Pământ toţi vorbesc aşa ca tine ?

Femeia încuviinţă.

— Mai spune ceva, o rugă Geo. Vreau să aud cum am fi vorbit şi noi dacă n-am fi plecat spre interiorul Galaxiei.

Femeia îi vorbi iar, amuzându-se de faptul că el nu înţelegea aproape nimic. „Nu eşti prea bine înzestrat, auzi Geo gândul ei. De fapt, la voi toţi sunt slab înzestraţi. Vă lipseşte capacitatea de a citi memoria şi asta vă dezavantajează mult".

— Nu-i adevărat. Suntem oameni puternici, susţinu Geo...

„Fizic", gândi străina.

Geo rămase tăcut, neştiind cum trebuia să interpreteze gândul străinei.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă nedumerit.

Ea : Sunt de pe Pământ şi altfel e viaţa aici.

— Şi noi suntem urmaşi ai Pământenilor, zise Geo. Viaţa aici e ca şi acolo. Omul se naşte şi moare la fel. Se aşeză chiar pe jos, sprijinindu-se cu umerii de suportul

tabloului de comandă. Femeia dădu să se ridice din fotoliu. „Ţi-am ocupat locul", îi spuse.

— Stai acolo, vorbi el, mă simt destul de bine şi aici. Apoi zâmbi, scuzându-se : Ce să fac dacă altceva n-am ? Dar mi-e totuna. Să nu-ţi faci griji pentru mine. La urma urmei, eu sunt gazdă aici.

Ea : Nu trebuie să înţelegi aşa. Nu asta, ci originea noastră comună. O înţelegi prea simplu.

— Aşa şi e, răspunse Geo. Bineînţeles, dacă vii într-adevăr de pe Pământ. Şi sunt convins că de acolo vii. Toate istoriile vorbesc despre Pământ şi despre plecarea celor trei colonii.

„Cinci, corectă femeia. Au fost cinci. Voi sunteţi a treia, dar au mai plecat două de atunci".

— Mă rog, acceptă Geo. Era firesc să se întâmple aşa. Dar încă nu mi-ai spus cum te cheamă.

Străina pronunţă două cuvinte. Geo încercă să le repete.

— Deira ? întrebă el, dar femeia clătină din cap nemulţumită. Delia ? Delia Landi...

„Pronunţi atât de dur !“

— Delia, Delia, repetă Geo, parcă jucându-se cu cuvintele. Delia Landi...

Se sprijini într-o mâna şi se ridică.

— Eşti ciudată totuşi. Până şi faptul că vorbeşti atât de puţin...

„Tu vorbeşti nepermis de mult“, îi transmise ea.

— Aşa sunt obişnuit, zâmbi mulţumit Geo. La noi toată lumea vorbeşte. Cred că aşa era şi pe Pământ, cândva.

„Poate că ai dreptate”.

— Uite, dacă vrei, propuse el, dacă vrei, nu mai spun nici un cuvânt. Deşi cred că-mi va părea puţin neobişnuit. Dar o să tac tot timpul. Dacă îmi înţelegi gândurile, să ne înţelegem prin gânduri.

Geo : Mă miră faptul că ai coborât tocmai aici.

Delia : Aveam nevoie de o escală la marginea sistemului vostru. E obligatoriu. Nu puteam intra direct între planete.

Geo : Iarăşi nu te înţeleg.

Delia : E totuşi foarte simplu. Tu n-ai explorat niciodată vreo stea ?

Geo : Nu.

Delia: Regulamentul interzice intrarea bruscă într-un sistem solar străin. Credeam că ştii asta.

Geo : N-am călătorit prea departe. Nu fiecare om explorează stele.

Delia: În asemenea cazuri e bine să fii prudent.

Geo : Cum adică ?

Delia: Nu puteam şti precis ce voi întâlni pe planetele voastre.

Geo : Asta-i bună ! Nu ştiai că aici e o colonie terestră ? Ce fel de astronaut eşti atunci ?

Delia: Nu asta. Sigur că ştiam. Dar voi v-aţi rupt de Pământ cu foarte multă vreme în urmă.

Geo : Şi ce-i neobişnuit aici ?

Delia : Nimic. Adică totul. Lumile noastre s-au separat şi şi-au continuat independent dezvoltarea. A trecut atâta timp încât existenţa deosebirilor nu mai putea fi pusă la îndoială.

Geo : Şi de asta îţi era frică ?

Delia : Nu-mi era frică. Trebuia numai să respect un

ordin elementar.

Geo : Îmi pare că sunt totuşi ceva deosebiri între noi. Femeile noastre sunt mai înalte ca tine. Toţi oamenii de pe Pământ au statura ta ?

Delia : Sunt cu ceva mai înalţi. Dar nu cu mult.

Geo : Înseamnă că voi, acolo, aţi degenerat. Era de aşteptat să se întâmple aşa pe planeta aceea bătrână.

Delia : Nu, n-am degenerat. Dar condiţiile naturale nu ne-au impus deformări.

Geo : Ce înţelegi prin deformările de care vorbeşti ?

Delia : Dezvoltarea excesivă, de pildă.

Geo : Mă faci să râd. Cu alte cuvinte statura mea i-ar explica printr-un factor patologic ?

Delia : N-am spus asta. Pe planetele voastre toţi sunt cam la fel.

Geo : Chiar aşa.

Delia : Dar în comparaţie cu lumea noastră sunteţi dezvoltaţi fizic peste limita normală.

Geo : Asta din pricina condiţiilor. Sistemul lui Talzinar e mai tânăr, cu planete dificile. Unele chiar primejdioase, aşa se spune. Pe Pământ s-a cam făcut totul, desigur.

Delia : Nu s-a făcut. Cum poţi să crezi asta ? E drept că pe planeta mea civilizaţia a încetat de mult să mai fie pur tehnică. Ne perfecţionăm, învăţând să stăpânim energiile cu care suntem înzestraţi.

Geo : Ah, da ! Ai vrut să mă ucizi. Probabil că e o legătură între...

Delia : N-am vrut niciodată să te ucid. Dar să ştii că ar fi fost foarte simplu. Chiar şi atunci, lângă stâncă. Ţi-am provocat doar un şoc. Am o mare putere de sugestie. Şi tu ai putea transmite gândul la distanţă.

Geo : Crezi ?

Delia : Însă nu ştii cum trebuie să faci. Mai e apoi nevoie şi de experienţa câtorva generaţii. Dar cu un aparat ai putea şi acum.

Geo : Ai tu aparatul acela ?

Delia : Îl am, dar nu mă pot lipsi de el. Îl folosesc pentru legătura cu Pământul. Altfel n-aş putea transmite mesajele până acolo. Am comunicat până acum de două ori.

Geo (mirat) : De aici ? De pe 104 ? Eşti de atâta vreme aici?

Delia: Nava mea e dincolo, unde tu n-ai cercetat. Dar n-am stat tot timpul pe asteroid. În câteva rânduri l-am părăsit şi m-am apropiat de planete. Le-am observat de la distanţă. Încă n-am coborât.

Geo : De ce atâta prudenţă ?

Delia: Nu cunoşteam aproape nimic. Trebuia să verific înainte de a face primul pas. Trebuia să observ şi abia pe urmă să mă arăt. Tu m-ai văzut întâmplător.

Geo : Nu ştiam că eşti atât de aproape. Te-aş fi căutat, dar am crezut că sunt singur aici. Şi uneori am fost chiar disperat.

Delia: Ştiu. Ştiu povestea ta.

Geo (neîncrezător): De unde ?

Delia: Mi-ai spus-o chiar tu, fără să vrei. Uneori te-ai gândit la nişte lucruri şi aşa am aflat.

Geo : Cu alte cuvinte, m-ai supravegheat!

Delia : Nu cred că asta se numeşte supraveghere. Pur şi simplu m-ai interesat. Erai mereu furios, încăpăţânat, absurd. Mai ales la început... Ţi-am ascultat gândurile. Voiam să înţeleg. Încercam să te cunosc mai bine.

— Şi la ce concluzie ai ajuns ? întrebă Geo morocănos.

„Să recapitulăm, propuse Delia. Aminteşte-ţi: un bărbat şi o femeie“.

Noi ? întrebă Geo.

„Nu“.

— Adrian şi Mona, îşi aminti Geo.

Delia încuviinţă.

6

Undeva se cuibărise totuşi nesiguranţa.

Iată că timpul trece şi cei doi nu revin. Nici în scurtele deplasări prin împrejurimi nu-i întâlneşti. Începi să te familiarizezi cu gândul că ei au plecat de pe 104. Dar o speranţă ascunsă, nemărturisită, stăruie încă şi te face să aştepţi, să întârzii călătoriile îndepărtate. Acolo, în zona necercetată a asteroidului, poate să fie nava vizitatorilor tăi. Dar poate să nu fie, iar expediţiile să nu-ţi aducă rezultatul aşteptat. Te laşi chinuit de speranţă, deşi la un moment dat vezi că în felul acesta te amăgeşti singur. Nu cumva au fost într-adevăr nişte simpli excursionişti ? Nu i-am alungat degeaba ? N-am făcut totuşi rău că le-am pierdut prietenia ? Dacă i-aş fi convins să mă viziteze din când în când ? Oricum, altfel ar fi trecut timpul atunci. E totuşi mult, prea mult... Şi zece ani de izolare îţi par, deodată, o cifră inimaginabilă. Fac câte o incursiune pe afară. Mai mult nişte plimbări inofensive, lipsite de orice element spectaculos. Şi nici măcar nu-ţi plac. Pretutindeni acelaşi peisaj posomorât, insuficient luminat de îndepărtatul soare portocaliu. Aceleaşi stânci îşi conturează neclar muchiile prin semiîntunericul care umple ziua asteroidală. Şi spaţiul fără aer, cu stele parcă exagerat de rotunde, acţionează lent, pe nesimţite, generând fobii. Ieşi

din ce în ce mai rar în exterior, unde te simţi rău şi ai ameţeli, îţi pierzi echilibrul şi poţi să cazi de pe creste, iar umbrele lor sunt prăpăstii negre, fără fund, şi ai senzaţia că adâncimea te absoarbe, că nu te poţi împotrivi în nici un fel. Aşa începe frica de vis şi de întuneric.

Şi timpul trece... Nu mai ieşi afară. Şezi în fotoliu sau umbli roată cu mâinile la spate. Microfilme ! Unde sunt microfilmele ? A, iată cutia. Scoţi firele subţiri şi le fixezi în cristal. Multe, să alungăm singurătate cu ele... Apoi vin durerile de cap şi nu mai ai nici un chef, nu doreşti să vezi sau să asculţi nimic, nici o înregistrare. Ce e cu mine ? Ce se întâmplă cu mine ? De unde oboseala asta, insomniile, plictiseala nemaipomenită ?... Când nu dormi, suferi din lipsă de ocupaţie, când începi ceva nu mai ai răbdare să duci un lucru la bun sfârşit. Uneori dormi în timpul zilei asteroidale şi veghezi noaptea, culcat în aşternut cu ochii la stele. Aştepţi dimineaţa din dorinţa de privi răsăritul lui Talzinar. Urmăreşti steaua portocalie în drumul ei lent pe cer şi aştepţi noaptea. Şi timpul trece... Cunoşti tot ce se poate vedea şi pipăi în cupola ta străvezie. Astăzi nimic nou. Câteva filme, pentru a treia oară. A treia, a patra ? Nimic nou : o înregistrare cu toate acordurile învăţate, ştiute pe dinafară. Nu rezişti până la sfârşit... Iarăşi nimic nou. Fluieri absent, cu atenţia împrăştiată. Monotonia interiorului vine să completeze încremenirea de afară. Locuinţa nu mai e un adăpost, un refugiu. E o prelungire înşelătoare a planetoidului. Un fel de capcană. Ce să fac ? Ce să fac mai departe ? Ce să fac ?... Poate dacă stric cronometrul...

Şi timpul trece mai încet ca oricând. Impalpabil. Nu suporţi zgomote. Nu suporţi liniştea. Liniştea absoarbe până

şi paşii. Te scoate din sărite. Bezna de afară îţi provoacă repulsie, simţi un fel de ură mocnită pentru lumea aceasta condamnată la neclintire milenară. Doar eu sunt viu aici, îţi spui. Numai eu sunt viu. Dar poate că am să ajung o stâncă mută până la urmă...

Jos ai magazia cu unelte. Alt robot, îţi spui. Numai roboţi îţi place să construieşti. De unde calculatoare ? Nu mai faci roboţi. Nu mai faci nimic. Să vină tristeţea ! Ah, nu ! Încă nu. Iată ceva interesant. Să desfacem tabloul de comandă. Are multe piese. Să le vedem mai de aproape. Încet, metodic, poate vom găsi ceva ascuns, vreun obiect oarecare, indiferent ce... Scoţi piesele şi le aşezi pe jos, într-o relativă ordine, încerci să le memorezi locul şi poziţia. Interesant! De ce e asta aşa ? De ce nu e altfel ? Nu te grăbi, amână obsesia timpului. Studiezi fiecare piesă cu atenţie. Uite şi o rotiţă dinţată ! Ia te uită... S-a schimbat în noapte palida zi asteroidală. Dar asta ce e ? De unde vine frigul ? Cercetezi speriat instalaţia de încălzire. Nu mai funcţionează. Ce e, ce s-a întâmplat, nu e nimic defect şi temperatura scade încontinuu. Simţi muşcăturile gerului şi ai impresia că ţi se contractă întregul organism. Fixezi la loc aparatura, grăbit, tremurând de frig. Degetele înţepenite greşesc locul pieselor şi crezi că nu se va mai sfârşi încurcătura în care singur ai intrat. Tabloul e montat, aparatele indică o creştere a temperaturii. Tremuri de frig şi de încordare, tremuri şi te bucuri. Totul a trecut, poţi să râzi, să te scuturi de râs, vârât îmbrăcat sub învelitoare. Ce întâmplare! Parcă tot timpul ai fi aşteptat-o, neştiind ce-ţi lipsea. Un fel de neastâmpăr nu-ţi dă pace, aproape că ai fi în stare să repeţi experienţa, dar te abţii. Şi te gândeşti numai la întâmplarea aceea. Dar efectul de moment trece

şi simţi că degeaba te ocupi tot timpul de un singur lucru, nu-ţi mai dă nici o satisfacţie. Iarăşi monotonie, iarăşi zone tulburi, de gânduri şi sentimente contradictorii.

Moleşit, apatic, cuprins de o sfârşeală căreia nu-i poţi rezista. Zile apăsătoare şi triste. Mănânci exagerat de mult sau nu mănânci de loc. Bolnav ! Bolnav ? N-am fost niciodată, de ce tocmai acum, de ce aici, de ce... Aici e altceva. Castravetele ăsta o să mă omoare. În zece ani — încerci să te convingi — în zece ani are nenumărate ocazii s-o facă. Să nu ne mai gândim la nimic. Să nu ne facem probleme. Sunt lucruri primejdioase pe care e bine să le ocolim. Nu mai privi ecranul acela. Dincolo de el e un om. Ar fi destul să-l chemi şi el o să apară. Nu mai privi ecranul ! Tu n-ai nevoie de nimic, de nimeni. Dacă aş dormi, îţi fulgeră prin minte. Să dormi, să scapi de gânduri... Sigur, să nu te poţi gândi la nimic e mai bine decât să frământi mereu aceleaşi lucruri. Şi te pregăteşti pentru somnul artificial. Nu trebuie făcut prea mult, doar o manetă s-o mutăm la altă gradaţie... Senzaţia de frig e neplăcută, îţi taie tot curajul. Fără frig nu se poate, îţi spui cu părere de rău. Dar ei ce-ar zice ? Ce vor gândi când, peste zece ani, vor veni să te ia înapoi, pe Planetă ? Trebuie să fie un spectacol grozav ! Şi dacă nu te mai reanimează ? Dacă te vor lăsa aşa, aproape congelat, inconştient ? Nu, asta n-au s-o facă, îţi spui. Dar vor găsi ei ceva... Ei vor să rămân treaz, să mă gândesc la toate câte mi le-au spus şi să le dau dreptate. M-au trimis aici convinşi că nenorocitul de 104 mă va obliga să le dau dreptate. Şi nici n-ar fi de mirare să mă oblige până la urmă. În zece ani mi se pot întâmpla aici o mulţime de lucruri neplăcute...

Ecranul stă mai departe neluminat. Cine o fi dincolo de

el ? Bărbat sau femeie ? Nu, nimeni. Ecranul e un zid pe care n-o să-l spargi tu. Să-l spargă ei, dacă vor. De ce să-i chemi tu, de ce să-ţi vadă slăbiciunea şi să te compătimească ? Dacă te cheamă ei, înseamnă că au nevoie de tine. Că-ţi recunosc rezistenţa în faţa singurătăţii. Că nu mai eşti un învins. Deşi e într-adevăr greu să fii singur. Dar nu e greu de loc ! Şi nici singur nu sunt. Unde eşti, Ro, unde eşti, Cap-de-Tinichea ? Am chef de ceartă, vreau să-mi vărs necazul în carcasa ta. Micuţul Ro cu ochii verzi şi fosforescenţi se leagănă şi scârţâie din articulaţii. Hai, prostule, hai minte plată, extrage rădăcina pătrată a unei verze ! Şaptesprezece-optsprezece ! Ce ştii tu, Ro ! Ce ştii tu... Mi-ar trebui o navă. Lumea locuită nu e departe. O să rămân pe Clopotul Albastru, fiindcă nu cunosc pe nimeni acolo şi nimeni nu mă cunoaşte... Combustibil mezonic... Fie şi fotonic ! Ha-ha ! Un model pământean ? O să explorez o stea, pe cea mare de deasupra...

„De ce nu funcţionează aparatul acesta ?“ întrebă Delia, arătând spre ecran, şi Geo rămase o vreme cu fruntea în jos, ruşinat.

— Mai bine nu te întâlneam ! strigă Geo, scuturând nervos din cap. Nu, nu pe tine sunt supărat, ci pe felul cum s-au potrivit toate.

Se împiedică.

„Fii atent, acolo trebuie să fie o groapă, transmise Delia. Da, aşa e. Aşteaptă până te ajung.“

Geo rămase nemişcat.

— Nu ştiu de ce nu mi-am luat lanterna, oftă el. Am uitat-o aruncată undeva.

Simţi prin întuneric atingerea femeii. Îi prinse braţul şi porniră amândoi.

— E tare întuneric, se plânse el. Mă întreb cum poţi să te orientezi atât de bine.

„Casca e făcută aşa ca să văd", veni răspunsul Deliei.

— Mai avem mult până la navă ? se interesă bărbatul.

„Mai avem. Dar ar fi bine să nu vorbeşti atâta".

Geo se miră.

— De unde ştii că vorbesc ? Mă auzi ? întrebă el.

„Îţi recepţionez gândurile cu încetineală, vreau să spun că tu faci pauze prea mari între un gând şi altul. Probabil pentru că le spui cu voce tare. Asta cere timp".

— Eşti ageră, o lăudă Geo. Bine, n-o să mai vorbesc. Văd că-ţi face plăcere să-mi asculţi doar gândurile.

Geo : Îmi pare totuşi bine că te-am întâlnit.

Delia : Înainte spuneai altfel.

Geo: Poate. Nu-mi mai amintesc.

Delia : Oricum, eşti un om ciudat, cel puţin pentru mine, care vin de pe Pământ. Oricum, pe Pământ lucrurile sunt mai bine rezolvate. Mă gândesc la cele ţinând de caracter. Nu ştiu dacă înţelegi ce vreau să-ţi spun. Mă îndoiesc că pe planeta mea există oameni care să gândească şi să procedeze ca tine.

Geo : De un timp nu faci altceva decât să mă jigneşti.

Delia : Spun ceea ce cred. Şi nu ştiu de ce consideri asta o jignire.

Geo : Îmi spui lucruri care mă supără.

Delia : Poate, dar trebuie să le cunoşti. Ce ai dori să-ţi spun ?

Geo : Şi la urma urmei, ce fel de societate aveţi acolo, pe Pământ ? Toată lumea e perfectă ? Nimeni nu greşeşte ? N-aş crede.

Delia : Sigur ca nu toţi sunt la fel...

Geo: Vezi, am impresia că aici te încurci. Probabil că şi pe Pământ sunt oameni în situaţia mea.

Delia: Acum trebuie să mergem la stânga. Stai să cercetez un semn. Nu te mişca. Terenul e accidentat şi ai să te împiedici la fiecare pas.

Femeia plecă. Geo rămase singur câteva minute, începu să se neliniştească. Era noapte şi nu se vedea nimic împrejur, nici măcar până la vârful degetelor.

— Unde eşti ? întrebă el.

„Aici. Nu departe. Am găsit semnul. Suntem pe drumul cal bun.”

Geo se bucură.

„Vino, îi spuse Delia. Sau nu. Mai bine aşteaptă acolo. Mă îndrept spre tine“.

Geo o simţi din nou alături şi-i cuprinse umerii cu braţul stâng.

Delia: Să mergem. Suntem pe drumul cel bun. Vino după mine. Acum la dreapta.

Geo : Mă descurc atât de greu fără lumină! Nu ştiu ce aş face dacă n-ai fi tu aici.

Delia : Da, eşti foarte neajutorat. Eşti ca un copil uriaş... Fii atent, apleacă-ţi capul. E aici un prag, deasupra. Mai mult, mai... Ei vezi, tot ai dat cu fruntea de el. Eşti totuşi prea înalt.

Geo : Norocul meu că am cascã rezistentă. Nu se sparge.

Delia : Voiam să spun că te înşeli.

Geo : Nu crezi ? Unde zici că e pragul ? Am să-ţi fac o demonstraţie.

Delia: De altceva era vorba. Te înşeli când crezi că totul s-a schimbat cu venirea mea. Eu cred că nu s-a

schimbat aproape nimic, sau în orice caz, nu prea mult. Mai târziu ai să descoperi că totul e iar ca la început.

Geo : Nu-i adevărat! Lângă tine ar fi altfel.

Delia : Ai vrea să stau cu tine aici ?

Geo: Da, aş vrea să stai.

Delia : Pentru ce ?

Geo : Pentru că te iubesc şi nu pot fără tine.

Delia : Asta e, ţi-e greu singur aici. Nu mă iubeşti, dar ţi-e greu singur. Adevărul e că şi mie mi-a fost greu atâta vreme singură pe navă. Altă dată n-o să mai plec decât însoţită de cineva.

Geo : Aş putea să te însoţesc eu, la întoarcere.

Delia : Tu ? Tu nu. Gândeşte-te mai bine.

Geo : M-am gândit. Aş putea să merg cu tine până la Pământ.

Delia : Ce să faci tu pe Pământ ? Voi fi întrebată de ce te-am adus. Îmi vine greu, Geo, dar trebuie să-ți spun că nu tu eşti omul de care ar avea planeta nevoie.

Geo : Înţeleg...

Delia : Ţi-e greu să recunoşti, dar acesta-i adevărul. Şi crezi că te-ai simţi bine acolo ? Pe mine te superi când îţi ascult gândurile, deşi e unicul mijloc prin care putem comunica direct. Acolo toţi vor face lucrul acesta. Ai să te simţi mereu în inferioritate.

Geo : Încep să cred că ai dreptate.

Delia : Ţi-am vorbit de diferenţele dintre noi. Nu sunt ele atât de mari încât o legătură să nu mai fie biologic posibilă. Cândva coloniile vor evolua şi dincolo de limita aceasta. Asta mai târziu. Dar să rămân aici nu se poate. Nu pentru asta am renunţat atâta timp la viaţa obişnuită, navigând pe Marea Spirală.

Geo (întristat): O să pleci curând ?

Delia : Nu definitiv. Încă nu definitiv.

Geo : Mai gândeşte-te, poate rămâi totuşi cu mine.

Delia (mirată): Aici ? În pustietatea asta ? Nu e nimic care să mă reţină.

Geo : Îmi dau seama. Dar pe planete ţi-e frică să cobori.

Delia : Nu mi-e frică decât de gravitaţie. E prea mare pentru mine. De asta n-am coborât până acum. Am luat însă legătura cu oamenii şi sunt aşteptată.

Geo : Nu mi-ai spus nimic ! De ce nu mi-ai spus ?

Delia : Ce trebuia să-ţi spun ?

Geo : Că ai luat legătura cu planetele.

Delia : De ce te miri ? Era firesc să procedez aşa.

Geo rămase multă vreme tăcut. Femeia nu-i întrerupse gândurile, deşi i le urmărea cu atenţie.

— Uite, se face ziuă, observă el într-un târziu.

Steaua portocalie scânteia în muchia unei stânci. Lumina se întări şi amândoi putură să se vadă.

— Eşti frumoasă, Delia ! spuse Geo parcă mirat, privindu-i faţa uşor umbrită în globul străveziu.

Femeia zâmbi. „Doar acum observi ?“ întrebă ea, fără să-şi mişte buzele şi continuă să zâmbească.

— Nu. De la început, protestă Geo.

„Să mergem", propuse Delia. Bărbatul întârzie, simţindu-se încercat de un mare regret. „Să mergem, repetă femeia. Acum e lumină şi ne descurcăm mai uşor.“

Porniră alături, după urme pe care numai Delia reuşea să le recunoască.

Geo : Pe aici n-am umblat niciodată.

Delia : Mai avem puţin şi ajungem.

Geo : Cum arată nava ta ? Cum arată ?

Delia : Complicată. Nu e prea mare. Adică e totuşi mai mare decât sferula.

Geo : Care sferulă ?

Delia : Cu care vrei să explorezi Galaxia.

Geo (râzând încet): Eşti neiertătoare. Ştiam prea bine că ar fi fost imposibil.

Delia : Dar ai preferat să te minţi. Cu o asemenea navă nu te vei putea desprinde de 104.

Geo : Voiam cu orice preţ să scap de aici. Lucra fantezia.

Delia : Te înţeleg. Viaţa ta de aici e o vegetare. Uneori mi-e milă de tine, dar nu pot să intervin. Cei care te-au trimis pe asteroid au crezut că aşa e bine. Uite, îţi promit să le vorbesc despre tine când îi voi întâlni.

Geo : Vorbeşte-le, Delia !

Ea (simulând surprinderea) : Credeam că o să mă împiedici. Te ştiu încăpăţânat şi mă mir că nu încerci să mă împiedici.

Geo : Nu mai încerc nimic. Nu văd cum o să mă descurc zece ani aici.

Delia : Le voi aminti de tine. Dar n-am să le cer nimic, să ştii. Şi probabil că nu te vor duce înapoi imediat.

Geo : Crezi că mă vor lua mai repede de aici ?

Delia : Nu ştiu. S-ar putea. Nu ştiu dacă societatea voastră permite. Am să le spun despre tine.

Geo : Mă bucur Delia. Nici nu-ţi închipui cât mă bucur !

Delia : Văd că totuşi ai nevoie de o iluzie...

Geo : Eşti atât de bună cu mine ! Îmi pare rău că trebuie să pled. O să-ţi simt lipsa.

Delia : Şi eu mă voi gândi la tine. La întoarcere o să

trec iar pe aici. Dar asta numai la întoarcere. În drum spre Pământ.

Geo : Te aştept, Delia

Ea (cu o undă de duioşie): Eşti ca un copil, chiar aşa! Uneori nici nu-mi vine să cred că tu eşti încăpăţânatul exilat aici.

Geo : Vezi tu, Delia, singurătatea e înfiorătoare.

Delia : Mă bucur că vorbeşti aşa.

Geo (continuând): Şi nu mi-am dat seama de asta decât acum, de când zac pe asteroid.

Delia : Eu am călătorit multă vreme închisă în navă, dar cred că n-am fost niciodată deznădăjduită.

Geo : Tu eşti altfel.

Delia : Învaţă să simţi lipsa oamenilor şi ei vor fi atunci cu tine.

Geo : Poate că ai dreptate. O să mă gândesc la ce mi-ai spus.

Delia : Să te gândeşti. Caută-i, nu te retrage ca într-o cochilie de melc. Nu inventa puncte de rezistenţă imaginare.

Geo : Îmi va fi foarte greu în lipsa ta.

Delia : Nu. Cu adevărat greu îţi va fi abia după ce voi pleca spre Pământ. Ştiu poate mai bine decât oricine altul că în Cosmos nu e de glumit cu singurătatea.

Geo : Şi ce să fac ? Spune-mi ce să fac, Delia ! În tine am încredere.

Delia : De ce numai în mine ? Şi în tine să ai încredere. Şi în toţi ceilalţi. În rest, găseşte singur ce e de făcut.

Mergeau încet, fără să se privească. De foarte mult timp tăceau amândoi, iar Geo se miră că tăcerea aceea nu-l supăra. Era o tăcere de altă natură, în care el înţelegea

gândurile femeii şi-i era destul. Simţi apoi că drumul se apropia de sfârşit. Undeva, nu departe, se afla nava. Micşoră şi mai mult paşii. Ar fi vrut să întârzie momentul acela. Femeia îl înţelese şi nu se grăbi.

— O să-mi fie greu fără tine, repetă Geo.

„Nu se poate altfel", auzi gândul Deliei. El nu răspunse. „Mă bucur că înţelegi", gândi mai departe femeia.

— Ştiu că trebuie să pleci, zise el. Ştiu că nimic nu te poate reţine... nu te poate reţine aici. Pleci, şi parcă nu-mi vine să cred. Aşa cum nu-mi vine să cred nici că mai eşti cu mine. Faptul că ai apărut în viaţa mea e probabil o întâmplare, dar apoi... Nu pot să cred că mâine voi rămâne iarăşi singur.

„Te vei întoarce la oameni", observă Delia.

— Nu ştiu, ezită Geo. Să mai treacă un timp. Sunt încă prea răscolit, trebuie să mă liniştesc.

Ajunseră lângă navă. Se opriră. Geo nu găsea ce să mai spună. Puse mâna pe blindajul navei şi-i pipăi îndelung asperităţile.

— Asta e nava ta ? întrebă el fără niciun rost.

Femeia încuviinţă.

— E mâncat de praf, arătă Geo blindajul.

Apoi se priviră tăcuţi şi Delia înţelese că el nu îndrăznea să plece şi nu-l grăbi. Se simţea şi ea tulburată.

— E timpul să pleci, zise Geo încet, cu părere de rău.

„Mai stai", îl rugă Delia.

Geo se bucură. Îşi îndoi genunchii şi se aşeză, cu spatele lipit de navă.

— Nu mi-ai spus nimic despre Pământ, observă el.

„Dar nici nu m-ai întrebat !" îi reproşă femeia.

Şi iar trecu un timp. Apoi Delia îi zise : ,,Aşteaptă".

Şi intră în navă. Când se întoarse ţinea în palme o casetă. „Să n-o deschizi aici", îi ceru întinzându-i-o. Geo o primi şi se ridică. Se retrase încet, pe jumătate întors spre Delia, şi pe când el se îndepărta astfel, ea îi mai zâmbi o dată, nici veselă, nici tristă, ca unui prieten.

8

Nava plecase şi Geo se întorcea la locuinţa lui de sub cupolă păşind încet, fără să-şi aleagă drumul. Nava plecase lunecând scurt în sus, fără flăcări, fără zguduiri, iar el încercase în zadar să-i urmărească traiectoria, fiindcă nava dispăruse imediat în cerul negru de deasupra asteroidului. Nu se vedeau decât stelele, cu strălucirea lor îngheţată. Şi atunci Geo pornise înapoi spre cupolă. Se întâmpla ceva cu el, dar nu ştia precis ce. Totul începuse cu plecarea femeii, sau poate că nu Delia era cauza, numai că ea era acum departe, cine ştie unde, proiectată spre Planeta lui Galdan, iar el rămânea din nou singur. Chipul Deliei se apropia şi se îndepărta de el, se apropia iar şi primea consistenţă, tulburându-l. De la o vreme se simţi slăbit, nesigur pe picioare, aşa că se aşeză pe muchia unei pietre mari şi rămase cu privirea în gol, gândindu-se nu la Delia, ci la el însuşi. Când se decise în sfârşit să-şi continue drumul mergea tot nesigur, aplecat, cu capul în jos. Strângea sub braţ caseta pe care i-o dăruise pământeana. Ajunse la cupolă şi intră târându-şi picioarele şi oftă în timp ce căuta prin întuneric marginea tabloului de comandă. Aprinse lumina şi o vreme rămase nemişcat, privind cadranele rotunde. Puse cutia încrustată lângă ele, apoi îşi scoase casca şi, cu ea în mână, se răsuci încet până dădu cu ochii de Adrian, care şedea în fotoliu şi nu făcuse nici o mişcare.

Îl privi uimit, nevenindu-i probabil să creadă, şi deodată se făcu palid şi trebui să se sprijine de ceva. Când vorbi, vocea îi tremura nefiresc.

— Tu ? întrebă el fără să-şi revină, apoi se făcu parcă şi mai palid. Ai venit să mă iei ?

— Nu, zise Adrian. Am venit să stăm de vorbă.

desprinderea de stea

„Ce soare ciudat!“ exclamase Lia, cu puţină teamă în glas, când coborâseră pe planetă. Erau doi, ea şi Damian, care mergea în faţă, ca un cunoscător al drumului. De altfel nu se putea rătăci. Robert, şeful staţiei, le indicase platoul şi acum staţia semnaliza cu farurile ; se vedeau ca o constelaţie mică pe orizontul tulbure, ceţos. Umbre nedesluşite se alungeau pe sol în toate direcţiile. Damian mai trecuse pe acolo cu doi ani în urmă, când expediţia se stabilise pe Saegria. Cunoştea ţinutul acesta mohorât, cu vizibilitate redusă. Robert se gândise întâi să ceară amenajarea planetei, dar condiţiile erau prea dificile şi atunci renunţase. Urma ca oamenii să rămână un timp acolo, până la definitivarea programului de cercetări, apoi automatele aveau să exploreze singure subsolul, lansând spre sistemul Talzinar nave încărcate cu minereuri. Înapoiat curând la Planeta lui Galdan după un nou transport de utilaje electriconice. Damian o luase la întoarcere pe Lia, care acum privea parcă speriată în jur, la pământul acela sterp, cu umbre mişcătoare. Privea şi cerul, spunând : „Ce soare ciudat. “ Era un cer sumbru, acoperit cu o ceaţă roşcată. Pe el atârna un astru mic, sângeriu, rotund şi fără putere. Cineva îl poreclise Lumina din Amurg şi aşa i-a rămas numele.

Damian zâmbi în sinea lui, gândindu-se la steaua aceea bătrână, gata parcă de stingere.

— Stelele îmbătrânesc şi mor, ca oamenii, zise el. apoi ridică mirat din sprâncene: unde am auzit maxima asta ?

Nu-şi mai putea aminti pentru că întâlniră miriapodul

acela ţepos şi Lia se sperie cumplit şi țipă, dar animalul era încremenit, lângă piatra de sub care ieşise. Damian, când îl atinse cu piciorul, simţi sub talpă duritatea granitului. Cu doi ani în urmă întâlnise unii asemănători, tot nemişcaţi, împietriţi. Altfel n-ar fi cutezat să-l atingă pe acesta : era dezgustător, cu zecile lui de labe terminate prin gheare.

Lia povesti celor de la staţie întâmplarea, iar ei râdeau, fiindcă ei întâlniseră nenumăraţi miriapozi pietrificaţi şi alte animale, mai mici, dar numai specii inferioare. Altă viaţă planeta nu cunoscuse nicicând. Acum totul era mort şi nici măcar bacteriile nu rezistaseră gerului ce se înstăpânise pe planetă.

— Ce mai tragedie ! exclamă Octav, apăsând cuvintele într-un fel al lui de a se face mai convingător. Îţi aminteşti, Damian ? Încă de la început bănuisem ceva.

— Dacă nu greşesc, Alcora vorbea despre o deplasare a planetei spre periferia sistemului, îşi aminti pilotul.

— Şi ţineam mult la această ipoteză, spuse Alcora, turnând tradiţionala băutură fierbinte. Ştii, am cules informaţii timp de câteva luni. Trebuia să aflăm de ce s-a stins viaţa pe Saegria. Altfel riscam prea mult. Cât am mai lucrat atunci! Dar tot am aflat până la urmă.

— Te-ai făcut mai frumoasă, o lăudă Damian. Te-ai mai îngrăşat.

— O să am un copil, zise femeia cu mândrie.

— Oho ! Adevărat ? Nu-mi mai rămâne decât să te felicit. Mi se pare că se obişnuieşte, surâse pilotul. Păcat că nu-i aici şi soţul tău. Aş fi vrut să vă găsesc pe toţi împreună.

— Ce să-i faci ! interveni Robert. Un zbor de recunoaştere pe Prima. O să comunic despre tine în

emisiunea următoare.

— Vreau să-i vorbesc chiar eu, zise Damian.

Şeful staţiei tăcu, privind nepăsător într-o parte.

— Robert, bătrâne, începi să încărunţeşti, constată pilotul cu surprindere.

— Da, mi-a venit vremea, zâmbi şeful staţiei. O să-ţi vină şi ţie.

— Vreau totuşi să vorbesc chiar eu cu Miron, reluă Damian. Să-l salut în numele celor de departe.

— Bine, încuviinţă Robert fără bucurie. N-am nimic împotrivă.

— Îmi amintesc de Prima. Nu e prea plăcut acolo.

— Nu e, recunoscu Robert.

— Nu e deloc plăcut.

Damian se gândi la bucata aceea de piatră, mică, turtită, care circula pe orbita cea mai apropiată de stea. Cândva fusese şi el într-o scurtă expediţie pe Prima. De acolo Lumina din Amurg se vadea ca un disc imens şi strălucitor. Razele stelei înecau planetoidul într-o nuanţă nefirească, obositoare, şi totul părea acolo bizar.

— E bine aici la voi. Nu s-a schimbat nimic, observă pilotul. A, nu ! Tabloul acesta nu l-am mai văzut.

Era o compoziţie simplă, înfăţişând doi astronauţi într-o poiană. Ierburile îi înconjurau ca nişte flăcări şerpuitoare, de un verde străin, violent. Feţele oamenilor exprimau siguranţă şi bucurie.

— E grozav! exclamă Lia, oprindu-se lângă tablou. Cine l-a pictat ?

— Octav, răspunse Alcora. Ce zici de verdele acela fosforescent ? E o combinaţie nouă şi foarte inspirată.

— Pictez rar şi cu totul întâmplător, crezu Octav

necesar să explice, trecându-şi degetele prin părul castaniu.

— Nu e rău, aprecie Damian tabloul.

Şedeau în fotolii adânci, comode. Pilotul întâlnise aici, la asemenea distanţă de omenire, vechi cunoştinţe şi prieteni.

— Lia va rămâne pe Saegria, vorbi el fără nici o legătură cu discuţia anterioară. E specialistă în mineralogie.

De fapt, toţi ştiau că Lia va rămâne pe planetă.

— Abia am terminat studiile, obiectă fata formal, dar în obraji îi apărură mici pete roşii.

— Nu-i nimic, aveam nevoie de încă un mineralog, o încurajă Octav, pe când alegea înregistrările cu muzică.

— Stai, încă nu porni maşinăria, se împotrivi Damian. Nu mi-aţi explicat de ce a dispărut viaţa de pe Saegria.

— Tare mai eşti curios ! râse Octav.

— Saltul de pe orbită ?

— Planeta n-a făcut niciun salt, preciză Alcora.

— Se prea poate. Ipoteza are părţi vulnerabile, acceptă Damian.

— Da, aşa e. Calculele au infirmat-o. E drept că axa planetei a suferit deplasări, dar un salt de pe orbita ştiută nu s-a produs.

— Atunci ?

Robert ridică oblonul şi dincolo de el apăru peisajul colţuros, scăldat în lumina aceea neclară, cu nuanţe de roşu. Soarele sângeriu coborâse deasupra Crestelor Retezate, care zimţau orizontul departe, spre apus.

— Tot răul vine de acolo, spuse şeful staţiei.

Damian privi discul mic, foarte puţin strălucitor, de un roşu închis, neverosimil. Lumina din Amurg putea într-

adevăr să producă o stare de nelinişte. Culoarea aceea profundă, neobişnuită, avea într-însa ceva înfiorător. „Aşadar, tu…“ gândi pilotul fără uimire.

— Planeta s-a răcit brusc, dar nu s-a deplasat de pe orbită, explică Octav. Lumina din Amurg e aproape de stingere şi sistemul ei va pieri. Asta în scurtă vreme : câteva sute de ani, nu ştim precis.

— Atât de repede ? se miră Damian.

Robert încuviinţă.

— Totuşi, nu-mi vine să cred. Nu cred că atât de repede. Deşi e foarte posibil să se întâmple şi aşa. Vom avea o nova ? Atunci trebuie să cam plecăm de aici.

— Mi-e teamă că da.

Începu o melodie liniştită, ca o legănare. Oglinzile salonului aruncau reflexe ce băteau uneori spre un verde discret. O voce plăcută, feminină, desfăşura cuvintele cântecului, dându-le intonaţii calme, captivante. Lia şopti tulburată, cu ochii sclipind de admiraţie :

— Ştiu, o cunosc ! E marea cântăreață Alisa. Am văzut-o anul trecut, la o serbare. Minunată voce !

— Şi mie îmi place, adăugă Alcora.

— Eu o ador, spuse Octav şi zâmbi cu subînţelesuri.

Alisa îşi sfârşi cântecul şi începu altul, într-un ritm mai rapid.

— Să dansăm, propuse Octav în glumă.

— Taci, nu strica totul, protestă Alcora.

Şeful staţiei îi puse lui Damian mâna pe umăr.

— Vino, şopti, profitând de neatenţia celorlalţi.

Pilotul îl privi întrebător şi se ridică. Trecură în altă sală, mobilată sumar, apoi în cea cu ecrane şi tablouri de comandă.

— Ce e ? întrebă Damian. De ce m-ai chemat ?

Faţa lui Robert exprima concentrare. Cutele frunţii i se adânciseră.

— Trebuie să-ţi spun ceva neplăcut. Ceilalţi nu ştiu tot, desigur, dar asta nu schimbă cu nimic...

Se întrerupse, atent la un cadran oval. Involuntar, Damian îi urmări privirea.

— Da, reîncepu şeful staţiei, e mult mai grav. L-am trimis pe Miron mai aproape de stea, să verifice. El a bănuit ceva, dar nu era sigur.

— Vorbeşte lămurit, ceru pilotul, neliniştindu-se.

— Şi-a instalat observatorul pe Prima. Din când în când transmite. Lumina din Amurg agonizează şi va pieri.

— Nu mi-ai spus nimic nou. Ştiu asta.

— Aşteaptă ! tresări Robert. Aşteaptă. Ceea ce mă îngrijorează e timpul. *Timpul,* accentuă el.

— Tot nu înţeleg. Adică încep... Parcă încep să-mi dau seama... Nu cumva...

— Ei, asta e. Timpul. S-ar putea să fi rămas prea mult timp aici.

Pilotul se sprijini de perete.

— Uşor, uşor ! ceru el. S-o luăm în ordine.

— Steaua nu se comportă ca o nouă. Ca o nouă obişnuită, preciză Robert. Cunosc novele, am studiat recent o serie de cazuri. Dar *aici,* aici aparatele sunt depăşite de fenomene. Nu înţeleg cum, dar asta e realitatea. Ele semnalizează : nouă. Ceea ce nu ar fi încă îngrijorător.

— Atunci ?

— Dar eu simt! ridică Robert glasul. Ceva nu e cum trebuie şi aparatele mint.

— Aparatele nu pot să mintă, se împotrivi Damian.

Sunt adaptabile şi la situaţii neprevăzute.

— Ascultă-mă pe mine, aparatele nu mai pot să facă nimic. E ceva care le depăşeşte. Le scapă. O anume informaţie pe care n-o înregistrează. Poate că nu sunt suficient de sensibile pentru asta. Ştii, o novă obişnuită nu mai e un fenomen periculos.

— În câteva zile se poate ajunge departe, observă pilotul. Avem nave bune.

— Luc-6 e singurul care a prins ceva. Dar a încetat să funcţioneze fără nici o explicaţie logică. Nimeni n-a ştiut de ce. Luc-6 e creierul cel mai sensibil, explică şeful staţiei. Ca să-l repun în funcţiune i-am şters o parte din memorie. Apoi Luc-6 s-a oprit din nou, ca şi cum ar fi întâlnit un fel de barieră invizibilă. Miron a presupus că aparatul nu înţelege ceva şi se autodefectează. Se cunosc astfel de cazuri, mai ales la creierele foarte sensibile. Celelalte continuă să indice : novă, dar fiecare aproximează un timp diferit pentru explozie. Poftim decalaj ! Aşa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată.

— Adevărat, zise Damian, urmărind degetul oprit pe cadranul oval. Aproximaţia e mare.

— Nu ţi-am spus ? Greşeli grosolane !

— Luc-6 ce indică ?

— Nimic.

Pilotul tăcu un timp, obosit de gânduri.

— Mai bine zis indică zero. Luc-6 indică zero, repetă şeful staţiei, privindu-l insistent.

— Desigur, refuză să mai calculeze, presupuse pilotul.

— Şi asta. Dar s-ar putea şi altfel, observă Robert. S-ar putea ca asta să fie cifra corectă.

Damian tresări speriat.

— Sau aproape corectă, reveni Robert.

— Deci timpul până la...

— Exact.

— Nu se poate ! exclamă Damian, subliniind cuvintele prin legănarea capului.

Se plimbă tăcut în lungul peretelui înclinat, ciocnind absent în cadrane.

— Nu se poate, repetă. Refuz să cred asta. Unde e Luc-6?

— Miron l-a luat cu el. L-a dus cu el pe Prima.

Pilotul se linişti.

— Ciudat! Lumina din Amurg nu e deci nouă ?

— N-am spus asta, se menţinu în rezervă şeful staţiei. Nu e o nouă clasică. Dar e primejdioasă tocmai pentru că nu ştim decât foarte puţin despre ea. Sub ce formă există materia acolo în nucleu ? Ce reacţii produce ? Dacă, să spunem, se întâmplă ceva şi...

Robert ezită.

— Cât ştim noi despre lume, reluă el, despre varietatea ei ?

— Ştim, susţinu pilotul.

— Ştim! Niciodată cât ar trebui. O să-ţi arăt filmul făcut de Miron pe Prima.

Şeful staţiei stinse luminile şi undeva, deasupra, se stârni un vârtej de materie incandescentă. Era o sferă uriaşă, de un roşu întunecat, iar suprafaţa ei ondula într-un clocot lent. Sfera alunecă într-o parte. Damian văzu în faţă nişte dealuri scunde, netede, şi avu impresia că solul acela curgea ca un fluid vâscos. Se înfioră pentru Miron. Apoi totul se sfârşi, fuseseră doar câteva imagini.

Robert aprinse luminile.

— Ei, ce zici ? întrebă.

— Acolo s-a petrecut ceva, recunoscu Damian. Ai văzut ce culoare ciudată ? Dar poate că steaua n-o să explodeze atât de curând.

— Poate.

— Totuşi, nu putem rămâne mai departe pe Saegria, observa pilotul. Deşi ar fi interesant de urmărit fenomenul.

— Însă nu de aici, spuse Robert. Şi nici de pe Prima. Cred că n-ar fi trebuit să-l trimit acolo.

— De ce nu-l chemi înapoi ? întrebă Damian.

— Am încercat, vorbi surd Robert. Vrea să mai rămână câtva timp acolo. De fapt, nu trebuia să-l las să se ducă. În condiţiile de acum, nu trebuia să-l las. Dar avem nevoie de observaţiile lui.

— Ceilalţi nu vorbeau nimic despre plecare.

Robert se întunecă şi mai mult.

— Ei nu ştiu totul, ţi-am mai spus. Cât n-am fost sigur nu i-am alarmat. Am aşteptat să se întoarcă Miron. Dar *acum,* acum trebuie să afle, nu-i aşa ?

— Cred că trebuie, zise Damian, apoi adăugă : cred că trebuia să le spui de la început.

Robert avu o tresărire şi rămase pe gânduri.

— Bine, spuse el hotărât. Pe el îl voi chema din nou. O să-l smulg de lângă stea. Parcă n-ar şti ce primejdie îl pândeşte !

— Sigur că ştie, spuse pilotul. Nu se poate altfel.

— Atunci de ce stă ? De ce nu vine ? izbucni şeful staţiei. De ce mă ţine pe loc când aş fi putut pleca de câteva zile ? De ce ?

— N-ai spus chiar tu că avem nevoie de observaţiile lui ? Nimeni n-a urmărit acest fenomen de aproape.

— Da, aşa e. Numai că în felul acesta stăm cu toţii aici şi aşteptăm. Iar timpul trece. Timpul nu ne iartă.

— Poate că steaua va exploda abia peste câţiva ani, presupuse Damian.

Robert nu răspunse imediat. Şedea, cu coatele sprijinite de tăblia semicirculară a mesei. Se gândea, ținând ochii închişi.

— Zero ! scrâşni el mânios. Cifra asta blestemată ! Trebuia să fi plecat imediat spre Planetă, fără să mai aştept. Îşi ridică pleoapele obosite, căutându-l pe Damian. Spune, am greşit că l-am trimis acolo ?

Pilotul nu se grăbi să răspundă.

— Poate că am greşit, urmă Robert. Trebuia să mă gândesc întâi la ceilalţi. Uite că stăm cu toţii aici şi aşteptăm.

— O să vină, încercă pilotul să-l convingă. Eu cred că o să vină la timp !

— El nu pleacă de acolo decât în ultima clipă.

Robert se ridică şi începu să se plimbe.

— Şi totuşi, n-am greşit, spuse. Trebuia să aflăm ce se petrece cu steaua şi era unicul mod în care puteam s-o facem. Automatele nu sunt bune acolo. Era nevoie de om şi Miron a insistat să meargă el.

Tăcu, privind cadranul oval.

— Dar dacă totuşi n-o să vină la timp ? se întrebă încet, parcă uitând de Damian. Nimeni nu poate şti precis ce o să urmeze şi când.

Robert tăcu iar, ascultându-şi gândurile.

— Nu trebuia să meargă acolo, zise el răguşit, nu trebuia să-l las ! Era destul dacă anunţam pe Planetă fenomenul. Poate că Miron n-o să afle nimic pe Prima şi

totul va fi în zadar. Nu era nici scopul şi nici în puterile expediţiei noastre să... Oftă : Cine ştie cum o să plătim toate acestea !

— Şi dacă aţi fi plecat la primul semn de pericol ?

Robert ridică din umeri.

— Ne-ar fi înlocuit o expediţie specială.

— Dar steaua n-o să aştepte până la sosirea ei, observă Damian.

Robert nu răspunse.

— O să explodeze mai repede, reluă pilotul.

— Sigur că o să explodeze ! strigă Robert. Oricum, tot o să explodeze. Şi chiar dacă Miron ar afla ceva... Poate că nici noi n-o să ajungem unde trebuie. Recunoaşte că se poate întâmpla orice ! La ce bun atunci ? De ce i-am ţinut pe toţi aici dacă...

Robert se înecă şi începu să tuşească scurt, scuturând din cap. Când se linişti, rămase iar tăcut o vreme şi abia apoi îşi ridică privirile spre Damian.

— Aşa era, spuse. Acum du-te dincolo. Spune-le ce ştii, dar fără să-i sperii. Am nevoie de ajutorul tău.

Damian ezita încă să plece.

— Hai, du-te odată ! strigă Robert nervos, ridicându-se. Voi încerca să iau legătura cu Prima.

— Vreau să vorbesc eu cu Miron, ceru pilotul.

— Nu, lasă-mă singur.

— Mi-ai promis, insistă Damian.

— Dar atunci nu ştiai aproape nimic. Acum ştii. Şi ai altceva de făcut Nu înţelegi ? izbucni din nou Robert. Nu înţelegi că mi-e greu să le spun că... Aşa cum sunt, *aşa cum sunt nu pot să le vorbesc!*

— Trebuia să-i fi prevenit din timp, îi reproşă pilotul.

Nu trebuia să le ascunzi asta.

— Când o să ajungem acolo, o să-mi dau demisia, zise Robert zâmbind strâmb. Apoi glasul îi sună înfundat, aproape rugător : Damian, ai grijă să nu-i sperii ! Fără panică, înţelegi ? îngrijeşte mai ales de Alcora. Cum e ea... acum... Să nu se întâmple...

Damian ieşi. Dinspre salon se auzeau râsete. Pilotul îşi aminti că, la plecarea lui, ceilalţi ascultaseră muzică. Acum uşa era întredeschisă şi pilotul o recunoscu pe Lia după râsul ei subţire, pe tonuri înalte. Se opri în uşă, ascultând. Octav spunea un banc învechit, se cunoştea că nu mai vizitase de doi ani Planeta. Lia izbucni iarăşi în râs. Râdea şi Alcora, mai potolit. Octav clipea din ochi, zâmbind plin de încredere.

— Nu făcea deosebire între o constelaţie şi un instrument muzical, preciză el cu totul inutil.

— Dar pe cel cu amfibiile de pe Zorga îl ştiţi ? întrebă pilotul.

— A, Damian ! Uite ai dispărut ? se interesă Alcora.

— Spune-l pe cel cu amfibiile, îl rugă Lia.

Pilotul se aşeză şi începu. Era un banc sec şi la sfârșit Damian râse de unul singur.

— Asta e banc sec, protestă Octav.

— Să vă spun unul şi mai sec : în câteva zile plecăm de pe Saegria.

Acum râseră toţi. Octav îl bătu prieteneşte pe umăr.

— Asta e banc bun ! exclamă el. Cum să plecăm când programul de cercetări îl vom îndeplini abia peste şapte luni ?

Pilotul se silea să fie vesel şi reuşea.

— Vorbeşti serios ? întrebă Alcora bănuitoare.

— Nu cumva vă pare rău ? N-aţi stat destul în pustietatea asta ? înapoi la oameni. La Planetă !

— Eu abia am venit, aminti Lia.

— Totuşi e de necrezut! zise Octav, ridicându-se.

— E adevărat. Am vorbit cu Robert. El o să confirme.

— De ce plecăm ? întrebă Alcora şi pilotul simţi din vibraţia glasului ei că se speriase.

— Steaua va fi o nouă şi trebuie să ieşim cât mai repede din sistemul acesta.

— Mai este timp, obiectă Octav. Mai este timp.

— Da, *mai este !* Şi de ce să aşteptăm ultimul moment ?

O vreme nu mai vorbi nimeni. Apoi se auzi întrebarea tremurată a Alcorei :

— Şi Miron ? El de ce nu vine ? De ce n-a venit până acum ?

— Fii liniştită, zise calm pilotul. Va fi aici în scurtă vreme. Nu plecăm fără el, cum de poţi să te gândeşti că...

— Nu m-am gândit. Numai că el, acolo, lângă stea...

— Deci e ceva serios, se convinse Octav. Totuşi. Robert ar fi putut să ne întrebe şi pe noi. Mai avem de lucru pe Saegria!

— Nu-l învinui pe Robert. E bine aşa, spuse pilotul.

— Aş vrea să-l văd pe Miron, ceru Alcora.

Şeful staţiei intră în salon tulburat.

— Nu pot să iau legătura cu el. Nu răspunde.

Femeia păli. Palmele i se crispară pe braţele fotoliului.

— Probabil că undele deviază, presupuse Damian şi se îngrijoră.

Plecă spre sala de comandă şi Robert îl urmă grăbit. Octav se plimba prin salon, nervos, cu mâinile la spate.

Alcora începu să plângă înăbuşit, cu fruntea în palme. Lia îi mângâia părul, tânguindu-se :

— Nu trebuie... Nu trebuie... Hai, nu mai plânge că încep şi eu...

Apoi se auzi glasul lui Damian, chemând de dincolo. Alergară în sala de comandă tocmai la timp ca să poată surprinde pe ecranul cel mare imaginea lui Miron, cam tulbure şi puţin deformată. Dar tot ce mai avea atunci însemnătate era că Miron apăruse acolo şi vorbea. Apoi imaginea se şterse. Mai izbucni de două ori, în scurte sclipiri, şi nu mai reveni. Oamenii se bucurau, iar manifestările lor aveau ceva zgomotos, exagerat. Octav îl lovi pe Damian în umăr, prieteneşte, şi amândoi îşi vorbeau tare, aproape strigând. Alcora zâmbea cu lacrimile încă neuscate pe faţă. Lia o sprijinea de braţ şi se bucura pentru că-i vedea pe ceilalţi bucurându-se. Numai şeful staţiei lucra febril la masa de comandă, încercând să ia din nou legătura cu nava lui Miron.

— Linişte ! strigă el nervos. Linişte !

Ceilalţi se domoliră treptat.

— Aţi uitat de stea, le reproşă Robert răsucit spre ei. Aţi uitat cu totul de stea !

Bucuria se risipi de pe feţele lor.

— Miron a calculat probabilităţile şi a transmis, urmă şeful staţiei. Are cu el creierul Luc-6. Adâncurile stelei sunt mai frământate ca oricând. Reacţiile se dezlănţuie violent, soarele sângeriu se contractă, îşi adună ultimele energii.

— Crezi cumva că...

— Da. Nu e timp de discuţii.

— Trebuie să plecăm, se tângui Lia, nu vreau să mor aici.

— Robert! strigă Alcora privindu-l speriată.

Omul rămase nemişcat, întors cu spatele.

— Robert, ce-o să se întâmple cu... El e acolo, lângă stea.

— Nu ştiu, ezită şeful staţiei, tulburat. Ne va ajunge pe drum.

— Plecăm ? Plecăm fără el ?

Vocea femeii vibrase înalt şi disperat.

— Robert, eşti un monstru ! izbucni ea din nou. Nu plec de aici fără el.

— Taci ! strigă bărbatul, întorcându-se, şi Alcora se ghemui sub privirea lui întunecată. Taci ! Miron e în drum spre noi, o să-l întâlnim în spaţiu, nu aici. Aici nu putem rămâne, înţelegi ? Nu putem rămâne !

Tăcu brusc, apoi urmă pe un ton coborât:

— Nu putem rămâne cinci oameni aici.

— Nu mai e nimic de făcut, observă Damian întristat.

— Eu n-o să plec, spuse femeia cu duşmănie. Să mă lăsaţi pe Saegria. Nu plec cu voi.

— Încetează ! strigă şeful staţiei înecându-se de furie. Nu-ţi dai seama ? Miron nu va mai putea coborî pe planetă.

Alcora îşi aplecă fruntea şi se clătină.

— I s-a făcut rău, ţipă Lia. Ajutaţi-o !

O sprijiniră până în salon. O aşezară într-un fotoliu.

— Odihneşte-te aici, zise Damian. Lia va avea grijă de tine.

Alcora îşi reveni.

— Unde sunt ceilalţi ? Unde sunt bărbaţii ? întrebi abia auzit, văzând-o alături numai pe Lia cu o faţă foarte speriată.

— S-au dus. Împachetează materialele şi le transportă

în navă, spuse Lia tremurat, de parcă ar fi fost gata să izbucnească în plâns. Stai liniştită, nu te mişca de loc, nu te mişca...

Alcora nu mai întrebă nimic. Tancheta huruia afară, gonind între clădirile staţiei şi cosmodrom. Femeia o urmărea după cum zgomotul scădea sau creştea în intensitate. Se simţi frântă de oboseală. Îşi cuprinse faţa în palme şi stătu o vreme aşa, fără să se mai gândească.

— Să nu-ţi aduc ceva ? întrebă Lia. Să nu-ţi aduc apă ?

Alcora refuză tăcută, clătinând din cap. Apoi tresări. „Unde pleacă ? Unde pleacă toţi ?“ Şi se gândi la Miron. Încercă să-şi imagineze unde era el atunci şi ce făcea, dar nu reuşi.

— Mi-e teamă pentru *el,* zise cu gravitate.

— Ne va ajunge din urmă, vorbi Lia îndurerată. Trebuie să ne ajungă, trebuie...

— Nu. Pentru copil mi-e teamă, spuse Alcora.

Apoi se linişti. Îşi roti dezorientată privirea împrejur. Văzu pe perete tabloul lui Octav, cu cei doi oameni înconjuraţi de ierburi verzi, fosforescente. Simţi că pictura aceea nu trebuia lăsată acolo, pentru că era lucrată de Octav, iar după graba plecării nu se putea şti dacă se vor mai întoarce cândva pe Saegria.

— Să nu lăsaţi pictura asta aici, spuse, apoi se tângui : De ce ? De ce toate astea ? Şi ce ne mai aşteaptă ? Oh, ce ne mai aşteaptă ?

Tancheta făcu ultimul drum pe întuneric. Soarele roşiatic coborâse sub orizont şi noaptea îi înlocui lumina ceţoasă. Octav şi Robert descărcară, trecând grăbiţi, lăzile metalice prin trapa astronavei, apoi intrară în ecluză şi

trapa se închise după ei, despărţindu-i pentru totdeauna de lumea îngheţată a Saegriei. Interiorul navei arăta jalnic. Obiectele zăceau aruncate pe jos, de-a lungul coridoarelor, în camerele echipajului, până şi în cabina de comandă.

— Repede ! Toată lumea sub câmpurile protectoare ! strigă Robert. Alcora, unde e Alcora ?

Femeia era în camera ei. Se trântise pe pat, cuprinzându-şi pântecul cu mâinile.

— Du-te în salon, o rugă Robert, înmuindu-şi glasul. Trebuie să te duci. O să vină şi el, o să ne ajungă din urmă.

— Robert, mi-e teamă pentru copil, gemu femeia.

— Nu va fi prea greu, o încuraja el.

— Mi-e teamă...

Îi ajută, sprijinind-o. În salon femeia se lăsă fără puteri într-un fotoliu. Robert coborî deasupra ei clopotul străveziu şi declanşă câmpurile de protecţie. Apoi alergă în cabina pilotului, unde Damian se instalase în faţa tabloului de comandă, şi privea construcţiile staţiei, pe ecran, în infraroşu. Nu departe trebuia să fie şi nava cu care venise pe Saegria.

— Păcat de toate acestea! zise el fără să se întoarcă.

Robert privi conturul staţiei şi simţi o durere surdă în piept. „E ultima dată, îl împunse un gând, ultima dată când mai văd staţia asta.“ Apoi scutură din cap, revenindu-şi : nu mai era timp şi pentru regrete.

— Am încredere în tine, Damian ! vorbi el înăbuşit. Ridică nava cu acceleraţia minimă. Alcora nu trebuie... Alcora nu trebuie să piardă copilul, înţelegi...

Damian încuviinţă din cap şi se concentra numai asupra tabloului de comandă. Astronava se zgudui, apoi începu să urce în cerul negru, dungându-l.

Planeta rămânea departe, pe ecran, înconjurată de un nimb purpuriu. Damian căută apoi steaua. O găsi şi scoase un strigăt înăbuşit, de surprindere, fiindcă steaua avea discul deformat, turtit parcă de nişte pumni gigantici, iar pe el alergau pete întunecate. Pilotul privea steaua, tăcut. O vedeau şi ceilalţi astronauţi. Ieşiseră de sub clopotele străvezii şi se adunară fără zgomot în spatele lui. Pilotul căuta nava lui Miron. O găsi târziu, cu locatarul : gonea prin Cosmos ca un punct neînsemnat, mai departe de stea, mai departe. Şi deodată soarele sângeriu fulgeră scurt, se umflă şi crăpă, aruncând în spaţii braţe uriaşe, de foc, apoi totul se transformă într-un nor alb-roşiatic care creştea pe ecran, luminos, răspândindu-se prin noaptea interstelară. Damian acceleră, dar norul creştea mereu, ameninţător, ca un vârtej de foc şi de moarte. Trecu un timp şi pilotul acceleră iar, apoi căută nava lui Miron, care se zbătea în faţa vârtejului incandescent. Şi atunci Alcora izbucni într-un plâns nervos, iar ceilalţi tresăriră parcă speriaţi că se rupsese tăcerea aceea adâncă, apăsătoare, întretăiată de respiraţii. Lia o înlănțui pe Alcora cu braţele, îi vorbi în şoaptă, s-o liniştească, dar femeia scutură din cap, îndărătnică, şi spuse printre sughiţuri :

— Lasă-mă... nu acum... acum lasă-mă...

CUPRINS :

Redactor responsabil : HERTA SPUHN
Tehnoredactor : ŞTEFANIA MIHAI
Dat la cules *12.08.1966. Bun* de tipar *25.11.1966. Apărut 1966. Comanda nr. 7239. Tiraj 20.140. Hârtie ziar sul de 50 g/m²*, *700X1000/32.*
Coli editoriale *6,21 Coli de* tipar *4,5 A.T. 10 210. C.Z.* pentru bibliotecile mici *8R—96.*
Tiparul executat sub comanda nr. 80.514 la Combinatul Poligrafic „Casa Scânteii”. Piaţa Scânteii nr. 1. Bucureşti —
Republica Socialista România

„... Făptura asta e unică, e o minune!

— Nu seamănă cu o meduză obişnuită?

— Nu. Adică seamănă, recunoscu Talnais. Are un corp lăţit şi semitransparent, dar luminat parcă dinăuntru... Uneori alunecă pe ea inele palide, iar marginile vălului i se leagănă ca într-un dans aerian, şi în asemenea momente mă gîndesc întotdeauna la un fel de muzică materializată vizual. Cîteodată nu-mi vine să cred că planeta asta primejdioasă a putut naşte asemenea fiinţă suplă şi elegantă."

Lei 3,25